

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1920

1. szám - 1920 április 1	
<u>KRISZTUS KERESZTJE</u>	- 2
2. szám - 1920 szeptember 1	
<u>A SZABADULÁS ZSOLTÁRAI</u>	- 18
3. szám - 1920 október 1	
<u>A "VÁLTSÁG" ÉS A "BÜNÁLDOZAT"</u>	- 34
4. szám - 1920 november 1	
<u>BOLDOGOK A FÉLELEMNÉLKÜLIEK</u>	- 50
5. szám - 1920 december 1	
<u>A FÖLD MEGREMEG ÉS ELBUKOTT</u>	- 66

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázzó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VI. évfolyam 1. sz. 1920. április 1.

TARTALOM:

Olvasóinkhoz.

Krisztus keresztje.

Az írásoknak be kell teljesedni	3
Krisztus engedelmességet tanult	3
Krisztus megfeszítve	3
Megalázza az emberek előtt	4
Átadva a halálnak	5
Isten akarata az Istenben	5
Nincsen saját igazságom	6
Felszentelve, de meg nem feszítve	6
„Nem mind, aki mondja: Uram, Uram.”	6
Az alázatosak gyakran bölcssek az Úr előtt.	7

A józanság lelke.

A józanság lelke a józan ítélőképességet jelent	8
A bölcselkedés gyakran lényegtelen	8
A helyes ítéllethez vezető lépcsők	9
A tudomásvétel, az emlékezés és a gondolkozás	9
Az éberség az elme élnék tevékenysége	10
A következtetés és előrelátás	10
„Jertek, értekezzünk.”	11
A döntés: a jellem lelke	11
A józanság lelkének ellenségei	12
Az érzés ellentéte az érzélgősségnek	12
A csalékony képzelődések	13

Az egyéniség miként vitetik át a szel. életbe.

Fokozatos lépések, hogy új teremtmények legyünk	13
Egyéniségünk állandósága	14
A föltámadás bölcsességét nem lehet megmagyarázni	15
A testi mint szolgál	16

Biblia tanulás kezdők részére.

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zogni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekességére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.” —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

Világító Örtorony

és Krisztus jelenlétének hirdetője.

Olvasóinkhoz!

Ismerve korunk irányzatát s a hitetlenség nagy áradatát, mely elnyeléssel fenyeget, igyekszünk egy védőfált állítani fel a tévedés ostromló hullámai ellen s a 20-ik század civilizált népének bebizonyítani iparkodunk, hogy a biblia bár sok évszázadon keresztül, sok író által íródott, mindazáltal az egy isteni kinyilatkoztatás és oly összhangzó és rendszeres tervet tár fel, mely telve van igazsággal, bölcsességgel, hatalommal és szeretettel. Hogy valóban a biblia az egyedüli könyv a világon, mely az emberiség 6000 éves multjára világos fényt derít s egyben betekintést nyújt ama dicső korba, melyért imádkozunk: „Jöjjön el a Te országod.” „Nélküle a történelem” — mint egy író helyesen jegyezte meg — „olyan lenne, mint az ismeretlen forrásokból ismeretlen tengerekbe ömlő folyó,” irányítása mellett azonban képesek vagyunk e folyót

forrásáig nyomozni, sőt láthatjuk dicsőséges betorkolását az örökkévalóság oceánjába.

Egy évi pihenés után most újra kezünkbe vesszük e régi hárfát, kicsalva hurjaiból oly édes hangot, hogy az minden szerető, nemes szívet hódolatra és tiszteletre indítson Istenünk iránt.

E nagy dicsőítő ének, melynek első hangjait az angyalkar a gyermek Jézus születésekor pendítette meg: „Lássátok, boldog hiradást hozok nektek nagy örömről, mely betölt minden népeket.”

Kérjük tehát k. olvasóinkat, legyenek segítségül lapunk terjesztésében, hogy a korszakok magasztos hárfáinak ez édes melódiája jusson el minden fülhöz, s egykor pedig töltse be az eget és a földet örök összhanggal, ha majd az üdö áldásban gazdag munkája a helyreállítás, melyet Jézus jön betölteni, elérte tetőpontját.

Mély tisztelettel

a Bibliai Tanulók Egyesülete.

KRISZTUS KERESZTJE.

„Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ és én a világnak.” (Gal. 6:14.)

Egy olyan korszakban, a melyben az emberi találatekonyság minden lehető módot kitalált azzal a céllal, hogy a közvélemény bosszujának, vagy gyűlöletének áldozatait kinozza általuk, a keresztfeszítés természetesen igen kiváló helyet foglalt el. A rómaiak, kevés kivétellel csak a rabszolgákkal és idegenekkel szemben alkalmazták, mert tulságos kegyetlennek és szörnyűnek tartották ahhoz, hogy római polgárt is sújtsanak vele, bármilyen nagy vétket követett is el. Ez volt a lehető legnagyobb gyalázat, amellyel a törvényt megsértő embert sújthatták, akár a nyilvános gyalázat, akár a testi szenvedések szempontjából nézzük is.

A keresztfeszítés lassu, sokáig tartó, szörnyű haldoklási folyamat volt, a mely hosszú órákig, sőt gyakran napokig is eltartott. Az áldozatot rendszeren akkor tették a keresztre, a mikor a keresztt még a földön feküdt, kezeit és lábait odaszegezték a fához s azután a keresztet felemelve, beállították az arra a célra készített gödörbe vagy tartóba. Ez a mozdulat rendkívül kifeszítette a testet és a halálküzdelem borzalmas volt. A nap forró sugaraival rátüzött a ruhátlan testre és a födellen főre, amelyet az Ur Jézus esetében még külön kegyetlenséggel töviskoronával is megsebeztek. A borzalmas nyitott sebek gyuladásba mentek át s iszonyu szenvedések indultak belőlük az egész testet áthatván. Mindezekhez hozzájárult a növekedő láz, a fájdalmasan lüktető fej és a folyton növekvő szomjúság. A kinokat

még a legkisebb mozdulat is növelte. A mint a halál pillanata közelgett, a legyek és egyéb rovarok egész raja lepte el a testet, ami még inkább növelte a gyötrelmeket, a melyeket úgy sem lehetett a legkisebb mértékben sem enyhíteni. Mivel a testnek semmi nemes részét nem sértették meg, az élet megmaradt a szerencsétlenül mindaddig, amíg ereje és kitartása teljesen ki nem merült.

A szenvedő ember feje fölé rendszeren táblát függesztettek, a melyen fel volt írva, hogy milyen bűn miatt ítélték erre a halálra. Ezt a táblát rendszeren az elítélt előtt vitték, amikor a kivégzés helye felé tartottak. A keresztet maga az elítélt vitte. Az Ur Jézus is maga vitte keresztyét egészen a város kapujáig, a hol a menet egy Círénebeli Simon nevű emberrel találkozott, a kit aztán arra kényszerítettek, hogy az út hátralevő részén ő vigye a keresztet, kétségkívül azért, mert Jézus tulságosan gyenge és kimerült volt.

Jézus szíve megszakad.

Egyes ókori zsidó rabbik írásaiból kitűnik, hogy a zsidó nőkből egy bizottságot szoktak alakítani, akiknek az volt a kötelességük, hogy megkönnyítsék a szenvedő gyötrelmeit. Ezek az asszonyok elkísérték az elítéltet a kivégzés helyére és előre elkészített italt adtak neki, a mely zsibbasztólag hatott rá, hogy enyhítse szenvedését. Valószínűleg ezek a nők adták Jézusnak a „méreggel ele-

gyűfett ecetet (Máté 27:34.), vagy helyesebben keserű bort és mirhát, a melyet azonban Jézus visszautasított, mert azt akarta, hogy elméje tiszta maradjon, éber legyen egészen a haláláig. Az az ital, amit a római katonák egyike nyújtott föl Jézusnak, nem ez, a kábító ital volt, amit az előbb visszautasított, hanem közönséges savanyu bor, a római katonák rendes itala.

Azt hisszük, hogy Jézus halálának tulajdonképpen oka az volt, hogy a szíve a szó szoros értelmében megszakadt. Máskülönben sokkal tovább élt volna a szenvedései között is a keresztfán. A keresztre feszített ember ritkán halt meg 24 óra alatt s gyakran előfordult, hogy a megfeszítettek még öt nap múlva is éltek. Pilátus és az őrség nagyon meg voltak lepelve, hogy Jézus olyan hamar meghalt. A hosszú szenvedés helyett hirtelen halt meg, még mikor nem is merült ki teljesen, mert hiszen beszélgetett a gonosztevővel és anyját János gondjaira bízta. Kijelentette, hogy nagy munkája el van végezve és hangos (szószó szerint erős) szóval kiáltott föl, ami azt bizonyította, hogy még meglehetősen sok ereje volt: „En Istenem, én Istenem, mért hagytál el engemet? — és hirtelen meghalt. A Getsemáné kertben való lelki küzdelme hatással volt szívére és véredényeire. Szíve olyan erősen dobogott, hogy véres verejtéket idézett elő, ami ritka tünet ugyan, de nem ismeretlen, amit rendszeren az óriási lelki izgalom szokott előidézni. Ez máris elgyengítette Jézust és a lelki gyötrelem megisméltódése valószínűleg megszakította a szívét tartó izmokat, aminek rögtöni halál járt a nyomában.

Ez volt a Kálvária szörnyű tragédiája, a mely befejezte Krisztus Urunk emberi létét, aki ez által bárány gyanánt ártatlansággal önmagát a halálnak. „Mint a juh, mely megnémul az öt nyírók előtt, száját nem nyitotta meg.” (Ézs. 53:7.) Kísérletet sem tett arra, hogy elkerülje az igazságtalan ítéletet és halált. Ha akár Pilátus ítélkező helyiségében, akár a Getsemáné kertben beszélt volna a néphez, kétségkívül akkor is azt mondták volna, hogy: Sohasem beszélt még senki úgy, mint ez az ember — és királynak kiáltották volna ki, úgy, a mint öt nappal azelőtt tették, mikor azzal a kiáltással fogadták: Hozsánna a Dávid fiának, áldott, ki az Ur nevében jön. Ha pedig imádkozott volna az Atyához, segítséget kérve, azonnal több, mint tizenkét légió angyal sietett volna oldala mellé testőrség gyanánt.

Az írásoknak be kell teljesedni.

El tudta volna kerülni a borzalmas tapasztalatokat, de nem tette, mert önként ajánlotta magát a bűnösök váltságául. Tudta, hogy az ő órája elérkezett, amikor az Atya terveinek megfelelően meg kellett fizetnie a világ megváltásának árát. Jussanak eszünkbe azon szavai, a melyeket egyik tanítványához intézett, aki megmentésére törekedett: „Avagy azt gondolod, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? De mimódon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni?” (Máté 26:53.)

Igen, az írásoknak be kellett teljesedniük, a melyek az Atya akaratát foglalták magukban, a melynek meg kellett történnie; ezért helyezett olyan nagy súlyt a Megváltó a megírottak beteljesítésére. Az Isten tervének bármily áron is teljesülnie kell

és teljes engedelmességben ajánlotta föl önmagát a terv végrehajtására, egészen a haláláig, a keresztre vetet, gyötrelmes és megszégyenítő haláláig.

Bár az Ur Jézus három és fél évig tartó működésének végén álavetette magát a halálnak, fölismervén, hogy a próféták által előre megmondott óra, elérkezett látszólag nem értette meg világosan, hogy önfeláldozásának miért kell akkora nyilvános megszégyenítéssel, annyi testi és lelki gyötrelmmel járni. Ezért imádkozott így: „Atyám, ha lehetséges, muljék el tőlem a pohár. Mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” (Máté 26:39.) Jól tudta, hogy a halálba való megkeresztelkedés (lemerülés) volt az ő küldetése és egy pillanatilag sem gondolhatta, hogy kitérjen előle; tudta azt is, hogy azzal együtt eljön számára a szégyen és szenvedés keserű pohara; de azt nem tudta előre s csak a halál órájában tudta, hogy a bűnnek a büntetése a halál és nem a megszégyenítés, vagy gyalázat. És a tudat adott helyet annak a kérdésnek, a mely az Atya bölcsességére és szeretetére vonatkozott, aki látszólag többnek az elszenvetését tette kötelességévé, mint a mennyire az emberiség megváltása szempontjából szükség volt. De azért meghajolt az Atya bölcsessége és szeretete előtt mindenben, mondván: Nem az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

Krisztus engedelmisséget tanult.

Az apostol szavainak világosságánál megláthatjuk, hogy a tökéletes „ember Jézus Krisztus” nemcsak megváltotta az embereket, hanem a kereszthaláláig tartó engedelmisséggel méltónak mutatta magát az isteni természetére való fölmagasztaltatásra, a melyet épen ezzel a belső, sőt mondhatni vak engedelmisséggel által ért el. (Filipp. 2:9.) S így utolsó perceiben is, a mikor úgy bántak vele, mint bűnös, akinek váltságát megfizette, a mikor a szellemi közössége megszűnt az Atyával és abban a pillanatban egyedül érezte magát, elkülönítve az Atyától, elítélve, mint az a bűnös, akit ő képviselt. Mindez több volt, mint a mennyit el tudott viselni és hangos szóval felkiáltott: En Istenem! En Istenem! Miért hagytál el engemet? — Ez keserűbb, fájdalmasabb volt minden egyébnél, a keserű pohárnak ez volt legkeserűbb cseppje. Az Atya terve bölcsességének és szeretetének szükségessége csak később lett nyilvánvalóvá. Egészen addig az óráig Jézus érintkezésben volt Istenével. (Lásd Ján. 16:32.)

Az engedelmisségnek milyen nagy tanítását szolgáltatja ez a tény az Isten minden teremtményének, minden korszakban és a létnek minden alapján, annak az engedelmisségnek, a mely még vakon is szeretetteljes alárendeléssel hajolt meg Isten akarata előtt, a nélkül, hogy megkérdezte volna, miért kell ennek így lenni, a legszivettebb megpróbáltatások kíséretében. Milyen gyönyörű, dicső utánzásra méltó jellem, hogy példánk legyen! Önmagának tökéletes alárendelése az Isten akaratának és tökéletes bizalom, a mely bensőleg akkor is bizott a Mindenható Atyában, a hol nem tudta megérteni minden szándékát.

Krisztus megfeszítettetve.

Krisztus Urunk megfeszítettetését röviden végig gondolva s áttekintve az Isten bárányának halálát,

aki bűneinket önmagának föláldozása által törölte el, vizsgáljuk meg most röviden a megfeszítés szó-
nak képletes használatát, nem úgy, hogy elmellőz-
zük annak valóságos megtörténtét, hanem azért,
hogy megtanuljuk ennek a képletes szónak valódi
jelentőségét, úgy amint Krisztus Urunk és Pál apos-
tol a következő bibliai helyeken használták:

„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg
magát és vegye föl az ő keresztyét és kövessen
engem.” (Márk. 8:34.)

„A kik pedig Krisztuséi (a fölkent test, a meny-
asszony tagjai) a testet megfeszítették indulataival
és kívánságaival együtt. (Gal. 5:24; vesd össze 3:29.)

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pe-
dig többé nem én (a régi), hanem él bennem a
„Krisztus” (Gal. 2:20.).

„A mi ő emberünk (akik azelőtt voltunk, akik
a Krisztus áldozatába vetett hitben igazultak meg)
ő vele megfeszítettett (hogy tagjai lehessünk az ő
testének, lelki új teremtmények és) hogy a bűnnek
teste (a bűn egész rendszere, minden tagjával és
ágával együtt) megerőtlenüljön (elpusztoljon.)
(Róm. 6:6.)

Láttuk, hogy a tényleges, betűszerinti keresz-
tesztetés a kínos, lassu, de biztos halálnak való át-
adást jelenti. Képletes jelentése szintén erre emlé-
keztet, úgy, hogy ugyanaz a meghatározás tökéle-
tesen ráillik. A mikor tehát azt mondjuk, hogy va-
laki fölveszi keresztyét, hogy Krisztust kövesse, ez
annyit jelent, hogy az ilyen ember fel van szen-
telve és az önmegtagadás első lépéseit teszi a
Krisztus ügyének segítésében, bár esetleg félve és
remegve teszi is ezt, készséggel beleegyezve a
világ előtti gyötrelmes megaláztatásba, a főpapok
és elvakult követők megvetésébe, beleegyezve,
hogy a mesterrel és az ő testének tagjaival meg-
ossza a világnak hidegségét és lenézését s azokét,
a kiket pedig meg akarnak áldani; hogy egyedül
legyen és mégsem legyen egyedül, mint a mi Fe-
jünk volt, mert az ő rokonszenvéből, a melyet mint
Főpapunk megad nekünk, valamint az ő testének
többi tagjaitól vigasztalást nyerünk. Ő vele senki
sem tudott rokonszenvezni, mert ebben a verseny-
futásban ő haladt legelől és a nép közül senki sem
volt vele.

De vajjon hol kezdődik a kereszt hordozása?
És a mi keresztre feszítésünk? Hol végződik? Mit
foglalt magában? — kérdezheti valaki. Ezt feleljük:
A körülmények némely esetben megváltoztatják az
eseteket s mindenkinek a saját maga esetére kell
alkalmazni a dolgot. Hogy ezt mindenki megte-
hesse, vizsgáljuk meg az ily keresztviselés két ki-
váló esetét Krisztus Urunk és Pál apostol ügyét.

Krisztus Urunk, aki a zsidó törvény alatt szü-
letett, nem kezdhetett meg szolgálatát mindaddig,
mig 30-ik életévét el nem érte, bár fiatalabb éveit
azoknak a prófétai kijelentéseknek tanulmányozá-
sában töltötte, a melyek az Ő tervére vonatkoznak
és arra a szerepre, a melyet abban neki be kell
tölteni. Gyermekeori esztendőinek egyetlen följegy-
zett emléke ezt bizonyítja. A mikor tizenkét esz-
tendő volt, fölvilágosítást akart szerezni Atyja dol-
gára vonatkozólag s a templomban a kiváló tani-
tók között találta meg, amint azoknak a fejtegeté-

seit hallgatta a jövődölésekre vonatkozólag és kér-
déseket intézett hozzájuk.

Megalázva az emberek előtt.

Harminc esztendő korában jött el számára az
első alkalom, hogy meg kezdhesse azt a munkát,
a melynek elvégzéseért jött el a világra. Képletesen
beszélve tehát elmondhatjuk, hogy akkor vette föl
keresztyét, amikor Keresztelő Jánoshoz járult a Jor-
dán vizénél, hogy megkeresztelkedjék általa. Ez is
kereszt volt, megalázkodás, mert úgy a néptömeg,
mint János nem tudta, nem ismerte azt a mély je-
lentőséget, a melyet Jézus a vízbemerítésnek, mint
a halál képletének tulajdonított. János és a nép
csak megmosakodás, megtisztulás képletének hasz-
nálták, a mely a bűnök elhagyását ábrázolta.
Akkor még nem lett volna helyénvaló, ha az Ő
Jézus megmagyarázta volna nekik ezt a képletet,
a mely egy egész korszakra és munkára vonatko-
zott, a mely az első Pünkösöd előtt nem lehetett nyil-
vánvalóvá.

De ha meg magyarázta volna is nekik, akkor
nem értették volna meg. De az helyénvaló volt,
hogy példát adott, a melynek követését, mint vezér,
később minden követőjétől megvárja s így a mint
testi halálában őt, a ki bűnt nem ismert, a bűnösök
közé számították, úgy a halál kiábrázolásában, a
vizbe való merítés által is a „bűnösök közé szá-
máltatott”, (Ézs. 53:12.) akik ott képletesen elmos-
ták a bűnös multat, hogy életüket újból kezdjék.

Az Isten bűn nélkül való bárányára nézve
kétségkívül nehéz kereszt volt ez is, hogy így félre-
értették, de azért megnyitotta az utat ahhoz, hogy
jobban és világosabban megértsék az Atyának aka-
ratát, a melynek beteljesítése végett jött el. A ke-
reszt fölvetelésében tanúsított engedelmissége által
méltonak bizonyult arra, hogy tovább is megmaradjon
az Atya szolgálatában, egészen a halálig. Az Isten-
nek szent hatalmába részesült, a mely képessé tette
arra, hogy mindig világosabban láthassa azt az
ösvényt, a mely előtte áll, s amely a Kálváriára
vezet, de ugyanakkor világosabban meglátta az
isteni kegyelem túlaradó bőségeit és azt a nagy
fölmagasztaltatást, amely részére el van téve a
keskeny ösvény végén.

Az Isten tervébe való mélyebb betekintés meg-
nagyobbodott világossága, a felszentelődés szelleme
arra birta, hogy elvonuljon a pusztába, hogy ott a
magányban még alaposabban átgondolja az Atya
tervét és engedelmisségének további folyamát a
tervvel szemben. Keresztye így még nehezebbé vált,
a mint meglátta a szégyent, gyalázatot, megalázta-
tást, ahová önmagának felszentelése fogja juttatni.
Es a kísértő ezt az amugy is nehéz keresztet még
nehezebbé tette az által, hogy a jócselekedetre más
módokat ajált neki, a melyek a testnek sokkal ked-
vezőbbek lesznek, mint az áldozat. De megfontol-
ván ennek az árát, Krisztus Urunk minden más
módot visszautasított, úgy a maga, mint a Sátán
módjait a jócselekedetekre s úgy döntött, hogy az
Isten akaratát az Isten módjai szerint végzi el, azt
mondván: Azért jöttem, hogy a Te akaratodat te-
gyem meg őh Istenem. Ez a győzelem megerősítette
s keresztje könnyebbnek tűnt fel, amikor megfe-
szítve vissza jött a pusztából, készen a halálra is,
kezét, lábát, minden tehetségét és hatalmát vissza-

tartva önmagának szolgálatától, áldozat gyanánt mindent fölajánlott, hogy végre hajtsa az Isten tervét, bármit is hozzon ez a munka magával, halálklása akár rövid, akár hosszú ideig tartó lesz, akár gyötrelmes lesz, akár nem.

Krisztusnak tehát, mint embernek, az akarata már akkor meg volt halva minden emberi reménység vagy törekvés számára, meghalt a saját emberi terveire s azoknak irányítására nézve. Abban az értelemben azonban nem volt halott, mintha érzékellen lett volna a megaláztatásokkal, a kinokkal, a gyalázó szavakkal szemben, de keresztre volt feszítve, át volt adva a halálnak. Átszögezelt, vérző tagjai (emberi tehetségei, jogai, stb.) remegtek és vonaglottak, de odaszögezve (megfeszítve) maradtak mindvégig, akkor is, amikor azért imádkozott, hogyha lehetséges muljék el tőle a megaláztatásnak ez a pohara.

Krisztus Urunk szolgálatának három és fél esztendeje alatt ő ebben a képletes értelemben volt megfeszítve, azaz át volt adva a halálnak, akaratával, tehetségeivel, mindenével lekötözve, megfeszítve, az Atya akaratának megfelelően. És minden egyes tette, a mely által „isteni erő áradott ki belőle” (élet) (Márk 5:3.) hogy megáldja és meggyógyítsa testben vagy lélekben a körüllette lévő bűnösöket, mindez egy-egy része volt az ő haldoklásának, a mely a halálban végződött el — a kereszti betűszerinti halálában.

Átadva a halálnak.

Pál apostolt a szó betűszerinti értelmében nem feszítették keresztre, mert lefejezés által fejezte be életét. De azért hosszú idővel testi halála előtt képletesen ő is így beszélt: Krisztussal megfeszítettem. Azaz: át vagyok adva a halálnak, akaratom, önuralmam, tehetségeim és erőim, emberi jogaim és jogos törekvéseim mind le vannak szögezve, mind szünetelnek fölszentelődésem által, úgy hogy nem lévén saját akaratom, módszerem vagy utam, alkalmas legyek arra, hogy a Mester szent szelleme vagy akarata lakozhassék bennem és ez irányíthassa minden cselekedetemet az ő szolgálatának betöltésére. Nem annyira halott, hogy egyes alkalmakkor ne érezzem a test ösztönzését, hogy föl ne merüljön bennem más utaknak és más módszereknek a gondolata, hogy mi lenne szükséges és mi nem, de testemet és kívánságaimat (1. Kork. 9:27) mindenkor az Ur akaratának alá rendelve tartom, azt mondván, amit az Ur Jézus mondott hasonló körülmények között: Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

Sokan azt gondolják, hogy az Ur Jézus és az apostol csakis a bűnös kívánságok megfeszítéséről beszélnek. Ugy olvassák a Szentírás szavait, mintha azok azt jelentenék: Bűnös törekvéseimet és kívánságaimat nyomom el és feszítem meg, mintha a Jézus azt mondta volna: Ne az én bűnös akaratom legyen meg, oh Atyám, hanem a Te szent akaratod. Ez azonban tévedés. Jézus ártatlan, bűn nélkül való volt s mint ilyennek bűnös akarata vagy kívánságai nem is lehettek. Akarata nem ösztönözte arra, hogy öljön, lopjon, káromkodjék, mások javait elkívánja, hogy hamis tanúságot tegyen mások ellen, hogy mást hátba támadjon, sem az, hogy bármily bűnös dolgot elkövessen akár az Isten,

akár az emberek ellen. Ellenkezőleg akarata csakis arra irányult, hogy tisztelje az Istent és megáldja az embereket. De mint embernek, mint tökéletes embernek, erős értelme vagy ítélőképessége volt arra nézve, hogy hogyan lehet a jót végrehajtani, hogyan lehet az Istent a legmegfelelőbben tisztelni és az embereket a legnagyobb mértékben megáldani.

Ha Krisztus Urunk a saját belátását és akaratát követte volna annak a megítélésében, hogy melyek az Isten tiszteletének és az emberek megáldásának legjobb módjai, úgy valószínűleg ez a belátás természetesen olyan lett volna, a mely más helyes belátáshoz hasonlítja magát, hasonló lett volna a politikai és társadalmi reformokhoz, követelvényt a népert való kormányzat életbeléptetését, igazságot követelve az elnyomottaknak, kórházakat, menedékházakat, iskolákat alapítva és korának vallási rendszereit megtisztítva. Az ilyen belátás és jóakarata azonban, bár kétségkívül sok ideiglenes jó dolgot hozott volna létre, sohasem tudta volna megvalósítani az emberi nem megváltását, a melyet pedig, mint tudjuk, maga az Isten tűzött ki megvalósítandó cél gyanánt a korszakok tervezetében. Ilyen terv nem jutott eszébe még a tökéletes Jézus Krisztusnak sem. Ez a terv meghaladja az emberi elmét és tervező képességét. Tudván azonban azt, hogy az Atya nagyobb nálánál, jogosan gondolkodott úgy, hogy a helyes eljárás csakis a Jehova akaratának való teljes engedelmeskedés lehet, bármilyen eredményeket vonjon is maga után.

Isten akarata az Isten tervében.

Hogy az Isten küldöttjévé lehessen és megtehesse az ő akaratát, az Ur Jézusnak meg kellett feszíteni (halálra adni) a saját szent, ártatlan, tiszta akaratát és el kellett mondania: Ne az én akaratom legyen meg, Atyám, hanem a tiéd. — A Te akaratod, teljesen és általad meghatározott módon.

Minél közelebb van valaki a tökéletességhez, annál erősebb az akarata s ezért annál nehezebb megfeszíteni. Minél inkább meg van valaki győződve arról, hogy akarata jó és fel lehet használni, annál nehezebben fogadja el és látja be az akarat fölálldozását sürgető okokat. Az Ur Jézus tudta, hogy neki meg kell halni, váltságul a világért és nem szabad ettől az áldozattól visszariadnia. Mivel azonban tudta azt is, hogy a szenvedés, a nyilvánosság előtt való meghurcoltatás, megvetetés nem tartozik hozzá a büntetéshez, kétségbe vonta mindennek szükségességét s azt kérdezte, hogy vajjon az Atya nem kíván-e többet tőle, mint Megváltótól, mint azt, ami az emberiség bűnének megfelelő büntetése s azért imádkozott így: Atyám, ha lehetséges, muljék el tőlem e pohár. De azért nem hangoztatott semmiféle jogokat, nem próbálom meg, hogy a saját gondolataimat kövessem s nem akarok a saját akaratom szerint eljárni. Akaratomat teljesen átadtam, lemondottam róla, mindent a Te bölcsességedre bízok — legyen meg a Te akaratod. Krisztus Urunk akkor nyilvánvalóan nem látta, hogy milyen példát mutatott nekünk mindezzel a mi előnyünkre és erősödésünkre. Azt mutatta meg ugyanis, hogy a kereszti haláláig való engedelmeskedés nehéz próbája célravezető és ipazságos volt, az isteni természet igen magas fölmagasztaltatására, a melynek eléré-

sére ez volt az érdemp próbája, ez a belső engedelmesség az Atya akaratával szemben akkor, amikor megfizette érettünk a váltáságot.

Nekünk, az Ur nyomdokai követőinek, nem olyan erős akaratot kell legyőznünk és megfeszítenünk és jellemünk sem olyan erős, hogy ezzel győzzük le akaratunkat. De meg van az az előnyünk, hogy tisztán látjuk, miért van szükség erre a messzemenő, határozott engedelmességre mindenkinek, aki azt akarja, hogy méltónak találassék arra, hogy tagjává legyen a Krisztus testének, amely testnek olyan nagy dicsőségben lesz része lejegyzésével, a Megváltó Ur Jézussal együtt.

„Nincsen saját igazságom.”

Az Ur Jézusnál épen úgy, mint Pál apostolnál a megfeszítés nem a bűnös akarat, a bűnös kívánság vagy terv megfeszítését jelentette, mert ezeket mondja: Megfeszítettem a Krisztussal, másutt pedig halottnak mondja a Krisztusban, akinek szenvedéseiben részesül. Így hát ha Krisztus megfeszítése nem a bűnös akarat és kívánságok megfeszítése volt, úgy nem volt az a Pálé sem, s nem az az enyém vagy a tied sem, a kik mint az Isten ártatlan bárányának követői, vele együtt megfeszítettünk.

Igaz, hogy Pál és Krisztus más követői természetükénél fogva bűnösök és épen úgy a harag gyermekei voltak, mint mások és így akaratuk messze volt a tökéletestől, különösen ha a Krisztus hibátlan akaratával hasonlítjuk össze. A Krisztus iránti hitben tett első lépésük azonban megmutatta, hogy nincs joguk vagy kiváltságuk rosszat akarni vagy cselekedni és elfogadván azt, hogy a Krisztus halála által igazulnak meg, nemcsak szomorúságuknak adtak kifejezést a mult elkövetett bűnei felett, hanem bűnbánatuknak is és annak az elhatározásnak, hogy tehetségükhöz képest elhagyják a bűnt és megváltoznak a jövőben. Tisztába jöttek azzal is, hogy a váltáság alkalmazott érdeme nemcsak a mult bűneit fődte el, hanem a jövő akaratlan gyöngeségeit és tévedéseit is. Ezen Krisztus által való megigazulás és az akaratnak a bűnből az igazságra való megváltozása megelőzte azt az elhivatásukat, hogy kövessék Krisztust, hogy szenvedjenek vele együtt és megosszák az ő dicsőségét és az isteni természetre való felmagasztalását. És így tisztán látjuk, hogy nálunk éppen úgy, mint az Ur Jézusnál a magunk jó szándékait és terveit kell megfeszítenünk, halálra adnunk (a melyek bár nem olvan tökéletesek, mint a U Jézuséi, de jók az ő alkalmazott érdeme által) hogy Krisztussal, hozzá hasonlóan osztoznunk kell az ő áldozatában.

A mint Krisztus felre tette és megfeszítette a saját akaratát és ennek helyébe az Ur akaratát fogadta el, úgy mi is félretesszük és megfeszítjük a magunk akaratát és kívánságait, bármilyen bölcsenek és jóknak gondoljuk is azokat, hogy elfogadjuk az Ur Jézus vezetését és irányítását, aki most, megdicsőülve és örömet találja abban, hogy megvalósítsa az Ur terveit, a melyeknek nagyságát és tökéletességét most már teljesen méltányolni tudja.

Felszentelve, de meg nem feszítve

Mindenütt gyakorlati példáit látjuk azoknak, akik szeretik ugyan az Ur Jézust, de nem feszít-

tetnek meg vele együtt. A keresztyéneknek ezrei (akik bár buzgók, de nem az ismeret szerint) törekednek arra, hogy jót tegyenek, mindegyik a maga módja szerint. Mivel azonban a maguk akaratát nem feszítették meg, s az az akarat még mindig él, képtelenek tisztán látni az Ur akaratát és utjait. S így sokan azzal töltik az idejüket, hogy erkölcsi, politikai vagy társadalmi javításokat léptessenek életbe, a melyek bár magukban véve jók, de még sem olyan jók, mint az Ur utja. A meg nem feszített akarat mindenkor a maga útját gondolja a legjobbnak s nem tanul meg engedelmeskedni a Főnek, nem tanulja meg, hogy bizzék a Főnek magasabb bölcsességében akkor is, ha azt átlátni, megtalálni nem tudja.

S így, bár az Ur Jézus nem a világért imádkozott (Ján. 17:19.) és bár kimutatja, hogy a mostani korszak munkája nem a világ megtérésére irányul, hanem arra, hogy a világból kiválogassa az ő testét és menyasszonyát (Csel. 15:14.) hogy az örökségben hozzá csatlakozzék a világ megáldásának nagy munkájában, ezeknek a jó embereknek mégis saját akaratuk és tervük van, a melyek nincsenek megfeszítve, mivel nem vetették alá magukat a Fő akaratának és tervének. Ezeknek akaratát és terveit arra irányul, hogy most térítsék meg a világot, a különleges kiválasztás és a királyi papság eme munkára való alkalmazásának elhanyagolásával s bizonyosak benne, hogy az Urnak csodálni kell és el kell fogadni és meg kell áldani az ő terveiket, az ő munkájukat, a melyeket az ő nevében visznek véghez. Az Ur Jézus választ ezekre az emberbaráti törekvésekre megtaláljuk Máté 7:21-22.

S ezek az emberek aggódnak, félnek, megzavarodnak, mivel azt látják, hogy terveik nem válnak be és nem működnek úgy, amint várták, éppen mint a tyúk, amikor kacskákat költ ki a tojásokból. De azért mindig reménykednek és telve vannak bizalommal, hogy kedvenc terveik nagyszerűen meg fognak valósulni, mert bizonyosak benne, hogy az Urnak helyeselni kell az ő terveiket. Az ilyen emberek, amikor imádkoznak, rehdésen megmondják, hogy terveik megvalósításában mennyire szükségük van az ő segítségére. Az ilyen emberek, mivel a dolguk sürgős, nem érnek rá arra, hogy kikutassák az Ur igéjéből, hogy mi az ő akaratát és terve. Azzal a céllal olvassák az Ur igéjét, hogy találjanak benne olyan valamit, amit alkalmazni lehet az ő terveikre, hogy így meggyőzzék önmagukat és másokat is arról, hogy az Ur jóvá hagyja az ő terveiket s azt gondolják, hogy többre nincsen idejük.

„Nem mind, aki mondja: Uram, Uram.”

Szegény balga emberek! Mennyire különbözik az őket eltöltő aggodalom és félelem, amelyben munkálkodnak, attól a nyugodt biztonságtól, a melyben az Ur Jézus és az apostolok működtek! A különbség az, hogy az Ur Jézus és az apostolok megfeszítették az akaratukat és elfogadták az Ur tervét és akaratát és nyugodtan bíztak abban, hogy minden dolog együtt működik az Isten tervének megvalósítására akár látják ők maguk is, akár nem. Azok az emberek, akik a maguk terveit akarják megvalósítani és akik azért imádkoznak az Is-

tenhez, hogy segítse őket ebben, ezzel ellentétben nem támaszkodhatnak ilyen mélyen megalapozott bizalomra. Imádságaik ebben az irányban figyelmen kívül maradnak s ők állandóan csak azt látják, hogy kedvenc terveik kudarcot vallanak. A jövőben sokkal több ilyen ember fog csalatkozni, mint bármikor. Azoknak, akik a felekezetieskedést szerették és ezért munkálkodtak, akik ezeket gondolták az egy igaz egyháznak, a melynek nevei föl vannak írva a mennyekben, keserű csalódásokban lesz részük, a mikor azt fogják látni, hogy mindezek darabokra törnek, hogy a hamisak elkülönítetnek és a szentek egyedül fognak állani, mint akik egyedül ragaszkodnak a váltság alapjához.

Csakis azok tudják méltányolni ezt a kijelentést, akik teljesen lemondanak a maguk akaratáról és terveiről és így készen állanak arra, hogy megismerjék az Isten terveit és támogassák azokat: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Ur. Mert amint magasabbak az egek a földnél, aképpen magasabbak az én utaim, utaitoknál és gondolataim gondolataitoknál.” (Ézsa 55:8-9.) Csakis az ilyenek tudnak átmenni az eljövendő nehéz időkön rendületlen szilárdsággal, csak az ilyenek tudják valódi értelemmel belátni a bajok és zavarok okát és szükségességét és mindennek eredményét, amint azok a nagy Építő terveiben és részleteiben mind előre meg vannak állapítva.

Bár belátnák az ilyen megszentelték az aldozatnak vagy önmaguk megfeszítésének szükség-

ességét és a szerint cselekednének. A feláldozás ideje már csaknem bevégeződött. Azok, akik nem tesznek eleget szövetségüknek, azok méltatlanok és kőronájukat minél hamarabb másoknak kell átadniok.

Az alázasok gyakran bölcsek az Ur előtt.

Meglátjuk ezekben, hogy gyakran az Isten alázas és iskolázatlan gyermekei sokkal világosabban meglátják az Ur terveit, mint mások, akiknek pedig nagyobb természeti előnyeik vannak. Az egyik megfeszítette az akaratát és így nincs akadály előtte haladásában. A másik nem feszítette meg a saját akaratát, nem tud szabadulni tőle, még akkor sem, ha valóban növekedni akar a kegyelemben és ismeretben.

A fölszentelték nem mindnyájan lesznek a Krisztus igazi testének tagjává, hanem csakis azok, akik győzedelmeskednek önmagukon. Az ilyenekről mondja az Ur: Nem törölöm ki annak a nevét az élet könyvéből és vallást teszek annak nevéből az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. (Jel. 3:5.) És mily áldott gondolat: győzelmünk nem a tökéletes munkából, hanem a tökéletes szívből vagy akaratból fog kialakulni. Ha akaratunkat teljesen megfeszítettük, ha szívünkben a Krisztus lakozik, senki sem lesz kiszáradt vagy gyümölcstelen az Ur ismeretében, hanem megújíthatjuk erőnk és kegyelemről kegyelemre mehetünk a mi Fejünk ismeretében és szolgálatában. Végezetül az ilyenek lesznek elfogadva a megdicsőült test állandó tagjai közé.

A JÓZANSÁG LELKE.

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét.” (2. Tim. 1:7.)

A félelem egyike azoknak a fontos és lényeges dolgoknak, amelyek az élet nyugalmát megzavarják. Mesterünk kétségkívül ezért figyelmeztetett bennünket, mondván: „Ne félj, te kicsiny nyáj.” (Luk. 12:32.) A félelemből, ha a remény nem ellensúlyozza, kétségbeesés válik, a kétségbeeséssel pedig együtt jár a gyötrelmek. A félelem bámulatosan nagyítja a dolgokat, különösen ha valami szokatlan tárgy vagy esemény idézi elő. Az utas mindig óriási nagynak látja a tigrist, amely útjába kerül s a száraz földön élő ember a tengeren minden kis szelet orkánának gondol.

A keresztyén lelkében „az emberektől való félelmet, amely tört vet” (Péld. 29:25.) ellensúlyozza az Isten szeretetének elvesztésétől való félelem. Mint a Mester mondotta: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölnek meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.” (Máté 10:28.)

Rendesen három dologtól félünk: a gyöngeségtől, becsületünk elvesztésétől és a ballépéstől — s attól a bizonytalanságtól, amely ezeknek a nyomában jár. A gyermek lelkében beoltott félelem öntudatlanul is hatást és befolyást gyakorol egész életére, még évekkel azután is, amikor a félelmet előidéző jelentéktelen események már régben feledésbe merültek.

Alapigéinkben az apostol azt hangsúlyozza, hogy az Atya nem elégedett meg azzal, hogy csupán figyelmeztessen bennünket a félelemnélküli életre, hanem megadta nekünk mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy a félelmet elűzzük életünkéből. Megadta nekünk az erőnek lelkét, vagyis az elhátározás erejét; megadta továbbá a szeretetnek és a józanságnak lelkét. Ezek képezik a félelem elleni hatalmas szövetséget. Mert ha erő és bátorság van bennünk, akkor nem félünk a gyöngeségtől; ha túlradó szeretet van a szívünkben, úgy meg van bennünk az, ami kedvessé tesz az Atya előtt, sőt bizonyos mértékben az emberek előtt is. S ezért nem félünk a becsületünk elvesztésétől sem, mert „a szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet”. (1. Ján. 4:18.) És ha van bennünk okosság, józan fölfogás és ítélőképeség, nem kell félünk attól a kétségbeeséstől, amely az ilyen szükségtelen tévedések nyomában jár.

A bátorságot egy fiu testvérhez, a szeretetet pedig egy nővérhez lehet hasonlítani, akiknek gondos nevelője és őm a józan fölfogás. Az erő hajlandó arra, hogy néha durvasággá fajuljon, a szeretet is lehet túlságos, ha csak a gyöngeség irányítja, de a józanságnak lelke módosítja és helyes irányba tereli mindakettőt.

A józanság lelke a józan ítélőképességet jelenti.

Az a tehetség, amit az apostol a „józanság lelkének” nevez s amit a közhasználatban józan fölfogásnak hívnak, nem más, mint az elmének józan ítélőképessége az igazság és a viselkedés kérdéseivel szemben, amely azonban mentes az előítéllettől vagy önzéstől. Az egyensúlyozott ítélőképesség éppen olyan nagyértékű, mint a milyen ritkán találkozunk az alkalmazásával. Ez a józan fölfogás azoknál az embereknél is, akik kívül állnak az Ur szövetségétől, néha bámulatos mértékben megvan, de természetesen csakis földi, emberi dolgokra vonatkozólag. Ennek azonban nem szabad elkedvetleníteni bennünket, mert ez csupán azért van, mivel jobb állapotban születtek.

Az Isten népében azonban megvan az az erő, amely ha engedelmeskednek neki, segíteni fogja bennök a józanság lelkének kifejlődését, tekintet nélkül arra, hogy ez milyen mértékben volt meg bennök. Ez az erő az igazság után való vágyakozás. A becsületesség, vagy az igazság szeretete a józan léleknek alapföltétele, mert ha nem vágyódunk őszintén az igazság után, úgy lesz a sorunk, hogy reménytelenül elmerülünk a délibábok és hiu képzelődések áradatában. Egy bölcs ember mondotta valamikor: „Az igazság szeretete az emberi elme legnemesebb tulajdonsága, a bizalomért cserébe a legélvezetesebb, de egyúttal a legritkább is.”

Az igazság után való vágyakozáshoz járul az igazság megértésének tehetsége, ami az Isten minden olyan gyermekének megvan, akiket a Lélek megvilágított, másoknak azonban nincs meg. Az apostol ezt a tényt világosan megállapítja: „Az Isten dolgait nem ismeri senki, csak az Isten lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem Istentől származó lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szentlélek tanít; lelkiek lelkiekhez szabván. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait, mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivel hogy lelkiképen ítéltetnek meg... Isten kijelentette az Ő Lelke által: mert a lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (1. Kor. 2:11-14, 10.)

Mindkettő: az igazság után való vágyódás, valamint annak megértése egyformán az Istentől származik. Mint az apostol ismételtén mondja: „Isten az, aki munkálja bennetek úgy az ő tetszésének akarását, mind annak megtevését”. (Philip 2:13.) Az igazság után való vágyódás először is az Istentől jön, habár még mindig természeti emberek vagyunk is, olyan értelemben, hogy ez az adomány egy töredéke eredeti Istenhez való hasonlóságunknak. Azután, hogy újja fogantattunk és a Szentlélek megvilágosított bennünket, ez a vágyódás mindig erősebb és erősebb lesz bennünk s ugyanakkor elménk is oly mértékben föl tudja fogni az igazságot, amilyenre azelőtt nem volt képes.

A Mester maga is az igazságot nevezi meg az egész épület alapjául, amikor így szól: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynal az én tanítványaim vagytok és megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket.” (Ján.

8:31-32.) Amit meg fogunk tudni, az nem csupán hitigazság, hanem olyan igazság, a mely önmagunkra és lelki állapotunkra is vonatkozik. Hogyan tudnánk megszabadulni a tévedéseinktől, ha nem vágyódtunk az önmagunkra vonatkozó tények megismerése után? A józanságnak lelke vagy a józan fölfogás, olyan mértékben, a mennyiben megvan bennünk, képessé tesz bennünket arra, hogy a dolgokat olyanoknak lássuk, a milyenek valóban és hogy megtegyük őket úgy, a hogy meg kell tenni.

A józanság lelke számos alkotórészből áll, amelyek közül egyet sem szabad el mellőznünk. Ne gondoljuk azonban, hogy a józanság lelke valami mozdulatlan, élettelen dolog, mint egy könyvtár, a melyhez felvilágosításért fordulnak az emberek. Sok tekintetben jobb s mindennapi kifejezés: „jozan fölfogás”, mert a józanságnak lelke egyszerűen az elmének azt a képességét jelenti, hogy az életnek napról-napra fölmerülő kérdéseit józanul, helyesen, megbízhatóan tudja megítélni.

A bölcselkedés gyakran lényegtelen.

S mindjárt itt jegyezzük meg, hogy a jellem kifejlődésének bölcsellete nem nevezhető szükséges kelléknek mindaddig, a míg jellemünk magától is megelégedést keltően fejlődik. Ez a bölcsélet leginkább akkor lesz becses a számunkra, a mikor már valami baj van velünk. Ez segít meglátnunk azt, hogy milyen messzire haladtunk, vagy milyen messzire estünk vissza s hol kell a legerősebben föllépnünk, hogy újra elindulhassunk. Engedelmeség nélkül azonban az észrevevés vagy elmélkedés semmi említésreméltót sem fog létrehozni bennünk. Az engedelmeség, vagy az Isten által adott parancsokhoz való alkalmazkodás minden esetben nagyon fontos követelmény, akár értjük a fejlődés lépéseit, akár nem. Számos bibliai hely nyomatékosan hangsúlyozza ezt a gondolatot: „Ha tudjátok, boldogok lesztek, ha meg is cselekszitek ezeket.” (Ján. 13:17.) — „Ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.” (2. Pét. 1:10.) stb.

A keresztyén életfolyamat hasonlít ahhoz, mikor valaki egy mesterséget akar megtanulni. A mester elülhet és próbálhatja, hogy szóval magyarázzon meg mindent a fiúnak, ez azonban csak nagyon keveset fog megérteni belőle s aligha fog valamire visszaemlékezni. E helyett ezt mondja: Tegyétek mindent úgy, a mint mondom és biztosítalak, hogy ennyi meg ennyi idő múlva te is szakértő munkás leszel. Lényegileg az Ur így szól hozzánk: „Ha szerettek engemet, tartsátok meg parancsolataimat és a szentek örökségének részeséivé teszlek benneteket”. Az Ur hív bennünket, hogy értekezzünk vele, hogy „gondolkozzunk ezeken a dolgokon”, de ugyanakkor megmondja azt hogy csak részben ismerjük meg ezeket, mindaddig, míg tökéletesekké nem leszünk.

Valószínűleg valamennyien ismerünk több olyan idősebb testvérünket és testvérnőnket, akik gazdagok lettek az Ur szellemében, nem azért, mintha meg tudnák magyarázni növekedésük folyamatát, hanem azért, mert mint a lilium, átadták magukat a levegőnek és a nap sugarainak, aminek növekedés lett a természetes következménye. Soha eszükbe sem jutott, hogy tűnődjenek rajta,

hogy miért is adta Isten ezt vagy amazt a parancsot. Megelégedtek annak a tudatával, hogy a parancs megvan. Amikor hallották, hogy Jézus ezeket mondja: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket háborgatnak” — (Luk. 6:27-28.) akkor egyszerűen szerették ellenségeiket és imádkoztak értük, kételkedés vagy képmutatás nélkül. Mikor a Mester így szólt hozzájuk: „Ha nem bocsátjátok meg az embereknek az ő vétkeiket, hogyan várhatjátok, hogy a mennyei Atya a ti vétkeiteket megbocsátja? — ezt hallva, szívesen megbocsátottak hetvenhét-szer is s mint az Isten, az egyszer megbocsátott vétkeket még csak nem is említették többé. Amikor Krisztus ezt mondotta: „Keressétek először Istennek országát és az igazságát” (Máté 6:33.) — valóban keresték ezt az országot. Amikor így szólt: „Ne a földi dolgokra, hanem azokra gondoljatok, amelyek odafönt vannak” — úgy cselekedtek és páratlan bölcsességről tettek tanubizonyosságot. Mikor így szólt: „Ne szidalmazatok senkit” — megtartóztatták szájukat a szidalmaktól.

Ezekre a „miértekre” leginkább akkor gondolhatunk haszonnal, ha úgy érezzük, hogy egy helyben állunk, vagy pedig nagyon lassan haladunk előre.

A helyes ítélőheez vezető lépcsők.

Tudomásvétel, emlékezés, gondolkodás, éberség, következetesség, előrelátás, észszerűség és ítélőképesség — ezek azok a lépcsők, a melyeken tudatosan vagy öntudatlanul végig kell mennünk a józan, helyes ítélőképesség kialakításában.

A tudomásul vétel egy vagy több érzék által nyert fogalom első benyomását jelenti. Amikor látunk, hallunk, érzünk, tapintunk, vagy izlelünk valamit, azt tudomásul vettük és meg is ismerjük. Ez kezdetleges ugyan, de azért nagyon fontos. Még a legalsóbbrendű állatok, a puhányok, vagy az élet legelső szakában levő békaporontyok is képesek felfogni a benyomásokat s ez a benyomást felfogó erő a szervezet fejlődésével is mindig nagyobb lesz. Az apostol szerint a hallás az az érzék, a melynek segítségével tudomást szerzünk az igazságról. Mint ő mondja: „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.” (Róm. 10:19.) Vagyis az Isten igéje olyan üzenetet foglal magában, amely megismertet bennünket bizonyos tényekkel, a melyek nélkül képtelenek vagyunk helyes ítéletet gyakorolni vagy pedig helyesen dönteni valami fölött. A Mester hangsúlyozza, hogy ez az üzenet elhangzott, de „Ki hitt a mi tanításunknak?” (Ézsa. 53:1.) Bizony nem sokan. S azért „a ti szemeitek boldogok, hogy látnak és a ti füleitek, hogy hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok és nem láttátok és hallani, amiket ti hallotok és nem hallottátok.” (Máté 13:16-17.)

A hallás áldás ugyan, de az csakis a kezdet még. A magvetőről szóló példázat tovább magyarázza ezt, mondván: „Ha valaki hallja az igét, de nem fontolja meg, eljő a gonosz és elkapja azt, ami annak szívébe vetített vala. Ez az, amely az útfélre esett.” (Máté 13:19.) Azok, akik nem fontolják meg az Ur üzenetét, nem haladhatnak messzire a józanság lelkének kifejlesztésében „Izrael

nem ismeri (mert) az én népem nem figyel rá” (nem fontolja meg) — panaszkodik Ézsaiás próféta. (1:3.)

„Amely pedig a köves helyre esett, ez az, aki hallja az igét és mindjárt örömmel fogadja, de nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mi-helyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik.” (Máté 13:20-21.) Az ilyen ember tudomásul veszi az igazságot, el is gondolkodik fölötté, résen is van, de a következtetést nem vonja le belőle. Valószínűleg nem érti vagy nem tudja megérteni azt a viszonyt, amely az igazság értéke, a világ jelenlegi állapota és az Igéért való üldöztetés kiváltsága között fennáll. Nem gyakorolja a józan gondolkodást, mert ha ezt tenné, úgy rájönne, hogy csakis nagy áron szerezhet meg minden olyan dolgot, ami értékes és becses. Figyeljük meg, milyen különbség van az ilyen ember és a között, aki a drága gyöngyöt annyira becsülte, hogy mindenét eladta, csakhogy az övé lehessen.

„Amely pedig a tövisek közé esett, ez az, aki hallja az igét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét és gyümölcstelené teszi”. — (Máté 13:22.) Az ilyen emberben nincs meg az előrelátás, észszerűség és a végső ítélet vagy elhatározási képesség.

„A mely pedig a jó földbe esett ezek azok, akik a hallott igét tiszta és jó szívvél nemcsak megtartják, hanem engedelmeskednek is neki és gyümölcst teremnek, némelyiknél százannyit, némelyeknél hatvanannyit, némelyiknél pedig harminc annyit.” (Máté 13:23; Luk. 8:15.) **Meghallani, megfontolni, engedelmeskedni** — ez tehát a három főlépcső a józanság lelkének, a helyes ítéletnek megszerzéséhez vagy megnyilvánulásához. De e három mellett van még öt másik közbeeső lépcső is, amelyeket szintén érdemes megfontolni.

A tudomás vétel, az emlékezés és a gondolkodás.

Tegyük fel, hogy egy kérdés van előttünk, amit józan fölfogással akarunk elintézni. Dacára annak, hogy **hallottuk** és elfogadtuk az Ur általános üzenetét, lehetséges, hogy még **nem értettük meg** mindazokat az utasításokat, amelyeket a szóban forgó kérdéstről adott. Azért „kutatnunk kell az írásokat” az egyenességnek és egyszerűségnek azzal a szeretetével, amely nélkül lehetetlen pontosan elhatározni valamit.

Például hirtelen felötlök előttünk ez az állítás: „A törvény igazsága mibennünk telik be, akik nem a test, hanem a lélek szerint járunk.” Nagyjából határozatlanul tudomásul vesszük a lélek és a test szerint való járás fogalmait. Az **emlékezet** azonnal működni kezd, hogy megtaláljuk az egyes szavak igazi értelmét, azután az elménk rövid kutató munkája után megnézzük, hogy nem találunk-e valamit, ami ezekhez hasonlóan hangzik? Vissza-idézzük emlékezetünkbe az azelőtti dolgokat s így képesek vagyunk arra, hogy nemcsak a magunk múltban szerzett tapasztalatait, hanem a másokét is felhasználjuk. Az emlékezet nélkül az élet üres, sivár pusztaság volna.

A tudomás vétel és az emlékezés egyesüléséből áll elő a **gondolat**. Gondolkozni kezdünk — ha az igazságot mindennél többre becsüljük-e.

Elmélkedünk, mérlegelünk, visszagondolunk, megfontoljuk a dolgot; de ha csakugyan az igazság után vágyakozunk, nem engedjük át magunkat az álmodozásnak. A Szentírás mondja: „Olyan az ember, ahogyan gondolkodik szívében.” (Péld. 23:7) Ha becsületesen gondolkodik, becsületes ember. Ha csalárdul gondolkozik, olyan mértékben nem igaz ember. A jellem a gondolkozástól függ.

A tökéletes emberi méltóságot nem a természetes növekedés, hanem a gondolkodás adja meg. Vannak emberek, akik bár felnőttek, gyermekek maradtak mégis, mert hiányzik belőlük az igazi gondolkozási képesség. Sok ember tud futni, ugrani, el tudja szenvedni a fáradtságot, de megfigyelni, megvizsgálni, helyesen megítélni vagy végrehajtani nem tud semmit — mert nem tud gondolkodni. Hogy meg legyen bennünk a józan gondolkodás, a józanságnak a lelke, szükséges, hogy a saját magunk gondolkodás módját is megvizsgáljuk. Törekednünk kell rá, hogy megértsünk mindent, amit látunk, hallunk vagy olvasunk. Az Apostol biztosít bennünket, hogy ha „elgondolkozunk ezeken a dolgokon” — olyan dolgokon, a melyek igazak, nemesek, tiszták és méltók a szeretetre, mi is hozzájuk fogunk alakulni. Gondolkodás nélkül nem alkalmazhatjuk a józan fölfogást sem a test, sem a lélek szerint való járásban.

Nem az olvasás, hanem a gondolkodás útján szerezzük meg az ismereteket. Az ember láthat, hallhat, olvashat vagy tanulhat amit és amennyit csak akar, de tudni csak keveset vagy egyáltalán semmit sem fog belőlük, csakis azt, amit átgon-dolt és így elméjének tulajdonává tett. Mint bizonyos fajta selyemhernyók különböző színű selyem szálakat bocsátanak ki, aszerint, hogy milyen levelekkel táplálják őket — életünket is ilyen módon hatják át és színezik meg azok a gondolatok, amelyekhez leginkább hozzászoktatjuk magunkat. Ha a test dolgairól gondolkozunk, ha gondoskodunk róla, hogy vágyai és kívánságai teljesüljenek, akkor a test szerint is élünk; ha azonban a lélek dolgai felett elmélkedünk, a Jehova által adott nagy ételszabályokon és arra törekszünk, hogy az Ő igéjéhez alkalmazzuk magunkat, úgy a lélek szerint élünk.

Az éberség — az elme élénk tevékenysége.

A következő föltétel az éberség. A Szentírás figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk, hogy éberek legyünk, készen legyünk s ne aludjunk vagy ne legyünk restek. A Biblia egy helyén az apostol „serkengetni akarja a mi tiszta gondolkodásunkat az emlékeztetés által.” (2. Pét. 3:1.) Az éberség nem más, mint a figyelemhez hozzá alkalmazott készség és erő. Olyan, mint a gőz a kazánban. A kazán és a gép lehet akár milyen tökéletes állapotban: ha gőz nincs benne, meg sem tud mozdulni és semmit meg nem tesz.

Talán éppen az értelem ébersége az, amely a legnehezebb próbára tesz bennünket abban, hogy vajjon igaz szándékkal és őszintén kutatjuk-e az igazságot. A saját hibáink hasonlóak vannak orrunkhoz; annyira közel vannak hozzánk, hogy csakis nagy erőfeszítéssel látjuk meg azokat. De mint a költő mondja: „Az önszeretet nem olyan nagy bűn, mint az ön-elhanyagolás.” A lelki erő hi-

nyában elnézzük, hogy a szándékainkra vonatkozó becses, bár sokszor nem kellemes igazság rejtve maradjon előttünk. S így nem teszünk semmi előhaladást.

Gondolkodásunk értéke nagy mértékben függ attól, hogy milyen irányt választunk magunknak — hogy a szóbanforgó dolgot megvizsgáljuk-e gondosan és teljes alapossággal vagy pedig csak határozatlanul nézünk rá, mialatt gondolataink más-son járnak, amiket éppen ilyen gondatlanul és felületesen ítélünk meg. Elménknak az az állapota lesz ránk nézve nagy értékű, amely alkalmassá tesz bennünket arra, hogy figyelmünket osztatlanul, szorosan rá tudjuk irányítani arra a dologra, a mit vizsgálni akarunk. Sokan megpróbálják, hogy alaposan megvizsgáljanak valamit, de mielőbb rájönnek, hogy elméjük minduntalan elkalandozik. Ezen emberek gondolkodásának éberségre, törekvésre, vigyázatra volna szükségesük.

Bármilyen lágessze legyen is valakinek, bármilyen nagy műveltsége vagy tehetsége legyen, ha akaraterő nincs benne, annyi, mintha nem is élne és tehetségeinek nem veszi hasznát sem az Isten, sem a világ, sem ő maga. A görög származású szó: energia, a belső élet vagy munkálkodási, fejlődési erőt jelenti. A virág fakadása, rügye ilyen energia, hasonlóképpen a gyümölcs megtermése vagy a test növekedése is. Erőszakot azért mégsem látunk egyikben sem. Ilyen energia vagy munkálkodási, fejlődési erő bennünk a Szentlélek is; ereje, hatékonysága nem kártékony vagy pusztító, de nem kevésbé föltétlenül szükséges is.

Az embernek lehet nagy műveltsége, csiszolt-sága, lehet óriási tudománya, sőt lehet fegyelmezett, rendben tartott elméje is, de ha energia nincsen benne, hasonlít ahoz az órához, amelynek nincs rugója, amely óra lehet szép vagy drága, de arra nem alkalmas, hogy az időt mutassa. Az Isten új bátorságot adott nekünk, lehagolt lelkünket a remény és vidámság üzenetével frissítette föl és állandóan újra meg újra fölfrissíti azt kegyelmének emlékeztető jeleivel. Ne álljunk meg tehát a helyes döntések és elhatározásokra irányuló törekvésünkben, csak azért, mert az éberség hiányzik belőlünk. Álmodozás segítségével nem tehetjük kifogástalanná a jellemünket. Ezt a jellemet magunknak kell kovácsolni azokkal az eszközökkel és erőkkel, amelyeket Istentől kaptunk.

A következtetés és előrelátás.

Éberségünk vagy szellemi tevékenységünk új utakat nyit meg előttünk s nagyban kitágítja a figyelem mezejét. A szellemi akaraterő arra kényszeríti az értelmet, hogy a megfigyelt új dolgokból következtetéseket vonjon le. Krisztus Urunk és az apostolok ismételtlen felszólítanak bennünket, hogy hogy a tudomásunkra jutott tényekből vonjuk le a helyes következtetéseket. Krisztus meg-
rótta a farizeusokat, azt mondván, hogy az égre tekintve biztos következtetéseket tudnak mondani az időjárásra vonatkozólag, de arra képtelenek, hogy észrevegyék a legegyszerűbb lelki jelenségek kialakulását. „Nem tudjátok?” „Nem látjátok?” „Nem tudjátok-e?” — ezek mind olyan kérdések, a melyeket a Szentírás használ s amelyekből az tűnik ki, hogy az Ur elvárja tőlünk azt, hogy kö-

vetkeztetési képességünket használjuk is. Olyasmit azonban semmiből se következtessünk, ami nincs benne. Az elmúlt századokban élő keresztyén testvéreink sok tévedést követtek el ezen a téren. Lát-ták, hogy a világ legnagyobb része nem alkalmas a mennyi boldogság állapotára s ebből azt következtették, hogy azok, akik nem alkalmasak, az örökké tartó gyötrelmek helyére fognak kerülni. Ha az örökké tartó gyötörtetés isteni rendelkezés lett volna, akkor az Isten igéje úgy jelentené ki és ha az emberiség megítélésére nem lett volna más alkalom, akkor ez a következtetés helyes volna.

Következtetéseinket nem ábrándokból, hanem tényekből kell levonnunk. A Szentírás segítségével bizonyosan következtethetjük azt, hogy ha test szerint járunk, akkor nem lélek szerint járunk. Bátoran következtethetjük azt is, hogy ha lélek szerint járunk, úgy a törvény igazsága beteljesedik bennünk, dacára annak, hogy ebből az igazságból mi magunk nem is sokat látunk.

„Jertek, értekezzünk.”

A józanság lelkének kialakulásában a következő lépés: az előrelátás. Az előrelátás az a tehetség, amely meglátja, hogy következtetéseink megtartásának valószínűleg milyen eredményei lesznek. Ezzel együtt jár, sőt ebből alakul ki: az elővigyázat, az óvatosság. A Szentírás nem csak azt mondja meg, hogyha test szerint járunk meghalunk, hanem azt is, hogy egyengessük lábaink ösvényét. (Luk. 3:4) Ha ott állunk a vasuti sínek között és látjuk, hogy a vonat közeledik — ez előrelátás, ha pedig idejekorán félreállunk, hogy el ne gázoljon, az óvatosság. Az előrelátás is egyik követelménye a józan ítéletnek, vagy fölfogásnak. Hányszor halljuk ezt a fölkiáltást: „Hogy nem gondoltam erre előre!” ami annyit jelent: „Hogy nem láttam meg előre ezt a dolgot!”

Mindezek a tanakodáshoz juttatnak el bennünket, ami nem más, mint az összehasonlítás folyamánya. A Szentírás figyelmeztet bennünket, hogy mindeneket megpróbáljunk s ami jó megtartsuk. (Thess. 5:21.) Megpróbálni valami dolgot annyit jelent, mint összehasonlítani valami mással, ami már kiállotta a próbát. Ennek a szabálynak egyenes megsértése az, ha egyes tényeket, amiket ismerünk, a nem használat által megrozsdásodni engedünk vagy pedig minden alapos ok nélkül más gondolatnak engedjük át magunkat.

A tanakodás a dolgok viszonylagossága megállapításának művészete. A tanakodás vagy okoskodás által teszünk különbséget az egyes dolgok között és megállapítjuk, hogy melyik osztályba tartoznak. Így és csakis így tudjuk „helyesen használni az igazság beszédét.” (2. Tim. 2:15.) Csakis így tudunk eleget tenni az Apostol könyörgésének, hogy „szeretetünk mindig jobban bővelkedjék ismeretben és minden értelmességben, hogy megítélhessük, mi a rossz és mi a jó.” (Filip. 1:9-10.)

Valamely dolog felett okoskodni azt jelenti, hogy fölboncoljuk azt és megvizsgáljuk minden részét minden szempontból, mielőtt elfogadnók vagy elvetnők. Csakis a tanakodás által tudjuk magunkat helyesen megítélni. A Zsoltáros így teszi föl a kérdést: „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifju az ő útját, ha nem a te beszédednek megtar-

tása által?” (119 zsolt. 9.) Önmagunkra alkalmazva ezt az elvet, látjuk azt, hogy alaposan szemügyre kell vennünk utainkat, gondolatainkat, szavainkat; cselekedeteinket s össze kell hasonlítaniunk őket azokkal a szabályokkal, amiket az Isten igéje ad nekünk. Ha az igazság szeretete ösztönöz bennünket és ha józanul akarunk megismerni és megítélni valamit, meg fogjuk látni, hogy mennyiben értük el ezeket a szabályokat s mennyiben vannak még hiányaink. „Jertek, értekezzünk, azt mondja az Ur!” (Ezs. 1:18)

A döntés: a jellem lelke.

Elérkeztünk a józanság lelkének legfontosabb tényezőjéhez: a döntéshez, vagy az ítélet kimondásához. Tudomásul vehetjük a lélek dolgait, elgondolkozhatunk rajtuk és megfontolhatjuk őket, nagy érdeklődést tanúsíthatunk velük szemben és néhány egészen pontos következtetést is levonhatunk belőlük, hogy milyen előnyök járnak a nyomukban; előre láthatjuk, hogy hogyan élvezzük a lélek gyümölcseit, s hogyan élünk és cselekszünk mint az Ur követői, számba vehetjük az árat, amit fizetünk ezért, az árat, hogy a jelen való életet összehasonlíttuk azokkal az örömpökökkel, amelyek meg fognak nyilvánulni bennünk, de amikor véglegesen megtettük az elhatározást és azt mondjuk: „Megteszem, megfizetem az árat, bármibe kerüljön is” — akkor és csakis akkor alakult ki teljesen a jellemünk — s a gonosz lélek hátrább lép tőlünk.

Nagyon találóan mondta valaki: „Az okos ember olyan mint a gombostű; a feje nem engedi, hogy tulságos messzire menjen.” Ha az egészséges ember a gombostűhöz hasonlít, kétségtelenül a döntés, az elhatározás által ereje mélyre hatóvá és hatásossá válik. Az elhatározás hasonló ahhoz a fékhez is, amely a hegyre fölfelé kapaszkodó mozdonyt nem engedi vissza siklani; nem engedi, hogy vissza csusszék arról az utról, amit már megtett. Az elhatározást ezenkívül lehet az alma héjához is hasonlítani. Nemcsak ez az almának leg-szebb része, hanem meg is védelmezi a belsejét, épen úgy, mint ahogy az elhatározás megőrzi a gondolkodás folyamatát, amely több vagy kevesebb munkával épen most fejeződött be. Valóban a jellemre nézve sokkal jobb, ha rossz elhatározást csinál, mintha nem csinál semmiféle sem. Egy bizonyos kérdés fölött mindig dönthetünk. Elhatározhatjuk, hogy nem törődünk vele, vagy pedig hagyjuk addig, amíg többet megtudunk felőle.

„A kétszívű ember minden útjában állhatatlan.” (Ják. 1:8.) „Állhatatlan, mint a víz, nem lesz első.” (1. Moz. 49:4) ezek a szentírási helyek is mutatják a habozás, a határozatlanság veszedelmes voltát. Hány jó cselekedetre való alkalom tűnik el a habozás, az ingadozás miatt! Amig így beszélünk magunkhoz: „Megtegyem, ne tegyem meg?” — a pillanat elrepül, a lelki öröm virága elhervad és gyakran sem a könnyek, sem a bánat nem éleszthetik föl újra. A határozatlan, ingadozó ember semmit sem képes jól és alaposan elvégezni.

Másrésről a jellem határozottsága egyike a legfontosabb megszerzendő és megtartandó tulajdonságoknak. S valóban — nagy mértékben bírnunk kell ezt, még mielőtt magunkat teljesen át

tudnók adni az Urnak. Az ember legfőbb célja nem a tudás, hanem a cselekvés, amelyet a szeretet sugalmaz. Lehetünk nagyon művelt emberek, megtanulhatjuk a legegyszerűsebb gondolkodást és elragadóan tudhatunk társalogni, de ha akkor, amikor a cselekvésre kerül a sor és határozatlanok vagyunk, mi vagyunk a legnyomorultabbak minden teremtmény között. Az egész emberiség gyöngének érzi magát, akiket betegségek sanyargatnak és veszedelmek vesznek körül; s a kik közül a legélesebb eszű emberek vannak legjobban tudatában a nehézségeknek és veszedelmeknek. Az ember mindenekelőtt bátor, határozott és erős akaratú vezetőt kíván, amit bár szégyel, hogy nem talál meg önmagában. De ilyen vezetőt találunk a mi Urunkban, aki nemcsak hogy azon az úton járt, a melyen mi is járunk, hanem egyedül járt rajta.

Kötelességeink becsületes és hűséges teljesítése mellett határozottnak is kell lennünk — s azután szerzünk magunknak érdemleges barátokat, vagy ellenségeket. Azt hasztalanul reméli valaki, hogy minden embernek egyformán tetszeni fog. „Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek.” (Luk. 6:26.) Bármilyen irányba fordítsa is valaki az arcát, szűkségképpen mindig hátat fordít a világ egyik felének. Ha valamiről tudjuk, hogy helyes, tegyük meg bátran; ha tudjuk, hogy rossz, ne tegyük meg. Minden nap magában is egy kis emberélet s próbáratételünk egész ideje nem más, mint a napok megismétlődése.

A józanság lelkének ellenségei.

A józanság lelke gyakorlásának három ellensége van: az első az **ösztönzés**, amely az erőnek és ítéletnek elcsavarása, a másik az **érzelgösség**, a szeretetnek és a bölcsességnek elfordítása, a harmadik az **ábránd**, az észnek és a következetességnek elforgatása.

Az ösztön olyan, mint a csapda, amit valakinek a vesztere állítanak föl. Nem más ez, mint gyors ítélet következtében való cselekvés, amikor az ember az éberség kivételével a megismerés és a döntés között lévő minden egyéb fokozatról csaknem teljesen megfeledkezik. Adámnak bűne is leginkább ilyen természetű volt. Érzett, elhatározta magát és cselekedett. Amikor Uzza hozzányult a szövetség ládájához, hogy megigazítsa, ösztönözve érezte magát és cselekedett és ezért a meggondolatlanúságáért életével fizetett. (1. Krón. 13:9-11.) Ha akkor, amikor a láda mellett ment, eszébe jutottak volna az Urnak parancsai, ha azokat már előzőleg alaposan átgondolta volna, ha az engedelmisség szelleme ébren lett volna benne, ha élt volna azzal az előrelátással, amit a csön-des elmélgedésekből kellett volna megtanulnia, el lett volna készülve arra, hogy megfékezze magát és ne avatkozzék olyan dolgokba, amelyek nem tartoznak reá.

Péter is ösztöntől sarkalva jelentette ki, hogy mindenkor hű lesz az Urhoz. Ő csupán észrevette, hogy Jézus a Megváltó, az élő Isten fia és föltételezte, hogy külsőleg is mindennek kedvezően kell kialakulni az Urral szemben, akivel természetesen Péter is szeretett volna mindenkor együtt maradni. Ítéletében nem volt meg az a higgadtság, gondos megfontolás, amit Pünkösöd napján kapott meg. Senki sem engedheti meg, hogy az ösztön uralja

és ugyan akkor józan fölfogást gyakoroljon, mert a józanság lelke magában foglalja a tények gondos és higgadt megfontolását is. Az ösztönzött emberek igen könnyen előítéletet visznek bele az elhatározásukba, mert az előítélet nem más, mint korai ítélet. Az ilyenek a dolgok megismeréséből egyenesen az akaratőre és innen az elhatározásra ugranak át. Ezek állandóan belefognak valamibe, de gyakran olyan dolgokba, amelyeket maguk is szeretnének megállítani. Néha ahhoz az emberhez hasonlítanak, aki színes üvegen át nézi a világot, amelyen keresztül minden nagyon szépek látszik, máskor meg ahhoz, aki sötét üvegen át néz a világba s így borongósnak, vigasztalan-nak lát mindent. A helyzetet azonban egyik sem itéli meg helyesen.

Az ösztöntől sarkalás tulajdonképpen olyan hamis lelkesedés, amit nem az eszmék, hanem a kívánságok idéznek elő. Nagyon gyakran igaz a mondás, hogy: „A kívánság a gondolat atyja.” Az ösztönre való hallgatás volt a galáciabeli testvérek baja is, akikhez így szólt az Apostol: „Jól futottatok egy ideig... óh balgatag Galáciabeliek, kicsoda igazított meg titeket?” (Gal. 5:7; 3:1.) Nem erősítették meg magukat eléggé hitöknél fogva s abba a veszedelembe kerültek, hogy mindent elveszítene.

Az Ur kétségkívül azért adta a korlátozást, hogy „senkinek rosszért rosszal ne fizessünk” (1. Thess. 5:15), mert nagyon hajlandók vagyunk a gyors elhatározásra és a belőle származó cselekedetekre. Az ösztönzött hajlandóság arra készíti bennünket, hogy visszaüssünk vagy visszafejeseljünk, amikor sértve érezzük magunkat, Bizonyos alkalmakkor az ilyen eljárás helyes is lehet. A mózesi törvény maga gondoskodott az ilyen elégtételről. De ha gondosan mérlegeljük az Ur Jézus akaratának különböző változatait s ha magunkévá tesszük azt a gondolatot, hogy jobb kedve teljék bennünk, ha alaposan átgondolnánk a helyzetet mielőtt cselekednénk, akkor meg vagyunk védelmezve és akaratőrünk a döntéssel együtt kénytelen megvárni a meggondolást, az előrelátást és a higgadt ítéletet. „Jobb a hosszútűró az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatján, aki várost vesz meg. (Péld. 16:32)

Az érzés ellentéte az érzgelgösségnek.

A józanság lelkének másik akadály a érzgelgösség. Az érzés maga nem dolog. Az is a legnemesebb érzés volt, amit Isten tanusított a világgal szemben s a mely arra készítette, hogy intézkedjék a világ megváltása érdekében. A józanság lelke egyetlen olyan emberben sem lehet meg, akiben egyáltalán nincs érzés — ha ugyan ez lehetséges volna. Az **érzelgösség** azonban az, amikor az érzés még a belátáson is erőt vesz vagy döntésre kényszeríti az embert még mielőtt az ész meggondolhatta volna a dolgot. Az ösztön és az érzgelgős gyakran együtt járnak mint a két törvényes előképük: a hatalom és a szeretet. Érzgelgős volt pl., mikor Lystra városának népe Barnabás apostolt Jupiternek és Pált Merkuriusnak nevezte, mondván: „Az istenek jöttek le mi hozzánk emberi ábrázatban.” (Csel. 14:11.) Más alkalommal, amikor Pál apostol lerázta karjáról a mérges kigyót és semmi

bántódása sem lett tőle, a sziget népe őt is imádni akarta. azt gondolván, hogy isten.

A józan fölfogás sohasem fog megnyilvánulni az olyan emberekben, akik megengedik, hogy cselekedetüket ilyen gyarló és ideig-óráig tartó benyomások kormányozzák s akiknek nem sikerül ezt a józan fölfogást a szívük érzéseivel összhangba hozni. Az érzés értekezik és képes az áldozatra. Az érzélgés kizárja az elmélyedő gondolkozást és nem ismeri a nagylelkűséget. Igaz érzésből föl tudjuk magunkat áldozni — de az érzélgés az áldozatot másoktól követeli meg.

Láttunk olyan anyákat, akik elleneztek fiuk elhatározását, mert inkább azt akarták, hogy jelentéktelen, ismeretlen életet éljenek mellettük, mintsem hogy az elválás fájalmának kitegyék magukat. Az érzélgés és a belőle származó gyermek szánalom és hamis érzékenység képzelődéseket hoznak azok számára, akik nem gyakorolják a józan gondolkodás művészetét.

A csalékony képzelődések.

Az ösztönzés és az érzélgés egyaránt az ábrándhoz vezetik az embert. Az ábrándot épen úgy mint az eszményképeket a képzelődés és a reménység hozzák létre. A kettő közötti különbséget a pontatlanság adja. A képzelődés valóban szükséges ahhoz, hogy gondolatban kialakítsuk valamely eszmének vagy ezen eszme ránk való hatásának képét. Az apostol a következő szavakban fejezi ki ezt a gondolatot: „Mi az urnak dicsősé-

gét szemlélvén, elváltozunk mint egy tükör által (annak elménkre való hatása által) dicsőségről dicsőségre.” (2. Kor. 3:18.) Vagyis: az Isten igéjének töredékes leírása nyomán képesek vagyunk arra, hogy az Ur képét vagy fogalmát elképzeljük magunknak.

A képzelődés azonban annyira össze van kötve az érzélgőséggel, hogy már magának a szónak is van valami kellemetlen mellék íze. Az apostol így szól: „Lerontván a képzelgéseket és minden magaslatozt, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.” (Kor. 10:5.) Az ideális és az ábrándozó ember egyaránt tudomásul veszik a dolgokat, de az utóbbit nem ösztönzi az igazság utáni vágy. Előző tapasztalatainak és az Ur ígéreteinek s utmutatásainak helyét a kívánságok foglalják el emlékezetében. Az ilyen embereknél a merengés kiszorítja az igazi gondolatokat. Az éberség helyett közömbösség van bennük, a következtetés helyett ábránd, az előrelátás helyett vágyakozás, a józan fölfogás helyett hamis okoskodás. Csoda-e tehát, ha ilyen téves elhatározásokra jutnak és helyes ítélőképességükkel haszontalan képzelődések homályosítják el?

Jézus korának „igaz” zsidói félrevezették önmagukat azzal, hogy minden áldást megnyernek, de ők is, mint a világ többi része, részekek voltak. Nem azért gondolták ezt, mintha ösztönösen keresték volna az igazságot, hanem előítéletből, a mely csakis a szellemi és erkölcsi közömbösségen alapult.

Az egyéniség miként vitetik át a szellemi életbe.

Valaki azt a kérdést intézte hozzánk, hogy: Az új teremtmény, az új lélek a jövőben hogyan lesz azonosítva a régi teremtménnyel, a régi lélekkel? Más szóval: Hogyan ismerjük fel magunkat? A kérdésre ezt feleljük: A természetben nincs semmi olyan dolog, ami ezt megmagyarázná, mert olyasvalami ez, ami a természet határain teljesen kívül esik. Az új teremtményi folyamatban Isten valami teljesen megkülönböztetett, újat ad nekünk. Az új teremtmény nem földi teremtmény többé és mint tudjuk, ebben az új teremtésben sem most, sem bármilyen időben semmi földi teremtménynek nem lehet része. Az emberiből semmi sem megy át az istenibe, az emberiből a szellemibe.

Összefoglalva, amit más alkalommal már elmondottunk: A földön élő emberi lények többé, kevésbé megromlottak. Hallanak valamit az Istentől, az isteni természetről, a bűnről, s arról, hogy az, miért nem kíváncsi s az Istennel való kiengesztelődésről, ami a Krisztus által jött létre s némelyeknek a meghívásáról, hogy a mennyei országban örökös társai legyenek a Krisztusnak. Hallomás útján, természetes tudomásvétel segítségével tudják meg ezeket — vagyis emberi tehetségek révén, mert egyéb erői vagy tehetségei nincsenek is az embereknek. A hallásra alkalmas, fülének kell lennie, mert máskülönben nem veheti tudomásul az Istentől a jelen időre adott üzenetét.

Az egyik ember többet képes meghallani, a másik kevesebbet. Aki többet meghall, az szíve-

sebben és jobban figyel, amikor azt hallja, hogy az Istennek meghatározott tervei vannak a bűnösök megmentésére. A romlottabb ember kevesebbet fog meghallani. A romlott ember alacsony gondolkodás szerint él, s ezért kisebb a hajlandósága is az Istenhez járulni és kevésbé szívesen hallgatja meg, amit az Isten akar mondani az embereknek. Az Ellenség bizonyos mértékben még osztályoknak is eltompította a fülét, az ördög hamis tanításaival, akik kisebb, vagy nagyobb mértékben hallják meg ezeket.

De amikor azt halljuk, hogy az Isten kegyesen meghív bennünket, hogy legyünk a Jézus Krisztus társai, ez örömmel tölti el szívünket. A mi számunkra, akik hallunk, ezek valóban örömdetes hírek. Azt mondjuk: Örülök, hogy Isten felszólított, az ő családjába való visszatérésre, hogy gondoskodott gyarlóságaim eltakarásáról. Boldogan veszem tudomásul azt is, hogy különleges meghívás szól azoknak, akik Krisztusra gondolnak és az ő nyomdokain akarnak járni és szívesen alkalmazom magamat az Isten szeretetből fakadó intézkedéseihez. Ezzel a meghívással összhangban magamat is élő áldozatul ajánlom föl.”

Fokozatos lépések, hogy új teremtmények legyünk.

Megtértem tehát. Hogyan? Elfordultam. Mitől? A bűn útjától és a saját akaratomtól, hogy az igazság és az Isten akaratának útján járjak. Vajon megtérés volt-e ez? Igen, az volt. Önmagamnak ez

magában foglal mindent, ami hozzám tartozik, ami vagyok és amim van — emberi lényemet, személyiséget minden reményével, szándékával, birtokával minden néven nevezendő alakban.

De vajjon mindezek új teremtménnyé tettek-e? Nem. Ez oda juttatott el, hogy jogossá lettem arra az állapotra. A másik lépés a Jézus érdemének reám való alkalmazása, hogy elfedezze bűnemet és gyarlóságaimat. S ez új teremtménnyé tett-e engem? Nem. Mire volt hát akkor jó az érdem alkalmazása? Arra, hogy Isten előtt elfogadhatóvá tett, mint *elő áldozatot*. Sorrendben a következő volt, hogy az Isten el is fogadja ezt a följánlást és ezt az elfogadást meg is mutassa a Szentlélek-től való fogamzás által. Hogy ez mit jelent; nem tudjuk. Nem vagyunk elég bölcssek ahhoz, hogy megtudjuk. Isten előre tudta, hogy a mi Urunk testének feje maga Krisztus lesz s azt az osztályt is tudta előre, a kikből az ő „teste” fog állani. És most, eleget téven a megszabott feltételeknek, elfogad bennünket mint ennek a felkent társaságnak tagjait s ezáltal új teremtmények leszünk a Krisztusban. Jézus érdeme még mindig kiáramlik reánk halandó testünk gyarlóságai miatt. Ez az érdem most a mi mennyegzői ruhánk.

Mikor új teremtményekké lettünk, vajjon az úgy be van-e már fejezve? Oh nem, még csak akkor kezdődött meg. Be kell bizonyítanom odaadásomat és hűségemet, meg kell mutatnom, hogy saját akaratomnak átadása *valóságos és igaz* volt. Hogyan tehelem ezt meg? Ugy, hogy összekötésben maradok az igazsággal az által gyakorolva magamat. Ha bármibe is tévedtem és az igazság erre a tévedésre határozottan rámutat, hűségemet az fogja megbizonyítani, hogy milyen szorgalommal mérlegelem a dolgot és határozok fölötte. Ha lássan, habozva határozok, azt fogja jelenteni, hogy egy kissé késedelmeskedő vagyok, kissé eltompult a hallgatásra és hogy csak lassan engedelmeskedem az Isten akaratának. Ha gyorsan döntök az igazság és a tévedés között az Isten javára, ez azt fogja jelenteni, hogy hűséges vagyok az Isten akaratához és igazságához, hogy gyorsan és készségesen meghallom a szavát és azonnal engedelmeskedem s annál jobban megnyerem az Ur testzését mint hűséges, szerető gyermeke. Ha esetleg lassan határozom el magamat, az Ur talán eltaszít magától? Nem. Talán valami dorgálást ad a Krisztus iskolájában. „A megrepedt nádat nem törí el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.” (Ézs. 42:3, Máté 12:20.)

Az újja fogamzottakat a biblia egy helyen a még meg nem született csecsemőkhöz hasonlítja. Egy másik kép úgy írja le őket, mint gyermekeket, akik még nem serdültek föl teljes férfiakká, de növekednek kegyelemben, ismeretben és jellemben. Mind a két hasonlat igen szép, de a kettőt nem szabad összekevernünk. A meg nem született gyermekről nem gondolhatjuk el, hogy növekedik az ismeretben stb., sem azt nem képzelhetjük el róla, hogy fölserdül. A hasonlatban azt is látjuk, hogy minden meg nem született gyermeknek fejlődnie kell s ez a fejlődés a táplálkozástól függ. Ha valami baleset történik vagy időtlen szülés, a gyermek sohasem születik meg élővé.

Látjuk tehát, hogy a lélek által történt fogantatás pillanatától az új teremtménynek állandóan fejlődnie kell. Az új teremtmény élete ott megkezdődött. Táplálását, növekedését már meglevő forrásokból nyeri. A földi anya ugyanaz a nő volt a fogantatás előtt is, mint utána. S így az Ur gondoskodása ellátta minden szükséges táplálékkal ezt az új teremtményt még akkor, a mikor az új élet még el sem kezdődött.

Más szempontból ez a Krisztusban levő új teremtmény most már az egyéni élet irányító ereje. Ez az egyetlen létező, amit az Ur elismer és mi is elismerünk; ez az egyetlen erő, a melynek irányító hatalma lehet a halandó test fölött. Hogyan gyakorolja az új teremtmény ezt az irányítást? Felelünk ez: az akaratnak a földi érdekektől az Isten akaratába való átvitele által. Az Isten akaratát most már a mi akaratunk is. Nincsen vele ellenkező akaratunk. Mint új természettel bíró embereknek fensőbbes jogaink vannak az emberi test fölött — sőt csakis ezek a jogaink vannak meg. A test követeléseit ez az új akarat tudomásul sem veszi. Minden földi jogunkat, amelyeket a Jézus érdeme által kaptunk, földtük mint áldozatot, azért, hogy mennyei jogokat, lelki áldásokat kapjunk értük cserébe. Ha az Isten elfogadja áldozatunkat, nem ad új testet, hanem ugyanazt a testet kell használnunk tovább is, minden tökéletlenségével és gyarlóságával.

A test mint szolga.

Mit kell cselekednünk a halandó testtel? Gondoskodnunk kell róla, hogy megfékezzük. Meg kell törnünk és kényszerítenünk kell, hogy engedelmeskedjék az új irányító erőnek. Továbbá: eltökéltük, hogy a testet az új teremtmény tényleges szolgájává tesszük, hogy anyagi segítséget adjon növekedéséhez és testvéreinek szolgálatához, akik ugyanazon keskeny úton járnak. Azt mondja, esetleg valaki, hogy ilyképpen rosszul bánunk a testünkkel. Isteni szempontból azonban olyan bölcsen bánunk vele, amennyire csak lehetséges, azért, hogy az Isten szolgálatának előmozdítására a legjobbat kapjuk meg tőle. Ha az Isten azt akarja, hogy ő értesse valami nagy munkát végezzünk el, a testet bizonyára be fogjuk gyakorolni, hogy végrehajthassuk ezt a munkát.

Igy szólunk a testhez: „Csak a jelen időre vagy az én testem. Én, az új teremtmény, az Ur szolgálatára foglak használni”. A régi teremtmény, a halandó test esetleg zugolódní fog s azt mondja: Nekem is megvannak a magam jogai — de mi ezt feleljük: „Nincsenek jogaid. Azok a jogok megsemmisültek, amelyekről azt gondoltad, hogy megvannak; a valóságban mindig alá voltál vetve a halálnak és jogaid sohasem voltak. Az Isten számára való följánlásod alkalmával kapott jogokat csakis azzal a föltétellel kaptad, hogy Krisztussal együtt föláldozod őket. A valóságban halott vagy jelenleg és semmi szavad sincs. Én fogom eldönteni, hogy mit teszel és mit nem”.

Ha engednénk a régi teremtmény kívánságainak, úgy ismét az kerekednék fölül; az új teremtmény gyöngye és bátortalan lenne minden tekintetben. A testet teljesen az új teremtménynek kell irányítani s csak azt szabad megengedni neki, ami a

legjobb hatással van az új élet érdekeire és kifejlődésére. A régi, önző életet, mely meghalt, naponta meg kell feszíteni egészen a keskeny út végéig. Meg kell halnia az elhanyagolás, a nem törődés miatt. Az új akaratnak nem szabad ismernie semmifele megalkuvást. S így növekedni fogunk szellemileg és egészen beépítjük magunkat Krisztusba, a mi élő fejünkbe; s minél erősebbek leszünk lelkileg, annál hamarabb készen leszünk az átváltozásra. Ez a változás az új teremtmény megszületése lesz az első föltámadásban. Ez az új szellemi testünk megkapása lesz. A halandó testnek egyetlen egy részecskéje sem megy át az új állapotba fátylon át.

Az új teremtmény, amely most halandó testben él, nem a természetes kenyérrel táplálkozik, hanem igével, amely Istennek szájából származik. (Máté 4:4.) De mivel az Istennek is van munkája, amit az új teremtménynek meg kell tennie, míg a halandó testben lakozik, úgy nekem is rendesen gondot kell viselnem testemről, mert a munkálkodásnak ez az egyetlen eszköze, a mivel az új teremtmény rendelkezik. Ha annyira rosszul bánok a testemmel, hogy az alkalmatlan lesz a szolgálatra, úgy nem gyakorlom a józan gondolkodást és nem az Isten akaratát szerint cselekszem. Azonban mindig az új teremtménynek kell irányítani, uralni a szolgát és nem szabad megengednie, hogy a szolgáló uralkodjék fölötte.

Egyéniségünk állandósága.

Ha az Úrral kötött szerződésünkhöz hűvek maradunk, nemsokára megkapjuk a szellemi testet s akkor új lelkekké alakulunk át. De személyünk, egyéniségünk megkülönböztetett részét fogja képezni az új léleknek. A lelket tulajdonképpen az egyéniség alkotja. A test egyedül nem képezheti a lelket: legyen az akár természeti, akár szellemi test. Azok a részek, amelyekből a természeti test áll, szétbomolhatnak s azután semmi részét sem képezik a léleknek. (1. Móz. 2:7.)

Lélek az, mely az apától száll át a gyermekekre. Ádám lelket, lényt adott gyermekeinek. A születés alkalmával mindegyik gyermek külön lény, külön lélek lesz. Az életnek ez a szikrája a nemzedékeken keresztül megmaradt és apáról fiúra szállt. Az új teremtmény föltámadásában az új akaratból és a kifejlődött jelleméből előállott lélek, a lény, az új állapotokba kerül és új lélek lesz belőle. Teljesen különböző teste lesz, új erővel és erősen megnövekedett tehetségekkel. Olyan test lesz ez, a melynek segítségével a kifejlődött új teremtmény tökéletesen kifejezheti természetének minden vágyát és törekvését. Az elme és a test között többé soha nem lesz viszálykodás, minden törekvés egyetértésben és összhangban lesz. Minden vágyódásunk a legtökéletesebb mértékben teljesülni fog.

Vajjon meg tudjuk-e magyarázni, hogy ez az új élet hogyan megy át az új testbe? -- Kérdezhetné valaki. Nem tudjuk megmagyarázni. Krisztus Urunk történetéből tudjuk, hogy mint szellemi lény, elhagyta mennyei állapotát és a földi körülmények közé helyezvén magát, emberré lett, aki alá volt vetve az emberi test korlátozásainak. Biztosítva vagyunk, hogy ugyanaz a Jézus, aki eljött a világra, meghalt, föltámadott és fölment a mennyekbe, ismét

el fog jönni az Atya dicsőségében. (Máté 16:27.) Aki második advent alkalmával eljött, ugyanaz a személyiség. Állapota megváltozott bizonyos tekintetben, a mennyiben tehetségei és hatalma megnövekedtek s az egyéniség most már a legfelsőbb természettel, az istenivel bír, megdicsőült szellemi testben működik. Ennek az egyéniségnek először szellemi teste volt, azután emberi. Most pedig új isteni teste van, a mely fölötte áll mindegyiknek, az egyéniség azonban megmarad mindezen változások alatt. Hasonlóképpen fog a mi egyéniségünk is eltávozni a földi testéből, hogy fölvegye az új testet.

A hatalom, amely mindezeket meg tudja csinálni, isteni hatalom. Ha valaki meg tudná magyarázni nekünk, hogy mik voltak az első lélek alkotó elemei, ha ki tudná mutatni, hogy az élet szikrája micsoda vagy miből áll, talán mi is el tudnánk mondani a teremtés folyamatát a Krisztusban, az új teremtményeknek. Vagy ha valaki meg tudná mondani, hogy mi növeszti meg a buza csiráját, hogy hogyan, honnan kapja az életet, talán mi is meg tudnánk mondani, hogy kapja meg az új teremtmény a maga élet csiráját, hogyan növekszik s egyénisége hogyan marad meg és megy át a mennyi állapotba. Az egész dolgot rá kell bízunk az isteni hatalomra, mindkettőt az egyház és a világ föltámadását illetőleg. Aki az isteni erőt kétségbevonja, az nem hihet a föltámadásban sem.

A föltámadás bölcsességét nem lehet megmagyarázni.

Nem tudjuk például elképzelni azt sem, hogy Mózes vagy Ábrahám vagy a régmúlt idők bármely embere hogyan fog föltámadni úgy, hogy önmagára ismerjen, elolvassa a saját élettörténetét a bibliában és visszaemlékezzék rá, hogy mindez igazán úgy volt. Hogy ez hogyan lehetséges, azt csakis Isten tudja, de egyetlen ember sem. Hisszük, mert Isten így mondotta. Éppen olyan nehéz megérteni az ember föltámadását és új testben való életrekelését, valamint azt, hogy az új teremtmény, az új lélek hogyan költözik be az új testbe úgy, hogy egyéniségét mégis megtartja, ráismert önmagára és észbe jut mindaz, amin földi életben keresztül ment.

Reméljük, hogy minél előbb mi is megnyerjük ezt a szellemi testet. Ha megnyertük, meg tudunk mindent felőle, mert a Szentírás is kijelenti, hogy „akkor úgy ismerünk majd, amint mi is megismertettünk”. (1. Kor. 13:12.) Erre vonatkozólag is találunk hasonlatokat, a melyek segítenek bennünket. Nézzük meg, hogyan készül a beszélőgép lemeze. Az ember beszél vagy énekel és hangjával rezgésbe hozza a levegőt. A rezgő levegő ereje bizonyos nyomokat hagy a puha viaszlemezen. Már most, ha értünk ahhoz, hogy emberi hangot ilyen módon megörökítsünk, valamennyire el tudjuk gondolni azt is, hogy Isten a maga végtelen hatalmával meg tudja őrizni elménk minden rezgését, amit mi emlékezésnek nevezünk s megőriz mindent, a minek segítségével a lövőben rá tudunk ismerni önmagunkra. A jelen életben sem ismerjük meg magunkat a testünk sulyáról, a ruhánkról, vagy levágott hajfürtünkről, hanem arról, ami az elménkben van megörökítve. Ha eszünket vagy emlékező tehetségünket elvesztenők, nem ismerjük önmagunkra sem.

Az Isten, aki új teremtményeket alkotott belőlünk, a maga mindenhatóságában tudja, hogy hogyan őrizz meg egyéniségünket* s hogyan vigye át emlékező tehetségünket az új testbe. Minél többet tudunk az Istenről s az ő bölcsességének hosszúságáról, szélességéről, magasságáról és mélységéről, hatalmáról és szeretetéről, annál inkább meg tudjuk érteni és méltányolni azt, amit nekünk mondott s bizalmunk is annál erősebb lesz ő benne.

A bölcsék előtt nagy és dicsőséges dolog az, hogy Isten megígérte a föltámadást. A világ nem érti meg és bolondságnak mondja, mert nem tud hinni a halottak föltámadásában. S ezért nincs részünk abban az örömben sem, amit mi érzünk a hit gyakorlása által. Hitünk nemsokára valóra válik. Akkor mindaz a titok, a melyet most nem értünk, megvilágosodik előttünk s úgy eltűnik mind, mint a köd a fölkelő napsugarai előtt.

Bibliai oktatás kezdők részére.

Az embernek legfőbb kötelessége és előjoga az, hogy Istent dicsőítse. Aki szereti és méltányolja a nagy Teremtő szeretetét, az olyan egyén engedelmeskedik az igazságosságnak, amely őt jobb polgárrá és az emberiségnek nagyobb jóltevőjévé teszi. Hogy a Jehovát szerethessük és engedelmeskedhessünk neki, szükséges, hogy először megismerjük őt. De hogy lehetne nekünk másképp megismerni őt, mint az ő szavai által és hogyan ismerhetnénk és érthetnénk az ő szavait, ha csak arra tanítva nem vagyunk? Ha helyesnek és szükségesnek látjuk a mi gyermekeinket iskolába járatni, hogy ott tanítva legyenek ez élet mindennapi dolgaira, nem-e sokkal észszerűbb és szükségesebb azon dolgokra tanítani őket, melyek vonatkozással lesznek az ő örök jólétükre és boldogságukra.

Fájdalom, a gyermekeknek Bibliai nevelése szomorúan elhanyagolt! Minden szülőnek kötelezettsége van az ő gyermekeivel szemben, sőt bizonyosképpen más gyermekekkel is, akiknek segítségüket nyújthat. Ebben a nagy viszontagságot időben valóban elérkezett az ideje annak, hogy a gyermekeknek és mindenkinek valami határozottabb módon tanítást tartsunk a legnagyobb dologról amiről tudniok kell, vagyis az Istennek Igéjéről. Hisszük, hogy minden szülő, akár keresztyén, akár nem, szeretné ha gyermeke az igazságban és becsületességben nevelkedne fel. A gyermekek s azok iránti kötelességünk céljából, kik bár felnőttek, de a Bibliával nem ismeretesek, egy régi vágyunka teljesítve a „Világító Órtorony” Bibliai oktatást hoz be. Ezzel célunk nem az, hogy valamely egyháznak vagy hitfelekezethez a hitveit tanítsuk, hanem egyedüli szándékunk az, hogy a gyermekeket és mindenkit is a Bibliai igazságokkal ismertessük meg. Hogy ezen célunkat elérjük, a Biblia tanulást kérdés és felelet formájában alkalmazzuk, azaz feltezzük a kérdést és röviden feleletet adunk rá, idézve a Szentirási verseket, amelyekben a kellő bibliai feleletek megtalálhatók. Mi kérjük a szülőket és mindenkit, hogy tegyék fel ezen kérdéseket gyermekeikhez és segítsék őket, hogy a bibliai feleletet megtalálhassák, így a gyermekek (valamint a szülők is) megismerkednek a Biblia szövegeivel, amely képesíti őket, hogy némi fogalmuk legyen

a Jehovának és az Ur Jézusnak dicsőséges szelme felől.

Ajánljuk, hogy a gyermekekhez mindennap egy kérdés legyen intézve és azon feleleteken kívül amelyeket mi adunk, legyenek felolvasva a szülőknek segítségével azon Szentirási versek is, melyeket idézünk, hogy így a kérdés teljesen méltányolva legyen.

Mivel ez egy bevezető tanulmány, azért megkezdjük e tárggyal:

A BIBLIA

1. Mit jelent e szó, Biblia?

FELELET: —E szó Biblia, görög szó, annyit tesz, mint könyvek, mely az Isten igéjét foglalja magában, a hogy az embernek kijelentett, vonatkozik az egész hatvanhat könyvre, melyet együttesen Szentirásnak fogadtak el.

2. Kik írták a Bibliát?

FELELET: —Az Ó Testamentumot Istennek szent prófétái, akik mint az apostol mondja: „... sohasem ember akaratából származott... hanem a Szent Lélekkel indítatva szólottak az Istennek szent emberei.” (2. Péter 1:21; 2. Timótheus 3:16; 1. Királyok 22:14). Így bár emberek írták még sem tulajdoníthatjuk emberi műnek, hanem az Istenének. Az új Testamentumot azok írták, kik az Ur Jézussal személyesen ismerősök voltak és így azokat jegyezték fel, a miket hallották és a mit a Szentlélek kijelentett nekik. 2. Péter 1:16 1 Kor. 7:40.

3. Mi a Biblia?

FELELET: —A Biblia Isten akaratának kinyilatkoztatása az emberekhez és egy vázlata az ő tervének az emberiségre vonatkozólag: oktatásul adatott az embereknek.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY. T. Műr Str.

(Gyulai Pál-u. 6. sz.) Mindennapi levelezés és előfizetés is e címre küldendő.

Cenzurat: J. NESTOR.

Benkő L. kollegiumi könyvnyomdája Marosvásárhely.

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL

Vigyázzó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VI. évfolyam 3. szám. 1920. szept. 1.
Ádámól 6048.

TARTALOM:

A szabadulás zsoltárai	— — — —	35
Krisztus levele	— — — —	36
Az Atyának és a Fiúnak szeretete, mint mintaképünk	— — — —	38
Isten dicsőítése (Folytatás)	— — — —	42
Az Ur kit fog megtisztelni?	— — — —	44
Verbi dei Minister (Isten igéjének szolgája) kérdések	— — — —	45-46
Miképp kellene hirdetni az igazságot	—	47
Jézus igazi nagyságra oktatja Pétert	—	48

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zogni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekességére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.” —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension” rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az „**Örtorony Biblia és Traktátus Társaság**” által, mely 1881 ben alapított „a keresztyén ismeretek terjesztésére”. Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyűlhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetítő oszlopnaként is, mely által a Társaság gyűléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok”, érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyűlésekről szóló tudósítások által épülhetnek.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételései vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak**, igen élvezhető elrendezéséből és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **az Isten Igéjének Szolgája**. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát **váltáságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (1 Pét. 1:8—19; 1. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (1. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágosítsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — „amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy a hogy most kijelentett”. — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyossákká, föltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelelhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való ítéletünk s az ő népének kegyelmeben és tudományban való fölépítettése szerint igazodik. És mi nem csak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ ÍRÁS VILÁGOSAN TANÍJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — 1. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; 1. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek” „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért” „váltáságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben”. Zsid. 2:9. Ján. 1:9. 1. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen”, része lesz az isteni természetnek” s mint örököstárs, osztozik az ő dicsőségében. — 1. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Eféz. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőített Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Örtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály*: 84. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály*: 495. Colbus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály*: 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz címezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábkon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. R.

Biblia tanulmányosorozat:

- I. „A korok Istent terve” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- II. „Az idő elérkezett” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- III. „Jöjjen el a Te országod” magyar nyelven 50 Lei

- Fenti művek \$90—400 oldalra terjednek.
- VII. „A beteljesült Titok” 720 old, díszes vászonkötésben 50 Lei
- A „Biblia kulcsának is” nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

- „Milleniumi hajnál” énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
- „Énekek-énekének” teljes magyarázata füzve 76 oldal 5 Lei
- „Manna” (Reggeli elmékedések) 885 oldalon román nyelven 10 Lei
- „Az Örtorony” egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre 30 Lei
- Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Félősebb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati” H. W. P. az údv. hadsereg tábornoka.

Mindenemű levelezés és előfizetés beutalása így címszándó:

AZ ÖRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG
romániai osztálya, Cujaj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

A VILÁGITÓ HŐRTORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője.

A szabadulás Zsoltárai. (85. és 126. Zsoltár.)

„Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd!” (Zsolt. 126:5.)

A 85-ik Zsoltárt különbözőképpen lehet helyesen alkalmazni. Elsősorban Izrael, Babiloniából való kiszabadulására vonatkozik, amidőn Círus perzsiai király engedelmet adott, hogy mindazok, akik kíváncsoznak, visszatérhetnek Palesztinába. Mintegy ötvenháromezeren éltek e kiváltsággal és a vele járó segílyt felhasználták. Az Izraeliták örvendtek az isteni harag felfüggesztésének e megnyilvánítása felett és az isteni áldás visszatérésén. A visszatelepülés isteni kegyének e megnyilatkozó kiváltsága által feltáratott előttük, mint nemzetnek, vétkeik megbocsátása.

A szabadság e zsoltosmájának egy második alkalmazása szemlátomást most teljesedik. Az elmúlt 18 évszázad alatt Izrael, a keresztyénység még nagyobb rabságában synylődött. De mindazáltal bírja a hatalmasabb megszabadítás ígérét. Círus, aki nekik engedélyt adott a betűszerinti Babiloniából való visszatérésre, előképe volt a nagy Messiásnak, aki segíteni kész Isten régi népét teljes szabadságra és az isteni kegy visszanyerésére — vissza Palesztinába. Rom. 11:25-29-ben ráhivatkozik az apostol e bekövetkező szabadságra. A nagy Szabadító Izrael összegyűjtésénél még többet is tesz. Megteszi mindazt, ami a 85-ik Zsoltárban előre megmondott, mert az apostol mondása szerint: „Ez én főlem a szövetség, hogy eltörölöm bűneiket.” (Lásd; Jer. 31:31-34-et és; Zsid. 8:8-11.)

Izrael bűnei még most nincsenek eltörölve, szintúgy a világé se. A nagy Megváltó valóban meghalt a bűnért és Ő a bűnösök barátja. De Isten színe előtt mindezideig csupán az egyházért — és nem a világért — jelent meg. (Zsid. 9:24.) Csak az egyházért Szószóló Ő. Senkit sem képvisel mást, csupán azokat, akik vágnak közeledni Istenhez. Ezek pedig csak a szentek csupán — Azok t. i., akik az igazságot szeretik és a hamiságot gyűlölik.

A világ a bűn és a halál rabigája alatt nyög, a most uralkodó két egyeduralkodó alatt és ezek okozzák az emberiség kesergését is. Az Irás tudósítása szerint az Ádám nemzedék e rabszolgai állapotban született. (1. Móz. 3:20; Zsolt. 51:5.) Az így örökölt gyengeségek és tökéletlenség alatt

nyögve — szellemi, erkölcsi és testiek alatt — a bűn és halál szolgaságából megigért megszabadulás után epekedik az emberiség. A nemzedék többsége feltétlen érzi rabsága keservét és örvendeni fog a felszabadulásnak.

„Éneklések az éjszakában.”

Az emberiség nagy felszabadítója a hasonló Círus. Nemsokára győzni fog Ő és országát felépíti az ég színe alatt. (Dán. 7:27.) A szentek, a választottak, az egyház osztálya meg lesz dicsőítve nemsokára és akkor a nem választottak részére is elérkezik az áldás ideje — helyreállításuk az emberi tökéletességre és világra kiterjedő Edenbe, s mindezt a Messiás hatalma munkálja. „Neki uralkodni kell, mig nem lábai alá veti minden ellenségeit.” (1. Kor. 15:25-27.) A halál elpusztíttatnak a Seol, a Hades, a sir. A halottak abból való feltámadása által — „mindenki pedig rend szerint.”

Mialatt a bűn és búslakodás terhe alatt nyög az összes teremtmény, az alatt örvendeni, énekelni képesek az új teremtmények az élet minden baja között, bárha mások módjára nekik is, többé-kevésbé kijutott a bűn következtéből. Örömeik litka kétszeres: 1. Megérték az Istennel való kibékülést; 2. Saját akaratukat alárendelték az Ővének. Ez új rokonsági viszonyt a Megváltójukban való hit által — kiengesztelő vérenek hit útján nyerték. A „szűk kapun” és „keskeny úton” jutottak ide, így magukat felszentelve az Istennek, amidőn saját akaratukat feladták és megfogadták Isten akaratának cselekvését legjobb képességük szerint. Ez az isteni akarat alá való alárendelés és az a tudat, hogy isteni öröködés és kormányzás alatt van életünk minden ügye, nyugalmat ad a szívnek. Ez alárendelt állapotban olyan nyugalmat és békét élveznek, amelyet akkor sohasem éreztek, midőn saját akaratuk kedvére jártak, a mikor nem becsülték Teremtőjük jogát és szívből nem engedelmeskedtek és hódoltak Néki.

Ugyisintén, most már örömük van, békéjük és Isten részére hálaénekük, mivel elnyerték tőle isteni terveinek tudását és Ő megmutatja nekik a következő dolgokat. Ezek a jelen kor próbáinak és

szomorúságainak túlpártján látják a jelen szenvedésre elkövetkező dicsőségeket. Ezek látják, hogy az egyház, minden felekezeti elnevezés és nemzet közül az a néhány szent — kiszemelt örököse Istennek — örököse a pompának, becsületnek és hallhatatlanságnak és a dicső királyságban a Megváltójukkal való egyesülésnek. Ez a kilátás bátorítja őket. Valamint a föld minden népét megáldó isteni terv vázlatait is látják. És így látván, hogy Isten érdeklődést tanúsít azon szereteteik iránt is, akik nem szentek, sőt az egész emberi család iránt, amelyből csak kevesen szentek, úgy ez örömmre, örvendezésre ösztönzi őket. Amidőn Isten intézkedését észre veszik, hogy Krisztus és az ő megdicsőített egyháza által megáldatik a föld minden családjá, ez ujjongásra hangolja őket vándorlásuk házában, miközben várják a maguk elváltóságát, emberiről isteni természetre.

„Vigadozva térnek haza.”

Szemelvényünk második része a 126. Zsoltár. Ez a Zsoltár, mintha a zsidó száműzöttek visszatérését mutatná a babiloni fogságból. Elvonulásuk mozzanatát így írja le egy író:

„Babilon kapui alól vig muzsika szóval ügettek ki — egy lovas csapat — flótákon és dobokon játszva, kísérve kétszáz saját muzsikustól és a templom százhuszonnyolc énekesétől (Esd. 2:41-65.), megfelelően a próféta szavainak, amidőn az óriási falak árnyékait átlépték és a nyílt sivatagon voltak: „Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából, ujjongásnak szavával jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig! Mondjátok: Megváltotta szolgáját az Ur, Jákobot.” (És. 48:20.)

Részvétellel átérezzük az elbeszélést, különösen, mert felismerjük, hogy az Ur gondoskodása

örködik a kiválasztott Izrael nép minden ügye felett. De mégis nagyobb és mélyebb érdeklődést tanúsítunk az itt hivatkozott dolgok iránt, mert felnyitattunk szemeink, hogy most láthatjuk, hogy az ígért föld hetven éves pusztulása, mint a 70 jubeliumi ciklus helyett rendeltetett, mutatattik be, amely beteljesülésnek idejében, épen most élünk. (Jer. 25:11-12; 2. Krón. 36:12; 3. Móz. 26:14-34.) Érdeklődésünk még inkább felébred, ha meggondoljuk, hogy e hosszú időköz — 2520. év — alatt a szolgáló Zsidó házról Isten kegyelme átvitelt az evangéliumi kor fiúi házára és egy hasonmási Babilon fogságba hurcolta az Ur népét és az igazság összes arany edényeit. (Lásd 2. kötet 4. és 6. fejezetét.)

A szellemi Izrael misztikus Babilon fogságában rég várt a dicső felszabadulásra, melyet Immanuel szerez, aki nagyobb szabadtító, mint a perzsa Círus. 1874. év — Urunk visszatérése óta elhangzott a kiáltás: „Elesett, elesett Babilon” és szintűgy: „Fussatok ki Ő belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az Ő bűneiben és az Ő büntetéseivel se büntetessetek”. (Jel. 18:1-5.) Ahhoz mérten nagyon csekély számunk közülök volt akkora szerelete az Urhoz és ígéréteinek oly becsben tartása, oly nagy vágya ígéréteinek örökösévé lenni, hogy ez arra vette volna rá őket, hogy szétzaggassák mindazt a földi köteléket és bilincset, amely elcsittitva, kielégítve Babilonban visszatartotta őket. De némelyek figyeltek a hívásra, némelyek ujjongtak, némelyek kijöttek és némelyek most jönnek ki abból. Hasonmási Círusnak, a mi jelenlévő Urunk megengedte visszahoznunk az arany edényeket, az arany igazságokat, amelyek oly hosszú ideig Babilonban voltak jogtalanul el tulajdonítva, tévesen alkalmazva, félre érve és megbecsztelenítve.

W. T. 1917. szept. 15.

Krisztus levele.

Jól tudjuk mindnyájan, hogy Bibliánk a különböző apostolok leveleit vagyis körleveleit tartalmazza, pld. Pál, Péter, János, Jakab és Judás apostoloké. De nem sokan hallottak valamint Krisztus körleveléről. Pál apostol azt mondja felőle, hogy az Ő korában íratott. Leírja annak írási módját és úgy nyilatkozik, hogy Ő maga is egyike volt az eszközöknek, akit az Ur felhasznált e körlevél fogalmazásánál. Idézzük szavait: „Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak, a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lélkével írva, nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.” (2. Kor. 3:3.)

Beh szép és mily költőies e gondolat! Hódolatnyilvánítás ez úgy az apostol, mint Isten szolgája, valamint a Krisztusban élő Isten népe részére. Megfelel az apostol egy más helyen tett nyilatkozatának: „Mert az Ő alkotása vagyunk.” (Ef. 2:10.) Minden valódi keresztyén, nem csupán szellemtől fogamzott, hanem szellemileg ki is fejlett Megváltónk jellem hasonlóságában — szelidségben, hűségben, jóságban, türelemben, hosszútűrésben, testvéri szeretetben — és szeretetben bizonyítéka az Ő benne munkálkodó isteni hatalomnak, hogy akaratban, valamint cselekvésben megnyerje Isten tetszését. Ez a művelet nem önkényűleg történik,

hanem harmoniában az illető személy akaratával. És bárhol találtassék is egy valódi egyház, kiválasztottak, Biblia tanulók csoportja, akik bizonyítják a bennük tevékenyen működő és őket kifejlesztő erejét a szent Szellemnek. Ő bennük Krisztusnak egy körlevelét látjuk, ami által tisztelve lesz Ő, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el őket.

Idézetünk összhangjában hasonló gondolatot fejez ki az apostol, valamennyire más kifejezésekkel, azt mondván Isten gyermekeiről, hogy Ők élő levelek. „A mi levelünk ti vagytok... amelyet ismer és olvas minden ember.” (2. Kor. 3:2.) A Bibliák megbecsülhetetlenek, nélkülözhetetlenek, hasonlókép mindazok a könyvek, melyek valóban gazdag segítséget nyújtanak a Biblia tanulmányozásához és magyarázásához, hasonlókép vannak a traktátok és énekes könyvek. E dolgok egyetemben dicsérik és magasztalják az Istent és nagyban hozzá járulnak, hogy a világból kiigyekezőnek, az Istent keresőnek megmutassák a helyes utat, hogy tapogatozván, megtalálhassák őt. De a legjobb körlevél, még a Bibliánál is értékesebb, amennyiben az emberi szívek érintése veendő számításba — egy valódi keresztyénnek az élete, egy új teremtménynek a Jézus Krisztusban, aki részéről a régiek elmúltak és mindenek megújultak. (2. Kor. 5:17.)

Pál apostolnak egy korábbi levelében ugyanez a korintusi egyház keményen meg van dorgálva a helyes erkölcsi álláspontra vonatkozó gondatlanság miatt. Együttal tudatja az apostol, hogy szemrehányó szavai sok jó eredményt teremtek, mivel bűnbánást eredményeztek a gyülekezetben és tartós áldásnak bizonyultak. Isten gondviselése volt az, hogy a Mester e követői által elkövetett hibákat az ő javukra kormányozta, felhasználván egy bátor és hű apostolt, aki helyes és szeretetteljes módon részesítette őket a nagyon szükséges megintésben.

Pál apostol hatalmának titka.

Isten népéről még most is igaznak bizonyul az, ami ihlet következtében a korintusi egyházzal lesz itt mondván és bátran mondhatjuk: voltak az egész evangéliumi kor alatt hű tanubizonyosságok, élő levelek. De a jelen állapotok még jobban érdekelnék minket. Pál apostol a kiadó, a missió munkások és a gyülekezetek vénei részére nem példája a hitnek és hűségnek. Ő nem önmagát prédikálta, sem nem szónokolt, a tévesen tudománynak, emberi bölcsesletnek nevezett gyűjtő szavakkal. (1. Kor. 2:1-5; 1. Tim. 6:20.) Mivel Isten szolgálatára adta magát teljesen, nem keresve tisztességet magának, hanem csupán Isten akaratát akarta tenni, — az apostol egyre képesebb és alkalmasabb szolgálója lett az Urnak. Az Ur mindinkább felhasználta őt az isteni szeretet dicső hírének kifejtésére, amint az megnyilvánul a korszakok nagy isteni tervében.

Pál apostol hűségét e szavakból látjuk: „De egyet cselekszem: Azokat, amelyek hátlam megett vannak elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem (Isten szava ígéreteiben) vannak, neki dőlve, egyenest igyekszem az Istennek a Krisztus-Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Filip. 3:13-14.) Pál apostol hatalmának ez volt a titka. Ez okból használta Isten is Őt szent Szellem erejéből mindazóta oly gyakran és oly hatékony módon a kiválasztottak áldására — az igazság áradásai által, melyek áradtak hozzánk az ő leveleivel.

Mennyire szorgalmas is volt az apostol! Halljuk szavait: „Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem.” (1. Kor. 9:16.) Nem azt jelenti ez, hogy azért hirdette az evangéliumot, mivel gondolta, hogy halála után nehogy örök gyötrelembe jusson, hanem mivel érezte, hogy egyéb semmisem elégíti ki őt, csupán a teljes erőmegfeszítés a jó hír hirdetésében, mindazoknak, kiknek „értelmes fülük” van az isteni kegyelem megértésére, melynek Jézus a közép alakja. Ez az eset forgott fenn, a mikor kizárólag prédikálásra fordította minden idejét; vagy amikor egy ideig a megélhetésért mint sátorponyva készítő kényszerült dolgozni, mialatt estéli időben, ünnep napokon és munkaközben is prédikált. Sőt ez volt az eset akkor is, amidőn Római fogsága alatt külön engedelmével prédikált Pál apostol minden időben és minden helyen kész volt — Isten különös felvigyázása alatt — „a jó hírt örömmel” hirdetni az „összes nyitott fülekkel bírónak”.

A vének (előljárók) miért kell rendkívül gondosan megválasztassanak.

Nem csupán a missió munkások vagy gyülekezeti vének szelleme kellene az elmondottakhoz

hasonló legyen, hanem ilyen szellemű kellene lennie minden egyes tagnak, mert tágabb értelemben közülünk mindegyiknek kiváltsága, hogy mint pap, vagy szolga beírja az Isten kegyelmének üzenetét mások szívébe.

De nem szabad elfelejtenünk azt, hogy mások szívébe nem írhatunk be semmi olyasmit, amit megelőzően már nem hordunk saját szívébe beírva. Vének választásánál is azért kell a legnagyobb elővigyázatot gyakorolni. Igyekezni kell megtalálni azokat, akiknek szívébe már beleírt az Isten, s akik annál fogva a szent Lélek vezetése alatt képesek segíteni, ifjabb testvérek szívébe beleírni az Isten jellem hasonlóságát.

Hát milyen hírt, milyen levelet is kell és hogy hangzik az, amit a szent Lélek e különböző szerzői által be kell vésve írni a szívekbe? A bibliai időtan megértését, vagy a bibliai jelképek és árnyékok megfejtését, kemény teológiai diók összeroppintását bibliai részek különböző felfogását illetve, kell-e beírni? Vagy pedig a zsidó nemzeti történelem tudományát, vagy a világ- és egyház-történelmet? Vagy pedig a különböző szövetségek helyes megértését és becsülését, a múlt, jelenre és jövőre vonatkozólag? Nem, ezek közül egy sem az, egysem a gondolatban lévő!

Ezek többé-kevésbé ugyan mind értékesek Istennel és használatnak is az Ő népe szívének beírásánál, de ettől teljesen eltérő a Krisztus leveleinek beírása, Krisztus jellemhasonlóságának beírása az Ő népe szívébe — az Ő alázatosságának, az Ő türelmének, az Ő hosszútűrésének, az Ő testvéri szeretetének, az Ő szeretetének, az Ő örömeinek, az Ő békéjének beírása.

Bírhathatnánk a teljes bibliai és történelmi időtan ismeretét, vagy volnánk képesek idézni minden bibliai verset, azt elmondva kívülről, mindazonáltal mégis kétségbe lehetne vonni, hogy ezáltal Krisztus levele szívébe beírva volna-e. Erről a levélről mondja Pál apostol: „Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká (lustává), sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve”, igen és ezáltal a tudomány is megtalálja a maga helyét. Ha Urunk e jellemtulajdonságai mélyen beíratnak szívébe, akkor gazdag bemenettel biztosítják nekünk „a mi Urunknak és Megtartónknak, a Jézus Krisztusnak országába”. (2. Pét. 1:8-11.)

Három értékes lecke.

Ez a három nagy lecke követeltetik meg azoktól, akik az ország örökösei vágnak lenni: 1. Az igazság helyes és alapos megtanulása és megbecsülése és e becsülésünknek bebizonyítása azáltal, hogy betöltjük az arany szabály követelményeit, szeretjük felebarátunkat, úgy mint magunkat. 2. A szeretet leckéje a részvété, az irgalmasságé. Bárha saját magunkat, illetve saját gondolatainknál, szavainknál és cselekedeteinknél a legmagasabb követelményeket kell irányadóul vennünk, ezt mindazáltal sohasem szabad tennünk másokkal szemben, hanem szívesen, csupán azt kell elfogadjuk tőlük, amit nekünk önkéntesen adnak, ahogy ezt Üdvözítőnk is tette velünk. És 3. ez megköveteli a Krisztussal való szenvedést, nevezetesen, hogy részessei legyünk szenvedéseinek. Mindezek értékes

leckék arra nézve, hogy minket, mint „királyokat, papokat és bírókat” munkaképessé tegyenek a mi Urunkkal az Ő, most rohamosan közelgő országában.

Pál apostol nyomatékosan hangsúlyozza a helyzet fontosságát, hogy szívünkbe be vésődik e Kriszusi jellem hasonlóság, amidőn azt írja, hogy mindazok, akik a megdicsőített kiválasztáshoz tartoznak isteni rendelés szerint, az Ő fiának hasonmásai lesznek és szívükben hordaniuk kell Krisztus körlevelét. (Rom. 8:28-30.) Nincsen ártalmukra nekik, ha tökéletlen is a testük és csupán hiányosan érik is el az esdegt ideált „csak hogy megfeleljen ez az ideál” az isteni álláspontnak. Ez ideálokat

tehát úgy kell szeretnünk, hogy örömet akarunk szenvedni értük, sőt örvendünk, ha szabad szenvednünk.

W. T. 1916. október 1.

Töredék.

Sokat — sokat szenvedtél testvérem?

Vajjon miért és mily cél végett?

A létért való küzdelemben, kié az érdem?

Akiért szenvedsz, vagy aki szenvedett érted?

Sokan szenvedtek és sokan szenvednek

Üres eszmék — pusztan szóvirágokért.

A néptenger viharján fény sugarak kelnek,

Új kor Királya osztja a bért.

Az Atyának és a Fiúnak szeretete, mint mintaképünk.

(Russell pásztor előadása a californiai Okland-ban tartott konferencián.)

Az Írásból tudjuk, hogy tanítványait a Mester földi pályáján keresztül mindvégig gyöngéden szeretete. Arról van szó, „hogy Jézus, miután szerette az övéit, akik a világon voltak, őket mindvégig is szerette”. Pontos határvonalat kell huznunk a között, amely szeretettel az Írás szerint, az egész világot szerette az Isten és amely szeretettel az egyházat szereti. Az Írás szélesterjedelmű értelemben bizonyítja, hogy „úgy szerette Isten a világot” hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy minden valaki hiszen Ő benne el ne vesszen, hanem örök életet vegyen”. Miközben a bukott emberben nem volt semmi, amit valóban oly értelemben szerethetett volna az Isten, hogy kívánhatta volna a társaságot vele. Az embernek abszolute nem volt semmije, ami kiérdemelhetne volna az Isten vonzalmát; épen az ellenkezője volt igaz. Az Isten ezért is kellett hogy mindjárt kezdetben a bűn eset után elítélje az embert, amidőn kiszabta Ádámra a halál ítéletét, mivel az méltatlannak bizonyult állandó szeretetére és kegyelmére. (1. Móz. 3:17-19.)

Ebből nem szabad azt következtetnünk, hogy az Isten később egyebet gondolt és talán így szólott volna magához, hogy mindennek dacára szereti Ádámot és szeretné, ha nem ítélte volna el halálra. Sokkal inkább hisszük, hogy az Isten szeretete a világ iránt részvételtjes szeretet. Nemi mértékben érezhetünk részvételtjes szeretet egy szegény megsebesült kutya iránt. Ha megsebezne a talpait, érzvételtjes szeretetből talán azt be is köthetnők. De a szó valódi értelmében ugyan nem szeretnénk a kutyát, de mégis részvételt viseltetnénk iránta. Ez megmagyarázza az Isten viselkedését a világ iránt, a részvételtjes viselkedést. Azt kívánja, hogy az Ő gyermekei minden ember iránt legyenek barátságosak és szeretet érzelműek, sőt még az értelmetlen állatvilággal szemben is. Ezzel összhangban mondja az apostol, hogy „cselekedjünk jót mindenkivel, de különösen a hittársainkkal”. (Gal. 6:10.)

Az Ur meghatározott szabályt állít fel. A hit házát nem szabad egy lépcsőfokra állítsuk a világgal. A világ iránt ne alkalmazzuk ugyanazt a szerető vonzalmat és érdeklődést, a mit a hitháza nép iránt. Az Isten sem teszi ezt.

Amely szeretettel a világot szereti az Isten, nagyon eltér attól, amelyet Üdvöztönk gondolt, a midőn így nyilatkozott: „Az Atya szeret titeket.” A Bibliának ez az egyik legkedvesebb idézete

előttem. Mily csodálatos, hogy a nagy Isten szeret minket, akik oly semmik vagyunk és méltatlanok az Ő szeretetére és figyelmére. A mennyei Atya ugyanezen érzelmét látjuk megnyilatkozni fenti idézetünkben: „Mivel Jézus szerette az Övéit, akik a világon voltak, azokat mindvégig is szerette”. Ebben nem lehet semmi kétség! Mi tudjuk, hogy valakik akkor Ő hozzá jöttek, követői lettek és az övéi különös értelemben, nem képviselték a legtehetségesebb tagjait a Zsidó nemzetnek és a körülmények ma is hasonlóak. Ők jó képzettségük miatt voltak-e az övéi? Vagy mert szintiszták (salakmentesek) voltak? Nem! Vagy talán a világ becsülte őket, úgy hogy világi szempontból nézve igényt tarthattak köztiszteltetbeli helyekre? Nem!

Jézus miért szerette az Övéit?

Miért lesz mondván, hogy Jézus az övéit, a kiket szeretett, mind végig szerette? Itt fontos pontot érintünk. Te és én tudni szeretnők, hogy vajjon minket szeret-e az Üdvöztető! Nem önkényes szeretetről van szó. Itt egy alaptörvény a kérdés tárgya. Ő szerette őket, mivel az Övéi voltak, mindazáltal nem abban az önző értelemben, ahogy valaki a saját házát, a saját lovát, vagy a saját kutyáját szereti, mivel ez az ő saját tulajdona. Tanítványait az Ur a szó nem ezen értelmében nevezte sajátjának. Az Ő szeretete önzetlen szeretet volt. Ő értük az Ur egy mű elvégzését tűzte ki célul.

Jézus mily okból szerette a tanítványait és nevezte azokat övéinek? Azt hiszem, hogy az ok felett mindnyájan megegyezünk. Ő szerette őket, mivel voltak oly szívtulajdonságaik, amely a maga saját álláspontjából nézve tette őket szeretetre méltóvá. És azt gondolom, oly tulajdonságokról van szó, a melyekkel mindnyájan rendelkezhetünk. Ha tovább gondolkodunk a tárgy felett, fel is ismerhetjük. Örvendek, hogy tudhatjuk az Írásból, hogy Jézus szerette az Övéit. — Örvendek, hogy egyike lehetek a Övéinek és ezért képes vagyok hinni, hogy Jézus engem is szeret és pedig nem csupán részvételtjes értelemben, hanem idézetünk különös értelme szerint.

Előszörban — azt hiszem — becsületesség volt az a tulajdonság, amely végett Jézus szerette őket. Azt hiszem, Isten egy tulajdonságot sem becsül nagyobbra, mint a becsületességet. Nem kel-

lene-e mindenkinek becsületessé lenni? Természetesen! Becsületessé-e mindenki? Ugyálszik nem! A tanítványok, amely becsületességet megnyilvánítottak abból állott, hogy elismerték, hogy magukra hagyva ők nullák. Ők nem tudták betartani Isten törvényeit. Semmit se tartottak magukról. Ők tudták azt, amit minden Zsidó tudott, vagy legalább is kellett volna tudjon, hogy a törvényt iránymértékül adta nekik az Isten. És e törvényt betartani nem voltak képesek. Elég tisztességesek voltak, hogy utánna nézzenek valaminek, ami jobb a törvénytörvénységnél. (Róm. 7; 8:1-4.)

A képmutatás a legnagyobb bűn.

Vegyük szemügyre a zsidó nép vezérférfiait, a szentnek és vallásosnak tartott írástudókat, farizeusokat és papokat. Ők azt állították, hogy betartják a törvényt; de Jézus bebizonyította nekik, hogy nem tartották meg a törvényt. Így tehát saját magukat csalták meg. Terjedelmes emlékiratokat szerkesztettek és nagyokat quákoztak. Hosszasan imádkoztak, hogy lássák az emberek. Jézus állandóan dorgálta őket. Kétségkívül Palesztinában volt sok gyilkos, tolvaj és utonálló zsiány is; és e gonosztevőket Jézus mégis kevésbé hangoztatta, összehasonlítást téve a képmutatókkal. A Mester ez osztálynak tartotta a legkomolyabb feddőbeszédet. Minél kevésbé vagyunk én és te, vallási képmutatók — annál jobb. Ha az egész keresztyénség ki akarná irtani a képmutatást, akkor a világon ez feltűnést keltene.

A tanítványok becsületessé és tisztességesek voltak, nem tartottak maguk fölül semmit és beismerték, hogy képtelenek a jót tenni és betartani Isten törvényét és Jézus tanítványokká fogadta őket, mivel magukévá tették Isten béke üzenetét, amely bűnbocsánatot kínált fel nekik Ő általa. Őbennük e szívállapotot becsülte Ő. Szívesen hittek az üzenetnek, amelyet Ő hozott nekik, hogy készülöben van kiválasztani egy királyi osztályt, akik az emberiség megáldása végett nagyra kiemeltetnek. Ők elhagytak mindent, hogy kövessék Őt. Jézus is hasonló utat választott. Ő is elhagyott mindent, hogy cselekedje az Atya akaratát. Elhagyta a világ létezése előtt már az Atyánál élvezett dicsőséget. Alámerítése alkalmával, mint emberi lény felszentelte magát, hogy szívesen és örömei végzi az Atya akaratát. És az ő tanítványai, akik szemlélték az ő erkölcsi dicsőségét és üzenetét elsajátították, szívesen haladtak nyomdokain, mert ők is kívánták az Atya akaratát tenni. Jézus úgy ismerte el őket, mint anyát, nővéreket és testvéreket. Ez volt tehát a titok.

Az Urnak drágábbak az övéi mindennél.

Az Ur ezeket a tanítványokat nagyon közeli rokonságba fogadta. A világon szívének legdrágábbjai voltak. Ők nem voltak természetes testvérei és nővérei. De mivel úgy az Atyának, valamint az Ő tulajdon szellemét bírták, azért szerette őket oly végtelenül. Mivel szerette az övéit, azokat mindig szerette.

Földi pályájának végén — tudtunk szerint — Ő reájuk volt összpontosítva minden szerető gondoskodása és eltávozására való tekintettel Ő értük kérte az Atyát; mondván: „Nem a világért

könyörgök.” Készülőben volt meghalni a világért, de nem a világért imádkozott, mivel az Isten terve szerint a világ megszabadításának ideje még nem volt elérkezve. Ő azokért könyörgött, akik készségesen követték őt, mint tanítványai. Ő imádkozott, hogy egyek legyenek mindnyájan, egy szellemben, egy érzelemben, szívben-lélekben egyek, hogy mint valódi tanítványok mindnyájan egyek legyenek az Atyával.

Ez volt a tartalma érettük való esedezésének. Azt kívánta, hogy tanítványai szeressék egymást, úgy, ahogy Ő szerette őket. Ez úgy az enyém, mint a Te dolgod. Egy dolog, az Ur Jézus szeretetének tudatában lenni és más dolog teljesen tudni azt, hogy maga az Atya szeret minket, mivel mi elhagytuk a világot és elfordultunk a bűntől. Halálunk napjáig sem volnánk soha képesek legyőzni minden gyengeségeinket. Az Ur a szív, az akarat szerint ítél. Ő tudja, hogy a bűnről lemondunk-e teljesen és szívünket teljesen az ő akaratának cselekvésére és Jézus nyomdokainak követésére irányítottuk.

„Maga az Atya szeret titeket.” Nincs is annál drágább, mint amit ez az idézet mond nekünk, mint Isten gyermekének az Ő szeretetéről. A világot is szereti Ő és mint Isten, mint Teremtő ellenőrzi minden teremtményének a sorsát. Isten minden teremtmény részére talál gondoskodási módot, sőt minden veréb részére is. De az Ő gyermekeit a részvételtjes szeretetnél jobban szereti. Megbecsülésből szereti őket.

Magatokat az Isten szeretetében megtartsátok.

Ha tudatán vagyunk annak, hogy az Isten szeret minket, akkor hadd jusson eszünkbe Judás apostol figyelmeztetése, hogy megtartsuk magunkat Isten szeretetében. Hát saját magunkat mi magunk megtarthatjuk-e az Isten szeretetében? Igen, rajtunk mulik ez. Az Isten sohasem gyakorol kényszert a szabad akaratra, és Ő nem keres olyanokat, akiket kényszeríteni kell. A jövő korszakban kényszert fog alkalmazni, de jelenben olyanokat keres az Atya, akik lélekben és igazságban imádják őt és szeretetben közelgetnek feléje.

Először nem mi szerettük Őt, hanem Ő szeretett minket, oly szeretettel, amely a fenséges tervet foglalmazta nála nemzedékünk megmentésére. Mily nagy Istenünk is van nekünk! Amidőn beléptünk az Ő családjába akaratunk átadása által és Ő nemzett bennünket szent Szellemével, csodálatos viszony lett osztályrészünk. A nagy világ egyetemben semmi sem hasonlítható Ő hozzá. A szent angyalok valóban élvezik Isten szeretetét és kegyét s ezt sohasem is veszítették el. De mi, akik egykor bűnösök voltunk és most ismét felvettünk az Ő családjába, az Ő szelleme által a legmagasabb létfoku természetbe lettünk nemzve. Szeretteim, mily csodálatos! Isten valóban nagyon szeret minket, mert máskülömben sohasem gondoskodott volna oly csodásan rólunk, akik Jézus Krisztusban vagyunk. Isten kegyelmi gondoskodása nem csupán a jövőre vonatkozik, mert nem csupán el fog egykor változtatni és átalakítani, hanem az Atyának e szeretete által valóban már máma átforgalmaztatunk.

Naponként, hetenként, havonként és évenként

aminél többet gondolkodunk e dolgon, igyekezőn kifürkészni Isten nagy szeretetét, amely kifejezésre jutott csodás tervében, annál jobban tudatára jutunk annak, hogy maga az Atya szeret minket. Ezt sohasem tudjuk egészen megérteni. De az a tény, hogy az Isten oly csodás dolgokról gondoskodott az ő gyermekei részére, egy isteni nagy szeretetre enged következtetni.

Isten megteremtette az angyalokat és szerette őket. Ő szerette a Kerubimokat és SÉrafimokat, amidőn megteremtette őket. Mint méltóságos jellemek, állandóan méltóak lesznek az Ő szeretetére. De Isten szeretetének legcsodásabb kiterjedése az, hogy oly szeretettel fordult felénk, mint egy bukott nemzedék tagjai felé. Drága gyöngyöt kereső kereskedő módjára vásárolt meg az Atya minket; megmosott a bűneinktől fiának vérével; és felszentelésünk után elkezdte rajtunk e drágakövek csiszolási műveletét és a feltámadás reggelén sugárzó fényben fogja befoglalni azokat az isteni természet arany foglalatjába. Valóban, maga az Atya szeret minket!

„Hogy fizessenek meg a Jehovának.”

Mi az illém részünkről, arra való tekintettel, hogy az Atya szeret minket és hogy bizonyosan tudjuk, hogy Üdvözítőnk is szeret? A Jehovának mikép fizessenek minden én hozzám való jötteteiért? Ha (nyomorult) koldus volnék s egy gazdag, befolyásos ember felfogadna házába és családjába, azt kellene mondanom: „Oh mily jóltevő!” Ha hálás szívem volna, azt mondanám: „Minden időm és minden befolyásom legyen ezé a jóltevőmé, mert szeretném bebizonyítani előtte, hogy mily nagyon megbecsülöm az én velem tett jóságát.” Egy hálás szív nem táplálhatja más érzelmeket.

A Jehovának, hogy is térítsük meg hát minden Ő jóságát, szeretetét, barátságát? Nem csupán hogy megszabadított minket a halálból, hanem el is hívott minket a világból a nagy meghívással, hogy az Ő fiának örökös társaivá tegyen. Ránk egy elavulhatatlan, foltatlan és el nem hervadó örökség vár, oly örökség, mely a mennyben van eltéve a mi részünkre, s amely ez utolsó időben megnyilvánuló felben van. A mienk mindez, mert az Isten akarta így. A tévedés kizárt dolog, egy új teremtes ez. Ez evangéliumi korszak előtt nem volt rá alkalom osztályrészességben részesülni e létfokon; de ha követjük vezérünk nyomdokát, az ut célját sem fogjuk elhízázni. S amily mértékben megbecsüljük azt, amit miértünk tett az Isten, vágyakozni is fogunk, hogy ő érte mi is tegyünk valamit.

Mit tettünk mi? Ha nézünk önmagunkra, becsületesen kell bevalljuk, hogy tetőtől-talpig tökéletlenek vagyunk. Semmink sincsen, ami megérné, hogy Isten elé vigyük. És mégis egy áldozatot vittünk az Isten elé és Ő elfogadta azt. Magunkat mi egészen átadtuk Ő neki és Ő elfogadott minket, mert máskülömben nem tartoznánk ez osztályhoz. Minél fogva az Atya csak olyanokat szeret, akik felszentelték magukat neki. Csupán ezek tartoznak a mennyben feljegyzett elsőszülöttek gyülekezetéhez. Mi átadtuk neki akaratunkat és mindenünket, amink van és amik vagyunk. Az Atya elfogadott minket és nemzett az Ő Szellemével, ezért vagyunk most kiválasztottai Istennek és mint ilyenek méginkább tudjuk, hogy maga az Atya szeret minket.

Hálánkat hogy bizonyítsuk be? Mindenünket az Urnak szenteltük, de hogy fizessünk meg Neki minden Ő jötteteiért? Mindenben, de különösen akaratunkban hadd igyekezzünk felismerni az Atya akaratát. És akár eszünk, akár iszunk, vagy egyebet is bármint teszünk, hadd tegyünk mindent az Isten tiszteletére. Egyszóval hogy beléptünk Isten családjába és szövetségre léptünk Ő vele, kötelezettséget is vállalunk Ő vele szemben. Ő a kötelezettséget nem kényszerítette reánk, hanem mi önként köteleztük magunkat, hogy többé nem lesz önakaratunk, hanem csak az Ővét akarjuk tenni.

Krisztus rabszolgái és mégis szabadok.

Most már még nem is öltözködhetünk tetszés szerint, nem ehetünk tetszés szerint, sem nem jöhetünk vagy mehetünk ide vagy oda tetszés szerint. Sőt még nem is szabad úgy gondolkodjunk, mint ahogy tetszenék. Valaki felszólalhatna: Ez aztán párját ritkító szolgaság! Igaz, mert mi lekötöztetettük vagy rabszolgái vagyunk Jézus Krisztusnak. „Es nem leszünk-e felszabadítva e rabszolgaság alól soha?” Szabad lehetsz minden percben! Jézus Krisztus összes rabszolgái csak önkéntesek. Te önként lettél az Ő rabszolgája és vissza is léphetsz azonnal, ha ezt előnyösebbnek tartod. De kívánnád is te ezt? Nem, egyáltalán! Üdvös egy szolgaság. Valamennyiszer feladtuk akaratunkat, mint gazdag kárpótlék, nagyobb áldásban részesültünk. Azt tapasztaltuk, hogy javunkra szolgál minden, mivel felfüggesztettük önakaratunkat és Jézus nyomdokain járunk. Oh minő drága szolgaság! Amidőn saját akaratunk tetszését követtük, elkövettünk némi hibákat az öltözködéste, táplálkozásra és más dolgokra vonatkozólag. Most pedig örvendünk, hogy oly bölcs vezér vezet minket. És mivel e vezetés alatt állunk az apostol kijelentése szerint „a józan elme szellemével birunk”. (2; Tim. 1:7.)

Érzelmek mind tökéletlenek és egészségtelen. S eközben, ha nem a magunk, hanem az Ur akaratát által leszünk vezetve, ahogy szavában talál ez kifejezést, akkor végül egészséges elme szellemének elnyeréséhez jutunk. És mily sok áldást hozott ez minékünk! Biztos vagyok abban, hogy ezáltal az Isten összes felszentelt gyermekeinek érzelmét juttatom kifejezésre.

Rendre megtanuljuk megszeretni az Ur utját. Fejlődünk a kegyelemben, a tudományban és az Isten szeretetében, úgy hogy végül azt gyűlöljük, amit egykor szerettünk és azt szeretjük, amit egykor semmibe sem vettünk. Ily mód szerint leszünk átváltoztatva érzelmünk megújulása által. (Rom. 12:2)

Ez a szolgaság szabadság nagyon fontos értelemben. (1. Kor. 7:22.) Diadalra jutunk a bűn szolgasága felett; naponként diadalmasabbak vagyunk testi gyengeségünk szolgaságára vonatkozólag. De az Ur akaratának alárendelt szolgaságunk naponként áldást hoz nekünk, s végül az első, legelőkelőbb feltámadást termi meg nekünk, amelyről Jézus mondja: „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban... ezek papok és királyok lesznek Krisztussal és uralkodnak Ő vele ezerszázadeig.” (Jel. 20:6.) Mindez osztályrészünk lesz neked és nekem, ha képességünkhöz mértentesszük az Ur akaratát. Isten nem vár többet sen-

kitől, csak amennyit képes megtenni. Tartsuk szemünk előtt Urunk fenséges mértékét és minden képességünk szerint igyekezzünk megfelelni annak. Az Ur Jézus annál többet nem volt képes tenni, mint amennyit tett. Mivel tökéletes volt Ő, képes is volt tökéletes cselekedetre. De mi erre képtelenek vagyunk és ezért tisztít meg minket a Jézus vére, amennyiben igyekszünk nem test szerint, hanem lélek (szellem) szerint eljárni.

Hogy vagyunk képesek szolgálni az Urnak?

Most egy más ponthoz érkezünk. Az Ur tudta, hogy Te és én — semmit sem vagyunk képesek Ő érette tenni. De mindamellett engedte meg tudnunk, hogy *indirekt* tehetünk valamit Ő érette. Azt mondta, szeressük egymást és azáltal hogy szeretjük egymást, azt a szeretetet leszünk képesek kifejezésre juttatni, amelyet Ő vele szemben érzünk. János apostol, amidőn ugyanezen tárgyról és ugyanezen álláspontról beszélt, azt mondta, hogy életünket tegyük le testvéreinkért oly értelemben, ahogy azt Krisztus tette miérettünk. Ő nem mondja, hogy az életünket tegyük le mindenkiért, (talán) pld. a pogányokért, vagy világi emberekért? Nem! Az életünket mi tegyük le a *testvéreikért*. Az apostol nem követett el hibát, amidőn isteni sugallat következtében ezt leírta. Az életünket mi azokért tegyük le, akiket *szeret* a Jézus.

En találkoztam már Isten nagyon kedves gyermekeivel, akik sokkal könnyebbnek találták a világért tenni valamit, mintsem az egyházért. Az ilyesmi nem helyes. Legelső az Isten, aztán az Ur Jézus, aztán a testvérek és csak azután jönnek az emberek, ahogy erre alkalmunk nyílik és alkalmilag legvégül következnek az okatlan állatok. Az állatok az emberek után következnek s a világ az egyház után. Ha az Isten szellemével bírnak, akkor szeretjük az övéit.

Aki szereti az Istent, az szereti az Ő testvérét is.

Ha az összes testvéreket szeretjük, akkor szeretünk egy némely nem diszes jellemet, sőt olyanokat is, akik tudatlanok és a világ ügyet sem vet rájuk. De nem tehetünk másképp, mert mi szeretjük az összezt, akiket szeret az Isten. Pál apostol kivételével mind a tizenkét apostol tanulatlan ember volt. Amidőn Péter és János a templomban prédikáltak, elbámultak a zsidók, mert tudták, hogy ezek tanulatlan és műveletlen emberek voltak. És épen ezeket az embereket *szerette* Jézus. Ezzel nincsen az mondva, hogy kevésre becsüljük a tanultságot és képzettséget, de ez Isten más gyermekei iránt való szeretetünknek ne álljon útjába, mint akadály. Szeressük mind az összezt, akik az Ur társaságához tartoznak.

Azért kell őket szeressük, mivel az Ő szellemét bírják és arról nincsen szó, hogy mily társadalmi lépcsőfokon állanak. Ha maga az Atya családjába fogadta és szereti őket, úgy ez elég alap arra nekem is, neked is, hogy szeressük őket. A testvéreket szeretnünk kellene. S ebben mennyire terjedjünk ki? Szemünk elé magas célpontot állít az apostol, mondván nekünk, hogy legyünk készek letenni életünket a testvéreikért. Az Úrtól nem azt a feladatot nyertük, hogy a világnak prédikáljunk, hanem csupán azoknak, akiknek halló füleik van-

nak és akik megtalálni kívánják az Istent. Amidőn nyilvános beszédek tartunk a hallgatók között, mindig lesznek Isten egynehány gyermekei, akiknek támogatásra van szükségük a jó úton, vagy olyanok, akik az Istent keresik és az Ő gyermekeivé szeretnének lenni. Semmiesetre sem az a feladatunk, hogy igyekezzünk felkelteni a világ érdeklődését, hanem sokkal inkább hogy kikeressük az egyházat, Krisztus mennyasszonyát.

Ezzel szemben azt mondhatná valaki: „De azok között, akik azt vallják, hogy magukat ők az Istennek szentelték, nincsenek-e rendkívül gyengék?” Igen, vannak természetesen és ebből mi magunk sem vagyunk kivétel. Az Ur minálunk is sok gyengeséget kell átnézzen. Amennyire csak lehet másoknak szerezzük a legkevesebb bánatot és hadd viseljük el a gyengék gyengeségeit és ne keressük a magunk tetszését. Ezt jól figyeljük meg, mert sok mindent foglal magában. Az Isten szeretete az isteni követelmények beteljesítését képezi és ez a szeretet nyilvánuljon meg azok iránt, akiket mint gyermekeit ismer el Ő és akiket befogad családjába. Ha ismerünk valakit, akinek közössége van az Istennel, akkor nem szabad megvonni tőle a társaságunkat.

Akik részére az Isten közösséget ismer el, azok részére mi is közösséget kell elismerjünk

Az Isten, ha magáévá fogad egy embert és ez ha az Istennel jár, akkor tudjuk, hogy ez a „testvériség” közé tartozik, mivel maga az Atya szereti őt és őt elismeri, mint családjához tartozót. És mi készek kellene legyünk megtenni egy ilyen családtagnak, amit tudunk. Az Atya ezt megkívánja tőlünk. Tudjuk mindnyájan, hogy az ilyen testvéreknél némely próbák és nehézségek kerülnek az útjába, mert a keskeny úton minden keresztes vitéznek egy harcot kell megküzdenie a világgal, a testtel és a kísértővel. Neked is, nekem is oly harcokat kell kivívjunk, melyek bukott testükből származnak. Tehát mily részvétel kellene tanusítanunk minden más keresztes vitéz iránt! Mind keresztes vitézek azok, akik az Ur pártján vannak és követik Őt lábnymain, nem jövőn számításba képzettségük és a világon betöltött állásuk, a mi kiváltságunk pedig, hogy szeressük testvéreinket.

Bizonyítsd be, hogy van szeretet a szivedben.

Urunk mondta: „Én veletek vagyok minden napon e világ (korszak) végezetéig”. Mainapság a korszak végén vagyunk és várjuk, hogy átvonuljunk a függöny tuloldalára, hogy az Úrral egyesüljünk. „Akkor az igazak fénylenek, mint a Nap az Ő Attyuknak országában.” Akkor már nem lesz több alkalom, hogy segítsünk a testvéreken! Mind az összes testvérek meglesznek segítve már; megérkezve lesznek mind oda, ahol nem szorulnak több segítségre. Most az ideje annak, amidőn másokat bátoríthatunk és megsegíthetünk és amidőn bebizonyíthatjuk nekik közösségünket a jelen idő szenvedéseiben.

Én remélem, hogy egyre jobban és mindjobban megtanuljuk a szeretet e leckéjét; és remélem, hogy egyre mindjobban megnyílik a szívünk, a minél jobban megismerjük Atyánk és Üdvözítőnk

diós karakterét és átváltoztatunk Jézus képére. Az apostol mondja, hogy az Úr dicsőségének szemlélése által, ugyanazon hasonlóságra leszünk elváltotatva dicsőségről-dicsőségre és pedig ez életben a szív fejlődésében napról-napra így előhaladva megtesszük a szükséges fejlődést és késítve leszünk, végül megtenni a végső lépést is, amikor megfogjuk látni őt, amint van, s amidőn osztozunk Vele az Ő dicsőségében.

Szeretteim, mind meggyőződünk afelől, hogy ezen dolgok az ajtó előtt vannak. A Mester mondta:

Isten dicsőítése. (Folytatás.)

Az erő a bátorságban rejlik.

Lehet azt a nézetet is hangoztatni, hogy az Ur gyermeke semmit sem tehet meg az Ur dicsőítésében az erőt, a hatalmat illetőleg. S valóban ebben a tekintetben a leggyöngébben vagyunk, ha erő és hatalom alatt valaminek az elvégzésére irányuló képességet értjük. Még az apostol is így szól önmagáról: „Az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.” (Rom. 7:18.) A mostani idő nem kedvező az ilyen erőre és képességre, bár egy kis hatalmunk van abban, hogy az önuralmat kifejlesszük magunkban. Most csak egyszerűen gyakoroljuk azt, „ami a legkisebb.” Mindaddig nem lehet bennünket nagyterjedelmű külső hatalommal felruházni, a meddig tökéletes igazságosság, bölcsesség és szeretet nincs bennünk. A világnak hosszú tapasztalata a hatalom után való törekvésben és annak bitorlásában szomorúan mutatja, hogy az ember képtelen ezt a képességet gyakorolni a kellő egyensúlyozás és összhang nélkül.

Az erőnek van azonban egy olyan fajtája, a mely az Ur minden egyes hű gyermekében megvan, olyan erő a mely valóban hozzájárul az Ur dicsőítéséhez és ez az erkölcsi erő vagy bátorság. Az erkölcsi bátorság azonban igen ritka dolog s a világ minden magasztalt bátorsága vagy vakmerősége sohasem volt képes utolérni azt a bátorságot, a melyet az Isten bárányának követői tanusítottak. Akik az ő nyomdokain járnak, azokban meg kell lennie ennek a bátorságnak s valóban meg is van bennük. Ha az Ur és az ő Igéjének oldalán állnak (ami egy és ugyanaz az Isten szemében) kötelességük ellensúlyozni azt a téllenséget, amely a világban megnyilvánul, ha a tényleges üldözést nem is. Bizonyára ellensúlyozni fogják a világ lekicsinylését és szemrehányásait és szenvedni fognak azoknak a gyalázatoknak nyomán, amelyeket a világ eltérő eszméi szórnak rájuk. Lehetséges, hogy nem erősek önmagukban, de ha hitük van, erősek az Urban és az ő erejének hatalmában.

Nagy erő szükséges ahhoz, hogy az ember ott éljen, a hol helye van, olyankor, a mikor mások azt hiszik, hogy a rossz uton jársz, emberek, akiket szeretsz s a kik szeretnek téged, akiknek tetszését szívesen szeretnéd meg magadnak. Ellenállni ennek a nyomásnak és sikerre vinni azt a miben hiszel, ehhez erő szükséges és bátorság is. De vajon mit jelentene a bátorság, ha nem azt, hogy van erőd szembe nézni az előre látott fájdalommal, bátorságod elvállalni azt az egész életre kiterjedő megpróbáltatást, hogy szembeszállsz apáid

„Amikor ezek a dolgok kezdenek meglenni, néztek fel és emeljétek fel fejeteiket, mivel váltástok, (megmenekvésetek) közeleg.” Örvendünk ezen? Magasra emeljük-e fejünket hrdetve Isten szeretetének hírét? Oh ne beszéljünk túl sokat a következő nyomorúságról és ha beszélünk is róla, hadd mutassunk rá a fekete felhő ezüst szegélyére. „De ti nem vagytok sötétségben testvérek, hogy az a nap tolvaj módra leljen meg benneteket.”

W. T. 1915. július 15.

felfogásával, hogy elvállalod azt a veszedelmes kockáztatást, hogy szabadon és egyedül jársz az élet utjain s elkerülsz az eddig járt könnyű utakat s azt a fájdalmat, hogy szomorúságot okozol azoknak, akiket szeretsz. A mikor a szeretet találkozik az igazsággal, az igazságnak *kell felül kerekednie.*

Néhány hibánk.

Tökéletlen lévén az erőnk és hatalmunk, természetesen az a dicsőség is hiányos lesz, a mit mi adhatunk az Urnak. Mint emberi lények, mindnyájan bizonyos elméleti hibákkal születünk, olyan fogatkozásokkal, a melyek bár valamikor egészen helyénvalóknak tetszettek nekünk, de a melyről most már tudjuk, hogy egyáltalán nem kívánatosak. Ezek a hajlandóságok benne vannak a régi testben, a mikor az új akarat átveszi az Ur irányítása mellett, mint valami házat, a melyben gyakorolni akarja magát. A Szentírás azért világosan kimutatja, a mit az ész és tapasztalat is megállapít, hogy amikor a jót akarom cselekedni, a bűn (tökéletlenség) meg van bennem. (Róm. 7:21.)

Tegyük fel, hogy sok emberben nagyobb mértékben van meg a bölcsesség és az igazságosság, mint a szeretet és az erő. Tökéletlenek ugyan mind egyekben, de mégis kevésbé tökéletlenek a bölcsességben és az igazságosságban, mint két sarkalatos erényben. Az ilyen emberek a két irányban bizonyos mértékig méltányolni és megérteni tudnak az Isten jellemét, s így bizonyos tekintetben alkalmasak is arra, hogy magasztalják és dicsőítsék az Urat. A bölcsesség és igazságosság együttműködése olyan eredményt hoz létre, melyben az ész vette át az irányító szerepet. Nagyon sok kiváló elméjű embernek olyan fogalma van az Istentől, mint aki a világot kományszó értelem, de semmi más.

Azt a tényt nem tudják megérteni és méltányolni, hogy az Istennél érzelmekről is lehet szó. A Biblia szerint az Isten atyai szeretete felülmúlja a leggyöngédebb, legodaadóbb szülői szeretetet is. A milyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Ur az őt felőlé iránt, (103. zsolt. 13.) gondoskodását a leggyöngédebb anyai ápolás sem éri utól: Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznek is ezek, én Te rólad el nem feledkezem. (Ézsa. 49:15.)

Más részről vannak olyan emberek, akik tökéletlenek a bölcsességben és igazságosságban, de a kikben a szeretet és az erő tűnik ki jobban. Erzés és pedig igen erős érzés az ilyen hajlandóságu

emberek legfőbb jellemvonása. Az ilyen emberek sem képesek arra, hogy az Istent olyan teljesen dicsőíthessék, mintha mind a négy sarkalatos erény egyforma mértékben meg volna bennük, mint a hogy ezek megvoltak az Ur Jézusban. Az ilyen hajlandóságu emberek nem annyira a kérdés igazságossága, vagy igazságtalanságával törődnek, hanem inkább az érzékeikre bizzák magukat. A helyes felfogásra való hivatkozás csak bosszanlatná és ingerelné őket.

„A rész szerint való.”

Vannak olyan osztályu emberek is, akik méltányolni tudják az Istent a bölcsesség és szeretet tekintetében, de akik úgy az igazságosságban, mint az erőben fogyatékosak. A bölcsesség és szeretet együttműködése valóban nagyszerű jellemet hoz létre, amely azonban nincsen elég jól megalapozva, mert nincs meg benne az állhatatosság, szilárdság. Az ilyen embereket sokkal inkább érdekli az, hogy kinek van igaza, mint sem az, hogy mi az igazság, inkább a személyekkel, mint sem az elvekkel törődnek. Nyilvánvalóan ilyenek voltak a galáciai testvérek: „Oh balgatag galábiabeliek, kicsoda igazt meg titeket?” (Gal. 3:11.) Ilyenek azok is, akik az Igét örömmel fogadják, de mihelyt nyomorítás vagy üldözés támad az Ige miatt, azonnal megbotránkoznak (Máté 13:20-21.)

Vannak ismét olyanok, akikben az igazságosság és erő foglalják el a főhelyet, de akik híjjával vannak a szeretetnek és bölcsességnek. Az igazságosság és hatalom közreműködése hozza létre a tekintélyt, a jogot. Sok ember csakis ezeknek az alapján fogja fel az Istent. Olyan buzgósággal magasztalják az Ő igazságosságát, a milyenről az Ur nem akar hallani. Más tulajdonságaival szemben aránytalanul magasztalják igazságosságát és így megrongálják az Isten igazi képét.

Azok az emberek, a kik igen érzékenyek az igazsággal és igazságtalansággal szemben, szükségképpen maguk ezt nem is gyakorolják másokkal szemben. Sőt lehetséges, hogy sokkal kisebb mértékben gyakorolják, mert több bennük a lelkiismeret, mint a józan felfogás. Dacára annak, hogy maguk csak csekély szeretetről tesznek bizonyosságot, mégis azért túlságosan érzékenyek minden legkisebb bántalom, vagy sértéssel szemben, a mely esetleg őket éri.

Akiketezidáig elfordulni láttunk az Urtól, azokra nagy részt épen ezeket az igazságokat lehet alkalmazni. Valami bántalom érte őket, akár igazi, akár csak képzelt bántalom s a helyett, hogy más méltóbb dolgokkal foglalták volna el gondolataikat, a bántalom mindig nagyobbra nőtt a szemükben, amíg végre egészen eltakarta előlük a láthatárt. Elvesztették egyensúlyukat s ezért, ha magasztalják és dicsőítik is az Istent, ez korántsem olyan tökéletes, mint a milyenné azt maguk is tehetnék.

Vannak emberek, akikben a bölcsesség és az erő szereznek túlsúlyt, de az igazságosság és a szeretet gyengék maradnak. Az ilyen emberek legfőbb jellemvonása az éleslátás és az erőszak. Ezekben kevés a hajlandóság arra, hogy türelemmel várjanak az Urra, vagy hogy az ő tanácsait keressék. Figyelmen kívül hagyják az Isten legfontosabb kívánságait is, mert az a meggyőződésük,

hogy maguk is elboldogulnak. Tett, cselekvés, ez a jelszavuk. Megvan bennük a képesség, hogy az ipar vezető emberei legyenek, vagy másféle földi törekvések felé forduljanak, egyszóval, hogy „valaki” legyen belőlük.

Lehet-e csodálkozni rajta, hogy a föld bölcsei és hatalmasai közül csak kevés választotta ki, hogy Krisztus igaz követőjévé legyen? (1. Kor. 1:26.) Még a Sátánnak is van bölcsessége és ereje, hatalma.

A töredékes dicsőség tökéletesítése.

Vannak továbbá olyan emberek, kikben viszont az igazságosság és a szeretet vannak túlsúlyban, de akik a természetes bölcsesség és erő híjjával vannak. Az apostol határozottan kiküszöbölte a test szerint való bölcseseket, hatalmasokat és nemesekeket azoknak a csoportjából, akik a valószínűség szerint érdeklődni fognak az Isten mostani elhívása iránt. De nem mondotta: Nem sok igazságos, nem sok szerető lélek — mert valószínűleg ebből a csoportból került ki az Ur alázatos követőinek nagyobb része az evangéliumi korszakban. Bizonyos fogalmuknak kell lennie az igazságosságról, mint az Ur terveinek és munkálkodásának alapjáról és ismerniük kell azt a szerető indító okot is, amely az Atyát arra készítette, hogy ilyen nagyszabásu tervet készítsen a bűntől megvert, haldokló emberiség megváltására.

A világ nem sokat tudott ezekről az alázatos lelkekről, mivel nem is törődik, hogy megismerje őket. Az elmúlt időkben az ilyen jellemű emberek földalatti üregekben és barlangokban rejtőzködtek, megkövezték őket, szétfűrészelték, fegyverekkel gyilkolták le őket. Ezen korszakban vették a keresztfákat és a római cirkusz porondját áztatták, s ehhez hasonló módon szenvedtek vértanuhálált a bölcsék és hatalmasok (?) kezétől.

Ha tehát ezen különböző egyenlenségeknek nyomait megtaláljuk önmagunkban (és vajjon ki nem fedezné föl), tudjuk, hogy a testre, de nem az új akara'ra lehet visszavezetni ezeket, valamint az új elmére sem. Az Ur még elhivatásunk előtt tudja, hogy ezek a tökéletlenségek megvannak bennünk s ennek a ténynek meg kell mentenie bennünket az elcsüggedéstől. Viszont azonban nem szabad arra sem felhasználni, hogy gondatlanságunkat ezekkel mentegessük. Végzetes tévedést követ el, aki azt hiszi, hogy a jellem valami szilárdan meghatározott dolog. Nem az, mert az apostol ígérete is mondja: Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőségesen. (Filipp 4:19.) Bármilyen is volt az egyéni jellem, vagy bármilyen most, mindig lehet jobban egyensúlyozni s így dicsőösebbé tenni az Isten előtt, amaz Ő hatalmas munkája által, mely által maga alá is vethet mindeneket. (Filipp 3:21.)

Amikor feltámasztatik dicsőségben az ami elvettetik becstelenségben, akkor leszünk képesek arra, hogy megnyerjük a dicsőségnek sokkal nagyobb mértékét és súlyát, a mint a Mester is imádkozott; Atyám, eljött az óra dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a te fiad is dicsőítsen téged — a jellem tökéletességének sokkal nagyobb értékével, amely adományozójának szépségét sokkal csodálatosabb gazdagsággal tudja visszatükrözni. (Ján 17:1.)

Minden hiányunk a következő négy erény valamelyikében nyilvánul meg: Bölcsesség, igazságosság, szeretet, erő, vagyis vagy baltagok vagyunk, vagy igazságtalanok, vagy szeretellenek vagy gyöngek, de nagyon gyakran ezek a fogyatkozások mind megvannak bennünk. Míg valóban tökéletlen testünkkel igyekezzünk dicsőíteni az Istent az apostol buzdítása szerint ezt kielégítő módon mégis csak akkor tehetjük, ha fölhasználjuk a Krisztusban kapott segítséget, a mit hitünk viszonzása gyanánt nyertünk meg. Jegyezzük meg a vigasztalásnak és örömmek ezen szavait, amelyeket az apostol hangoztatott jóval születésünk előtt:

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől és igazságul, szentségül és váltságul.” (1. kor. 1:30.) Így el vagyunk fogadva a Krisztusban. És miért így? Mert „aki dicsekedik az Urban dicsekedjék.”

Majd amikor az Isten munkája Krisztus által be lesz fejezve a földön, az egész föld visszhangzani fog a magasztalástól és az örökkévalóság korszakain keresztül zengeni fog a megváltottak hatalmas himnusza: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a föld az ő dicsőségével.” (Ézs. 6:1.)

Az Őr kit fog megtisztelni?

„Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1. Sám. 2:30.)

Idézetünk összhangban van Éli és családja történetével. Éli bírja és papja, különös értelemben Istennek képviselője volt az Izraeliták között. Éli fiai is papok voltak, azonban hitvány életmódot folytattak mert (csapodár) feslett életet éltek és kedveztek az igazságtalanságnak, arra használván fel úgy a saját, mint az apjuk hivatalát hogy elfordítsák az igazság alapelveit. Éli viselkedését fiaival szembe az Őr megdorgálta, mivel nem parancsolt megállást az Ő üzelmeiknek és meg sem is akadályozta az igazságtalan cselekedeteket. Ez ellenkezett az Isten akaratával és gyaláztatára volt az Őr nevének, valamint papi méltóságuknak. Az elítéltetés a gyermek Sámuel által lett tudatva Élinak, hogy megtudja az Isten szándékát és azt, hogy miért lesz elvéve tőle és családjától az eladig élvezett tisztesség. Isten nézete e tárgyról idézetünkben int kifejezésre: „Akik tisztelnek engem, azoknak tisztességet szerzek”.

„Isten elleneáll a felfuvalkodottnak az alázatosnak adja pedig az ő kegyelmét.”

Azt hisszük, hogy mindig alkalmazható ez az alapelv. Valakik igyekeznek tisztelni az Istent, azokat Ő most is megtiszteli. Akik pusztán a saját maguk dicsőségét keresik, valamennyire el is érik a saját céljukat és valamennyire dicsőséget is szerezhetnek maguknak, de az Őr nem fogja megtisztelni őket. Az Őr szolgálatában, az Igazság szolgálatában sem fognak tisztességben részesülni az Istentől. „Isten ellene áll a felfuvalkodottnak, az alázatosnak adja pedig az ő kegyelmét.” Ha tisztelni akarjuk az Istent, igyekeznünk kell felismerni az Ő akaratját, azt megtéve becsületes szívvvel, minden dolgainkban az Ő akaratját helyezve előtérbe és hirdetve erőnyeit. A tisztességet ne keressük a magunk részére. Szolgálatunk legyen összhangban az Őr által elének szabott alapelvekkel. Az Ő megáldott gyermekeinek törekvése egyedül az Ő megdicsőítésére kell irányuljon.

Az a látszat is előfordulhatna, mintha idézetünk ellentétben volna Urunk kijelentésével: „Szeressétek ellenségeiteket.” De ha idézetünket megvizsgáljuk gondosan, azt tapasztaljuk, hogy bárha Urunk azt mondta, hogy azokat fogja megtisztelni, akik Őt is megtisztelik és ismét, amint kijelenti: „Akik korán keresnek, megtalálják engem, még

sincsen semmi gonosz szándéka azokkal szemben, akik Őt nem szeretik és nem tisztelik. Ellenben olyan kiterjedt az Őr gondviselése, hogy „magába foglalja a föld minden népét”. Ennek következtében Isten szereti azokat, akik az Ő ellenségei és pedig oly nagyon, hogy az Ő fiának feláldozása árán saját magát engesztelte meg. Azonban az ellenségeit nem tiszteli.

Gyűlölet a bűn ellen, szeretet a bűnös iránt.

Elhíhetjük, hogy Isten különösen szereti azokat, akik vágyják tenni az Ő akaratát. Parancsunk van, hogy szeressük ellenségeinket, de ez nem jelenti azt, hogy oly értelemben szeressük őket, a mily értelemben Krisztus teste tagjait. A különbség abban áll, hogy ellenségeinket részvétellel szeretjük, ellenben a testvéreket szent szeretettel, amely a szellemi rokonságból ered. Isten nem egyezik, a bűnnel, sem pedig az, aki összeköttetésben van az Istennel és akit áthatott a szent Lélek. Isten előtt a bűn megvetendő és utálatra méltó. De a bűnös iránt részvételles szeretetet táplál az Isten és azt kívánja, hogy a mi érzelmünk is ilyen irányzatú legyen, hogy jóit tegyünk azoknak, akik kárt okoznak nekünk, vagy szeretet nélküli bánásmódban részesítenek és üldöznek minket. Ilykép legyünk utánpótlói az Istennek.

Tetszett az Istennek, hogy az emberi nem bizonyos tagjait hírnökeikül válassza. Ahelyett, hogy direkt beszélné az emberiséggel, e választott gyermekei által beszél velük az Őr. Olyanokat fog tisztelni és hírnökeiké tenni Ő, akik az ő akaratát tenni és az Ő szavát megőrizni törekcszenek. Isten semmi esetre sem fog olyanokat elhívni hírnökeikül, akik nem képviselik őt és az ő érzelmét. Csupán az Ő gyermekei, akik belépnek az Ő bizonyító szellemi (körébe) törekedhetnek azáltal tisztelni Őt, hogy másoknak hirdetik erőnyeit, nem csupán terjesztése által az igazság hírének, hanem mindenekfelett példás eljárás által is, hogy már most részesei legyenek áldásának és annak idején fogadják a nagy megtiszteltetést, amelyet hű követőinek megígért a közelgő királyságban.

W. T. 1915. július 1.

Kitöltés után az Órtorony-Biblia és Traktátus Társasághoz küldendő Cluj (Kolozsvár) Str. Kővespad No 8.

VERBI DEI MINISTER (ISTEN IGÉJÉNEK SZOLGÁJA) KÉRDÉSEK.

(Ezt a tért ne írja be.)

Hibás
 Nem teljes
 Helytelen állítás
 Bizonytalan
 Kihagyások
 Felelet nélküli
 Hiányos idézet a Bibliából
 Hiányos idézet a Tanulmányokból
 JEGYZET JEGYZET JEGYZET

Kelt

Név

Utca

Város

Megye

lv szám

1. Mi volt az Isten első teremőti ténykedése?

2. Mi a jelentése a „Logos” szónak az Isten fiával kapcsolatban; és mit jelentenek az „Atya” és „Fiu” szavak?

3. Mikor és hogyan jött be a bün a világra?

4. A bünösökre a bün miatt mi az Istentől kiszabott büntetés és kik a bünösök?

5. Miért volt szükséges, hogy a „Logos” testté legyen; és Ő „emberé” lett?

6. Jézus Krisztus mily természettel birt gyermek korától haláláig?

7. Milyen természete van Jézusnak föltámadása óta; és mily hivatalt visel a Jehovánál?

8. Az Evangéliumi korszak alatt — Pünkösdöt a jelen korig mily munkát teljesít Krisztus?

9. Mit tett eddig az emberiség részére a Jehova; és mit tett Jézus?

10. Mi az isteni szándék az Egyházra vonatkozólag, mikor be lesz fejezve?

11. Mi az isieni szándék a világon élő emberiségre vonatkozólag?

12. Mi lesz végre a javíthatatlanokkal?

13. Mily jutalmak vagy áldások származnak az emberiségre Messiás országa iránt való engedelmességből?

14. A bűnös mily lépések által jöhet élő viszonyba Krisztussal és a mennyei Atyával?

15. A szent szellemtől fogámozott keresztyénnek mily útát kell követnie Isten Igéjének utasítása szerint?

16. Elfordultál-e a bűntől, hogy az élő Istennek szolgálj?

17. Az Urnak és az Ő szolgálatára áldoztad-e teljes életedet, minden erődet és teljes talentumaidat?

18. Kifejezted-e jelképileg ezt a föláldozást a vizalámerülés által?

19. Elfogadtad-e a Nemzetközi Biblia Tanulók Szövets. fogadalmát a szent életre vonatkozólag?

20. Gondosan átolvastad-e a Biblia Tanulmányok összes hét kötetét?

21. Bőséges megvilágosítást és lelki hasznót nyertél belőlük?

22. Hiszed, hogy ismered a Bibliát lényegében és általában úgy, hogy ez az ismeret az Ur befolyásosabb szolgájává tesz egész hátralevő életedben?

Megjegyzés: El lesz várva mindenkitől, hogy saját tudásából feleljen e kérdésekre, nem kérdezősködve másoktól. Valamint ne másolja le mások feleleteit se. Vegyék tanácsadónak a Bibliát, „Bibliai Tanulmányok kötetét”, a „Sátor” könyvet stb., melyekből kérjük közölni az idézeteket. Pld. így: Erre és erre a kérdésre az I. kötet ennyi meg ennyi oldalán találunk feleletet.

Csupán a nyolcvanöt százalékat megütő feleletek minősíthetnek megfelelőnek. Ajánljuk az egyes osztályoknak, hogy csak olyant válasszanak Szolgáikul, akik helyesen feleltek ezen kérdésekre. Sarkaljuk, igyekezzék mindenki (nők is) elkészíteni és beküldeni a feleletet ezen kérdésekre, mivel minden egyesre áldásnak bizonyul, amennyiben felderíti, hogy mily előhaladást tettek az igaz vallás tudományban és keresztyén szent életben.

Mikép kellene hirdetni az igazságot.

„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva neveddjünk abban, aki a fej, Krisztusban. (Eféz. 4:15.)

Az igazságot mindig alázatosan, de félelem nélkül kellene megvallani. A keresztyén nincsen fejjogosítva az igazságnál egyebet hirdetni. Ha lelkes valaki és ily minőségben ismeri meg az igazságot, azután a tévedés prédikálását nem szabad folytatnia, csupán azért, mert az ő egyházközsége nem kívánczik az igazságra. Egy világi embernek, ha lelkeszi hivatalt is foglalna el, ez nem okozna nagy fejtörést. Egyszerűen azt mondaná: „Ezeknek az embereknek azzal szolgállok, amit ők kívánnak. Ők fizetnek engem és én ellenszolgálatot teszek érte.” Ha valaki ily szellemű és mégis Krisztus szolgájának mondja magát, csupán azért foglalhat ily álláspontot, mivel nem nyerte el soha az igazság szellemét — a szent Léket.

De aki elsajátította az igazság iránti szeretetet és lelkesült annak a szellemétől, azt mondja: „Belátom, hogy sok minden volt káros hatással, amit évek óta prédikáltam, Istent ez megfosztotta tisztességétől, amennyiben téves színben tüntette fel az ő jellemét és legfeljebb arra volt jó, hogy az embereket elfordítsa az igazságtól. De most épen az ellenkezőjét akarom tenni. Tovább nem tehetem, hogy tévedéssel szolgáljak. Én nem egy községnek vagy felekezeti elnevezésnek vagyok a hírpöke, hanem az Istennek. Én nem egy községnek vagyok a szolgája, hanem az Úrnak. Ha tévedést prédikálnék ezután is, miután felismertem az igazságot, akkor az Isten előtt lennék hibás.”

Hirnöki hivatalunk tisztessége.

Az Isten ily hü szolgája, ha nem ismeri el a tévedés létjogosultságát, az emberek között elfogja veszíteni állását és tiszteletét. De mindezt nem szabad néznie, mert ehelyett az Úr kedvét és áldását nyeri meg. A nagy apostol bizonyosságot tett arról, hogy elveszített mindent és azt ganj számba is vette, hogy megnyerje Krisztust és „ő benne találtassék”, hogy részt nyerjen az örök országban. Aki ezen az úton kitar, az megnyeri a kincset. Egy keresztyén életében azért nagyon fontos és lényeges, hogy vallást tegyen az igazságról. Isten gyermekének a szívében az Isten igazsága kellene elfoglalja a legelső helyet és ő azt kiváltságának kellene tekintse, ha arról vallást tehet.

Beszélő képességünk, valamint hogy képesek vagyunk gondolatainkat másokkal közölni, a legnagyobb és legmesszibb menő képesség, amivel bírunk: Fontos tényező ez, vagy a jóra, vagy a rosszra, a tévedés vagy az igazság javára. Nagy kiváltság az az alkalom, ha a nyilvánosság vagy egyesek előtt vallást tehetünk az igazságról és Krisztusról. Hogy az Úrnak tetsző és oly szolgák lehessünk, akiket ő felhasználhat, az igazságot szeretetben kell megvallani. Valakitől, aki épen csak hogy belépett az Isten családjába, nem lehet azt várni mindjárt, amit várni lehetne, ha már valamennyi idő óta a családban lett volna. Mi, mint Isten kedves gyermekei nőjjünk, Krisztusnak, előképünknek és fejünknek hasonlóságában. „Neveddjünk mindenestől az ő irányában. El kell ismer-

nünk, hogy az egyháznak ő a feje és ha a dicsőségben is szeretnénk testének tagjai lenni, kifejlődésre van szükségünk. Mi bennünk a szent Szellem gyümölcseinek kell teremve legyen, hogy képesek legyünk egykor részt nyerni a dicső királyságban, amely által megáldatik a világ.

A kifejezés elmélyíti a benyomást.

Hirnöki hivatalunk gyakorlása rajtunk mulik, mert annak erejéit kell hirdetnünk, aki a sötétségből elhívott minket az ő csodálatos világosságára. Ez az ő kegyelme hírének hirdetése által nevededni fogunk szellemileg. „Aki öntöz, az maga is vizes lesz.” Amidőn tisztességes, komoly, szeretetteljes szívből hirdetjük az igazságot, azáltal mi magunk is mindinkább betelünk. Ebben „van olyan, aki pazarol és még többet kap és van olyan, aki megtakarítást tesz és mégis szűkölködik.” Amidőn másoknak oszlogatunk a saját áldáskészletünk csak szaporodik. A szeretet e tulajdonságát napról napra fejlesztenünk kellene. És vajon miért? Mivel minket hasonlóvá tesz Istenhez és épen ez szükségeltetik és ez a kérdés tárgya.

A szeretet mellett Istenünknek vannak még más glóriái tulajdonságai, de különösen ez a tulajdonság van előtérben és jelzi az uralkodó rendszert, az ő jellemének lényegét. Isten igazsága kezét-kézben halad a szeretettel. És az ő bölcsesége nem hajtana végre semmilyen tervet, hacsak az ő szeretete nem javálná azt. Tehát mialatt rővünk, a szeretet e tulajdonsága kellene mindinkább megnyilvánuljon nálunk. Hadd vigyázzunk arra, hogy beszédünk legyen szeretetteljes, barátságos és alázatos. Minden saját magunkat magasztaló hajlamot el kellene nyomnunk, miközben hirdetjük másoknak Isten nagy (kegyét) tervét. Saját magunkat, hadd vonjuk ki a szinterről, hogy az igazság szépsége annál inkább legyen látható. Annak rendje és módja, hogy másoknak mikép adjuk elő a hírt, nagyon fontos a hatásra vonatkozólag. Ha szeretetben adjuk elő az igazságot, ezáltal nemcsak jobban fogunk szolgálni másoknak, sőt saját érzelmünkbe is sokkal jobban bevéődik a tudósítás.

Aki megbecsüli Isten tudósítását és aztán hűségben vallja azt és szeretetben, áldást nyer a saját szíve érzelmére és az igazság is tisztább lesz és drágább előtte; amidőn másokon segít, saját magán is segítve lesz. Isten tervének különböző jellemvonásai ezáltal sokkal jobb benyomást gyakorolnak érzelmünkre.

Természetes hajlamok, amelyek korlátozást kívánnak.

Krisztushoz szegődött erős karaktereknél szükségesnek ítéljük a különös éberséget az igazság hirdetésében. A nem harcias természet nem is vonzódik, hogy másokra nyomatókos benyomást gyakoroljon az igazság feltárásában. Előadása, ha nem talál kedvező fogadtatásra, könnyen ráhajlik, hogy többet ne beszéljen a tárgyról. Az ilyen túl könnyen engedi magát bátorlalná tenni. Az erő-

teljesebb természetek azonban a maguk természeti fajtája szerint képesek feltárni az igazságot.

Hajlandók másokra rákényszeríteni az igazságot.

De mindamellett gondoljuk meg, hogy a kényszer rendszabályok manapság nem jöhetnek számításra, Meghívásról (hivogatásról) van szó és ez csupán az alázatosokhoz, a tanulni vágyókhöz szól. Az Ur is majd egykor kényszer rendszabályokhoz fog nyulni. Akiknek nyitva van a fülük, azoknak csupán az oktatás és tanács szavaira van szükségük. Az Ur most nem keres olyanokat, akik kényszerítve kell legyenek. Az Ur valamely hírnöke, ha másokra rákényszeríteni akarja az üzenetet, ezáltal csupán ellenségeskedést szül magának és elveszíti erejét. Királyunknak ezáltal nem lesz szolgálat teljesítve és Ő neki ez nem is tetszik.

Isten más gyermekeinek pedig tetszési vágyra van hajlamuk. Előfordulhat, hogy büszkék és szeretnének megmutatni szónoki tehetségüket, vagy képességüket az írás magyarázásában. Talán azon

szándékból szólják a hirt, hogy másoknál azt a gondolatot támasszák ezáltal: „Mégis, mily sokat tud ez.” Milyen művésziessen kezeli a Bibliát! A tetszési vágy soknál öntudatlan kísértést képez. Ez a testi hajlam gondosabb ellenőrzést és megfékezést kíván, hogy a keresztyén befolyása, fejlődése ne legyen nagyon megakadályozva. Némelynek természeti hajlama, hogy titokban virágozzék, míg a másik feltűnést akar keltetni mindenütt. Az egyiknek kényszerítenie kell magát, hogy az igazságot, mint hírnök nyilvánosan is megvallja, míg a másiknak e tekintetben fékeznie kell természetes hajlamát. Nagyon ajánlatos, hogy az utóbbi tanúja meg szeretetben és alázatosságban megvallani az igazságot Istenhez és a testvérekhez való szeretetből. A korszakok terve, az Isten terve. És nekünk semmink sincsen, amivel dicsekedhetnénk. Ennélfogva alázatosságban, szelidségben testvéri szeretetben és (általános) szeretetben adjuk elő az Isten tervét.

[W. T. 1915. július 1.

Jézus igazi nagyságra oktatja Pétert.

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltsággul sokakért.” (Máté 20:28.)

Mai leckénket csakis akkor értjük meg igazán, ha magával a helyszínnel is tisztában vagyunk. A bethániai lakoma, amelyet az Ur diadalmas bevonulása követett, a sokaság ujjongása közepette, több napon keresztül tartó prédikálása a templomban nagy tömegnek, a görögök jövetele, hogy tudakozódjanak utánna, mind arra mutatott, hogy az Ur népszerűsége erősen növekszik. Az apostolok, akik képtelenek voltak megérteni a Mesternek azon kijelentését, hogy a főpapok nemsokára halálra adják, el voltak telve a jövőre vonatkozó nagyra vágyó gondolatokkal, hogy mint az Ur hű emberei, hogyan fognak ők is nagy méltóságokra jutni akkor, ha a mester királyé lesz, hogy mennyi alkalmuk lesz nekik is sok emberrel jót tenni stb.

Nizán hónap tizenharmadik napját az Ur nyilvánvalóan elvonultságban töltötte. A következő este, tizenegyediken, volt kijelölve a husvét vacsora elköltésére a felső szobában. Az Ur utasításai nyomán egyes agostolok előre elkészítettek mindent. Nem lepődhetünk meg rajta, hogy amikor összegyűltek, nem lévén házigazdájuk, aki megmutassa kinek-kinek a maga helyét, vetélkedni kezdtek egymás között, hogy kicsoda közülök a legkiválóbb s így kinek van joga a legfőbb helyre, a Mester jobbára ülni. A Mester előzőleg már kétszer megdorgálta őket épen ezért, megmondván nekik, hogyha nem ápolják magukban a szelidség szellemét s olyanok nem lesznek, mint a kis gyermekek, nem lesz részük az ő országában. Csak egy héttel azelőtt, mialatt Jeruzsálemhez közeledtek, Jakab és János megkérték a Mestert, hogyha országát megalapítja, egyikük a Mester jobb oldalán, a másik a baloldalán üljön, a lehető legközelebb hozzá. ez alkalommal is ez a szellem hatotta át őket s ez vitte rá a megváltót, hogy megmossa tanítványainak a lábát s leckét adjon nekik az alázatosságban s abban a hajlandóságban, hogy egyik a másiknak szolgáljon, ha a legszerényebb minőségben is.

Önzés még a szeretetben is.

Nem szabad azonban azt hinnünk, hogy az apostolok csakis önző szempontok alapján törekedtek a legelőkelőbb helyre. Inkább azt kell gondolnunk, hogy Péter, Jakab és János, akiket az Ur több alkalommal kitüntetett a múltban s akik különösképen közel voltak hozzá, szerettek egészen mellette lenni, nem csak azért, mert ez tisztség volt rájuk nézve, hanem leginkább azért, mert igazán szerették a Mestert és ragaszkodtak hozzá. Talán az a gondolat is meg volt bennük, hogy ők maguk jobban megtudják becsülni ezt a kiváltságot, mint mások. A többi apostolok közül is többen törekedtek erre a megfeszítettetésre, azt hangoztatva, hogy őket illeti meg ez a tisztelet. De bárhogyan fogjuk is föl a dolgot, nyilvánvaló, hogy helytelen szellem uralkodott köztük, amely sehogy se illett hozzá ahoz az alkalomhoz, különösen nem az emlékvacsorához, amelyet az Ur akkor akart elendelni.

(Folyt. köv.)

FIGYELMEZTETÉS.

Tudomásunkra jutott, hogy egy alacsony termetű, középkorú férfi, Biblia Tanulónak nevezve magát, több helyen megjelent testvéreink között s oly pillanatban, mikor magára hagyták, tetemesen megkárosította testvéreinket. Kérjük olvasóinkat legyenek elővigyázatosak mindenki vel szemben — különösen ismeretlennel szemben, még ha hit testvérenek is nevezi magát, ismeretlent egy pillanatra se hagyjanak magára a házukban.

Együttal tudatjuk mindenki vel, hogy a Biblia-Óratorny és Traktátus Társulat nem vállal semmiféle felelősséget senkinek a beszédjéért vagy eljárásáért. Kérjük olvasóinkat óvakodjanak oly gondolatok nyilvánításától, melyeknek horderejét nem képesek elbírálni. Minden beszédük legyen „szeretettel, mintegy sóval megsózott”.

BIBLIA-ÓRTORONY ÉS TRAKTÁTUS
TÁRSULAT.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY
Trg.-Mures (Marosvásárhely) Str. Vacarescu (Gyulai P.-u.) 6

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázo, mit mondasz az éjszakáról: Eljött a reggel, az-
után az éjszaka is eljö. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VI. évfolyam 4. szám. 1920. október 1.
Adamtól 6048.

TARTALOM:

A „Válság” és a „Bünáldozat”	
Magyarázat. A Válság szükségese.	51
Tökéletes e. aber kívántatott. Kicsoda képes?	
Az Isten terve. Az ember Jézus. Ábrázolás	52
A Kálvárián. Bün áldozatot. A jelképek	53
Áldozatok.	54
Letébe helyezett érdem. Hogyan igazolva	55
Az igazság kielégítése. Az egyház részesülése	
a bünáldozatban. Szószóló.	56
Közenjáró.	
Szidalmazás, beleavatkozás, igazság elrejtése	
„Mi a szidalmazás?”	57
„Szenvedni, mint más dolgába avatkozó.	58
Az igazmondás kötelezettsége.	59
Más gyakorlati példa. Ne beszélj, vagy ha- zugga vála.	60
Jézus igazi nagyságra oktatja Pétert. (folytatás)	
A kedvező alkalom elvesztése.	61
A megfürdötték lábainak megmosása.	62
Péter állást foglal az igazság és becsületes- ség mellett.	
A felszentelés nem üres formáság. Isten a becsületességet hagyja jóvá. Képmutatás még a szószéken is.	63
Mi értelmet nyersz a tíz szürről szóló példa- beszédből?	64

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a
hab zogni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld
kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel
van az Isten országa, az ajtó előtt.” —Luk. 21: 25, 26; Márk. 13: 29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension” rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az „**Örtorony Biblia és Traktátus Társaság**” által, mely 1881 ben alapított „a keresztyén ismeretek terjesztésére”. Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyűlhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetítő oszlopnaként is, mely által a Társaság gyűléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok”, érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyűlésekről szóló tudósítások által épülhetnek.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételési vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak**, igen élvezhető elrendezéséből és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **az Isten Igéjének Szolgája**. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát **váltáságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (1 Pét. 1:8—19; 1. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (1. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágosítsa mindenneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — „amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy a hogy most kijelentett”. — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az Írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyossákká, föltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelelhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való ítéletünk s az ő népének kegyelemben és tudományban való fölépítése szerint igazodik. És mi nem csak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csálhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ ÍRÁS VILÁGOSAN TANÍJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — 1. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; 1. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek” „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért” „váltáságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben”. Zsid. 2:9. Ján. 1:9. 1. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen”, része lesz az isteni természetnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Eféz. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőített Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Örtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: *Britt osztály*: 84. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. *Ausztráliai osztály*: 495. Colbus St. Melbourne, Ausztrália; *Délafrikai osztály*: 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz címezni. — *Előfizetés fél évre 60 kor.*

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábkon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. B.

Biblia tanulmányosorozat:

- I. „A korok Istent terve” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- II. „Az idő elérkezett” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- III. „Jöjjen el a Te országod” magyar nyelven 50 Lei

- Fenti művek \$90—400 oldalra terjednek.
- VII. „A beteljesült Titok” 720 old, díszes vászonkötésben 50 Lei
- A „Biblia kulcsának is” nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

- „Milleniumi hajnál” énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
- „Énekek-énekének” teljes magyarázata füzve 76 oldal 5 Lei
- „Manna” (Reggeli elmélkedések) 885 oldalon román nyelven 10 Lei
- „Az Örtorony” egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre 30 Lei
- Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Félősebb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati” H. W. P. az údv. hadsereg tábornoka.

Mindenemű levelezés és előfizetés beiktatása így olcsó: —

AZ ÖRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG
romániai osztálya, Cujaj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

A VILÁGITÓ TORONY

és

Krisztus jelenlétének hirdetője.

A „Váltság” és a „Bünáldozat”. — (J. F. Rutherford előadása 1916.)

„Az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint bizonyos időkre rendelt tanubizonyosság.” (1. Tim. 2:5-6.) — „És Ő engesztelő áldozat (kiengesztelő elégtételt szerzett) a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűneiért is.” (1. Ján. 2:2.)

A „Váltság” és a „Bünáldozat” oly kérdések, melyek zavarba ejtettek biblia tanulókat. Sok vitának voltak felidézői, mivel Isten mély tervét érinti. Ezáltal megbotránkoztak sokan, ahogy azt Péter apostol előre ki is jelentette. (1. Péter 2:8.)

Elvárhatjuk, az ellenség (Sátán) megkísérli összezavarni mindezen pontokat, mivel életigazságokat tárgyalnak, illetve az emberiség boldogulását.

Bárha ezen tárgy tiszta megértése okvetlenül nem követelteti meg az üdvösséghez, mégis aminél jobban értjük, annál jobban becsüljük is Isten bölcsességét, szeretetét, jóságát. Isten Igéjének beható tanulmányozásához okvetlenül két dolog szükséges. 1) Teljes alávettség az oktatás fogadására; 2) Áhítatos meggondolt megbirálása a tárgynak. Senki sem tanulhat annyi bölcsességet, hogy még többet ne tanulhassa. Senki sem jut el arra a magaslatra, amelyen már oly nagyon tiszta lenne a „Világosság”, hogy több bölcsességet nem találhatna.

KÉRDÉSEK: 1) A Váltság kifizetett-e a Kálvárián, vagy amikor Jézus a mennybe ment? Vagy még csak a jövőben lesz kifizetve?

2) Mi a különbség a „Váltság” és a „Bünáldozat” között? Krisztus teste, az Egyház az egyikben vagy mindkettőben részesül-e?

3. Mi képez elégtételt az Igazságnak? Mikor, vagy hogyan lesz kielégítve az Igazság?

Magyarázat.

Gyakran a nyelv könnyelmű használata felelős sok félreértést és az értelem összezavarásához vezet. Mielőtt a tárgy elemzéséhez fogunk, magyarázzuk meg egy néhány használatos szó értelmét:

A „Váltság” szószerinti értelme: „Szabadító eszköz”, kiváltási ár; más szóval mondva: azon „díj” vagy „érték” értődik alatta, amely felhasználható valaki fogságban, vagy rabságban szenvedőnek kiszabadítására vagy felmentésére.

A „váltság-díj” szükségképen egyenértékű kell legyen azzal, vagy ahhoz szigorúan hasonló, amit az Igazság követel attól, aki vagy ami fogságban van.

„Érdem” annyit jelent, mint „Érték megszerzése”. Jézus „érdeme” alatt értjük Jézus „tökéletes emberi voltát” és a hozzá tartozó jogokat (pld. örökélet a földön, jólét, boldogság, stb.) megállapított értékre becserélve, mint törvényes fizetési eszköz, mely fizetendő az emberi adósságért.

Törvényes fizetési eszköz pénzt jelent; bizonyos értéket, melyet megkíván a törvény az adósság, vagy kötelezettség kielégítésére.

Fizetés vagy kifizetés, jelenti a kötelezettség vagy adósság alóli felmentést a törvény követelésének teljesítése által.

A fizetőfél meg kell vallják azon dolog vagy tárgy jogos birtoklásától és korlátozásától mellyel ő fizetni számít.

Letétemény jelenti valamely érték elhelyezését valahová biztos megőrzés végett. A letéteményező (tőkés) nem válik meg a letétbe helyezett tárgy jogos (törvényes) birtoklásától és a rendelkezési jogtól.

A bünáldozat a felajánlását vagy felhasználását jelenti az „Érdemnek”, vagy váltságdíjnak.

Kiengesztelés egybebecsítést jelent; baráti rokonságnak a helyreállítását; elégtételt; megengesztelést; egyétevést.

A Váltság szükséges.

Mielőtt e feltett kérdésekre válaszolnánk, előbb állapítsuk meg szükséges-e a váltság.

Ádámnak, a tökéletes embernek törvényes életjoga volt. Ezen jog folytonos élvezése az isteni törvénynek való teljes engedelmisségtől függött. Ő áthágta Isten törvényét és ezáltal életjogát is elvesztette. Isten törvényének ítélete előtérbe lépett és ő ellene érvényesített. A halál ítélet Ádámot megfosztotta életjogától, ezen jogot az isteni törvényszegés által veszítette el.

Ádámnak hatalmában volt életet (tovább) adni — a csirát (élet-szikrát) vagy élet elemet, de nem lévén ennen magának törvényes életjoga, tehát

azoknak, akikben ő osztozott, vagyis akikre átvitte (valamint akik átvették tőle) az életelemet, sincsen törvényes joguk az élethez. Ezen ok miatt Ádám leszármazottai egyikének sem volt joga az élethez:

1) Mivel az ő Attyuk alávétve a halál ítéletnek, nem bírván törvényes életjogot, nem is továbbbíthatott tökéletes életcsírárt vagy elemet.

2) Az ő gyermekei tökéletleneknek születvén, tehát igazságtalanok és nem lehet joguk az élethez. Csakis igazságos lények bírnak az élethez való joggal.

A gyermek, ha törvényes életjoggal született volna, akkor az ily gyermek halála csakis a saját tulajdon rossz cselekedete által fordulhatott volna elő. A gyermekek a születésükért nem felelősek. Ők bűnösöknek születtek Ádám vétke miatt. Epen ebben nyilvánul meg Isten bölcsessége és jósága, hogy Ő mindenkit az Ádámra jött halálítélet befolyása alá engedett jutni azon cél végett, hogy az „Egy Válságdíj” annak idején alkalmazva legyen ezen fogyatékoság eltávolítására mindenkitől. — (Gal. 3:22.)

Ádám és minden leszármazottja lévén a halálítélet befolyása alatt élet sohasem jöhetett volna Válság nélkül.

Tökéletes ember kívántatott.

Semmi egyéb, csakis tökéletes ember lehetett a Megváltó, a Szabadító, mivel a törvény Ádám halálraítélésekor egy tökéletes ember életét követelte.

Kicsoda képes?

A 49. Zsoltár 8. versében mondja az Ur: „Senkisem válthatja meg az ő atyafiát, nem adhat érte válságdíjat Istennek”. Két szilárd ok miatt igaz ez a kijelentés. 1) Oly ember nem volt található az egész világon, aki megszerezhetné volna a válságdíjat, mivel mindnyájan ugyanazon halálítélet befolyása alatt vannak. 2) Miután a halálítélet Ádám felett a mennyben hozatott, ennek következtében bejárata (érintkezése) kell legyen a mennybe annak, aki a válságdíjat felajánlja az elítélt felmentésére. Kell hát egy tökéletes ember szereztessek s hogy ez szabadító lehessen, le kell tennie tökéletes emberi mivoltát és azután kiemeltessek (feltámasztassék) a halálból, mint szellemi vagy isteni lény s a mennybe menjen és ott Jehováknak felkínálja az áldozat árát azért, hogy a halál s a bűn kötelékeiből felszabadíttassék a megváltott. Péter apostol ezuttal megjegyzi, hogy Jézus „megöletett testben és megelevenítettett lélekben”.

Az Isten terve.

Előre tudván az ember pályáját az Ő tervében gondoskodott az Isten az emberiség megváltásáról a halálból és helyreállításáról. Az emberiségre vonatkozó terve kilátszik igéjéből. Az Ő szava, az Ő kinyilvánult akaratja. Az Isten akaratja volt, hogy megváltassék az ember, mert ő mondja: „Megváltom őket a „Seolból” (síról), megmentem őket a haláltól”. Hós. 13:14.

Az ember Jézus.

„Jézus testté lett, emberi természetbe és alakba születvén. Ő tökéletes volt, szent, ártatlan és bűntől ment. Harminc éves korában minden tekintet-

ben egyenértéke volt Ádámnak, a tökéletes embernek. Jézus mily cél végett jött e világra? Ő így felelt: „Im hol vagyok, amint megíratott felőlem a könyv fejezetében, hogy cselekedjem a Te akaratodat óh én Istenem”. Ennélfogva azért jött Jézus, hogy az ember megváltásában Isten akaratát cselekedje.

Jézus, a tökéletes ember volt-e a válság? Nem! Mert, ha a tökéletes ember életben maradt volna, Ádám és leszármazottai nem lennének megváltva. Jézusnak meg kellett halnia, hogy megszerezze a válságdíjat. Ez volt Isten akaratja. Márk. 10:45-ben mondja Jézus: „Mert az embernek fia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért. Filip. 2:8. versben kijelenti az apostol: „És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfá haláláig”. Ez bizonyítja, hogy Ő mindhaláláig engedelmeskedett. Mivel azt akarta az Isten, hogy ő meghaljon, hogy megszerezhesse a válságdíjat. Jézus tökéletes emberé lett és mint ilyennek törvényes joga volt örökké élni mint ember, feltéve ha betartja Isten törvényét. Isten törvényét Ő be is tartotta tökéletesen. Ez feljogosította Őt az életre. Mégis miért kellett meghalnia? Azért, mivel amíg Jézus a testben maradt nem szerezhetette meg a válság, vagy szabadítási díját. Neki az emberi egyéniséget azért szerezte az Isten, hogy azt áldozatul tegye. Zsid. 10:5. Hogy beváltsa, hogy értékesítve az ő tökéletes emberi életét, s hogy ezt megtehesse, előbb le kellett tennie emberi életét, hogy ahhoz való törvényes jogát az azután ismét felvegye, mint isteni lény és használja, mint egyenértéket vagy érdemet Ádám és gyermekeinek felmentésére a bűn és a halál kötelékeiből.

Ábrázolás.

Például: Egy ember, akit Jánosnak hívnak fogságban szenved, mivel nem tudott lefizetni 10000 kor. büntetési díjat. Ennek bátyja, Károly kész megfizetni a büntetési díjat, de nincs pénze. Károly erős, ideje van dolgozni, kész dolgozni, de az ő ereje, ideje és készsége nem fizeti ki az ő öccsének, Jánosnak a tartozását. Kovács óhajtja, hogy valaki dolgozzék neki és van pénze amivel fizessen. Károly addig dolgozik Kovácsnál, amíg szerez 10000 kor.-át és azt kézhez kapja. Károly így az ő erejét és idejét átváltoztatta pénzürtévé, melynek vásárlási ereje van és törvényes fizetési eszköz azon célra, amelynek kifizetésére kötelezte magát. Károly megjelenik a törvény előtt és felajánlja azt a 10000 kor.-át, melyet a törvény követel Jánostól, a törvény elfogadja a 10000 kor.-át és felmenti Jánost. Károly így megváltója és megszabadítója lett az ő János öccsének.

Ádám Isten fia volt. A halálítélet alá került, amely örökös halált jelentett Ádámnak és leszármazottainak, ha ki nem váltatik. Ő fogva lesz tartva a halál börtönben, hogy kielégítse a törvény követelését. Hasonló helyzetben van az egész emberi faj. Jézus, a tökéletes ember, az Isten fia, az Írás jelentése szerint: „Az embernek fia”, Ő azért nevezetett e névvel, mert Ő volt az egyetlen tökéletes ember Ádám óta. Ő lett az örökös mindannak, amihez a tökéletes embernek joga volt. Az isteni akarat volt, hogy Jézus megváltsa Ádámot.

Jézus kész volt kifizetni Ádám adósságát és őt kiváltani, de Jézus, a tökéletes, igazságos emberi lény, amíg a testben élt, ezen szándékot nem valósíthatta meg, ugyanazon ok miatt, amely miatt Károly ereje és ideje sem fizethette ki az ő János ötszének adósságát. Jézusnak be kellett cserélnie az ő tökéletes emberi mivoltát bizonyos értékért (melyet „Érdemnek” nevezünk), s amely érdem vagy érték alkotja a törvényes fizető eszközt. Ádám és minden ő leszármazottjának tartozásáért. Jézusnak meg kellett hálnia, hogy megszerezhesse ezen váltásdíjat vagy törvényes fizető eszközt. Azonban életben is kell lennie, hogy alkalmazhassa az érdemet vagy megvásárlási árat az Atya akaratával megegyezően. A Jordán mellett Jézus felajánlotta magát, hogy az Atya akaratát cselekedje, az Atya pedig azt akarta, hogy Jézus tegye le életét a halálba, de ne váljon meg az ő letéteményezett emberi életének törvényes jogától, hogy feltámadása után, mint isteni teremtmény kézhez vegye azon érdemet vagy élethez való jogát, hogy felhasználja mint értéket összhangban az Atya szándékával, hogy életet szerezzen Ádámnak és ivadéknak.

Figyeljük meg János apostol érvelését Jézusról 10. rész: „A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek (az ember faj) Én vagyok a jó Pásztor. A jó Pásztor az ő életét adja a juhokért. Amiképp az Atya ismer engem, én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, melyek nem ez akolból valók, azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómrá; és lészen egy orol és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt és van hatalmam ismét felvenni azt, ezen parancsot vettem az én Atyámtól.”

Jézus Krisztus, az új teremtmény, aki itt beszélt, mondván hogy életét letette a halálba, s a mikor mint új teremtmény teljességre jutott a halálból való feltámadáskor a tökéletes emberi élethez való törvényes joga képezte az értékes hagyatékot vagy „Érdemet” az ő birtokában, amely a váltásdíj azon cél végett, hogy felszabadítsa az emberiséget a halálból.

A Kálvárián Jézus megvált teljesen az emberi életől, de ahhoz való törvényes jogát fentartotta. Amikor ő felkelt a halálból a tökéletes emberi élethez való joga képezte az értéket, vagy érdemet Isten akaratával összhangban.

A Kálvárián.

Jézus kifizette-e a váltásdíjat? Vagy azon időben alkalmazta-e bárkinek is hasznára? Nem! S pedig a következő okokért: Adósságot kifizetni annyit jelent, hogy a fizetőnek meg kell válnia azon érték birásától és rendelkezési jogától, amely értéket felhasznál az adósság letörlesztésére. Ha valaki valamely értékkel kifizeti tartozását, a kifizetett értéket nem veheti vissza.

Például: Tegyük fel, a te testvérednek van valakinél egy váltója (adóslevele) 1000 dollárról. Neked van 1000 dollárod, be méssz az illető bankba és így szólsz: „Itt hoztam 1000 dollárt, mellyel ki akarom fizetni a testvérem adósságát.” A bank el-

fogadja a pénzt s a te rendelkezési jogod a pénzhez ezzel megszűnik.

Jézus az ő emberi életét letette a Kálvárián. De az ahhoz való jogáról nem mondott le. Amikor a halálból felkelt, két élethez volt joga. Joga volt az emberi élethez, melyet letett és az isteni természetű élethez is, amelyre őt felmagasztalta az Isten.

Például: Ha egy 10 koronást az asztalra teszel, az ahhoz való törvényes jogodtól nem válsz meg, annak dacára, hogy kiment birtokodból és valaki ha az asztalról elveszi a 10 koronást, a te ahhoz való törvényes jogod még akkor is fennáll.

Jézus kijelentette, hogy az ő életét senki sem veszi el tőle, de ő leteszi azt, hogy ismét felvegye. Ugymondván: Emberi életét ő letette, megtartva az ahhoz való törvényes jogát és amikor a halálból feltámadott, még akkor is meg volt joga az emberi élethez, de azt nem használta a maga számára (mert megjutalmaztatott a feltámadásbarr isteni természettel), hanem az volt és az a célja még most is, hogy azt, mint értéket, mint érdemet használja fel Isten szándéka szerint. Ennélfogva az emberi életet ő azért tette le, hogy azt értékke tegye, vagyis törvényes fizetési eszközre váltsa be, hogy azután mások hasznára felhasználja azt.

Ő mely életet helyezte letétbe? Azt feleljük: Az ő emberi életét. Az ő életét (lényét) halálra adta. (És. 53:12.) Életét ő nem adta az igazság kezébe, csupán letette a halálba. Annyit tett Jézus a Kálvárián, hogy megszerezte a váltásdíjat (érdemet). Ő a Jordánnál kezdte letenni az életét és a Kálvárián fejezte be ezen munkát. Ott megszerezte ő a váltásdíjat, vagy érdemet, amely kielégítő teljesen felmenteni Ádámot és összes gyermekeit a halál fogházából s a haláltétele hatása alól. Mindez a földön történt meg. Most vizsgáljuk meg a

Bűn áldozatot.

Van-e különbség a Váltás és a Bűnáldozat között? Igen! Van! Ezen különbség röviden így magyarázható:

„Váltás” a teljes megváltási ár megszerzése. „Bűnáldozat” alkalmazása és használata a váltásdíj érdemének. „Váltás munka”, kifizetése azon árnak vagy alkalmazása a faj kimentésére a halálbörtönéből. A váltásdíj megszerzettetett a földön A bűnáldozat a mennyben fejeződik be.

A jelképek.

Képek és szimbolumok képesítenek a valóság teljesebb megértésére. A Bibliában úgy látszik van jelképe a váltásnak és nem is látszik észszerűnek, hogy nem kellene lennie. A váltásdíj ábrázolva van a megölt husvéti bárányban, melyet az év tavaszán vágta le. Az Ur Jézusra reá van mutatva, mint Isten bárányára, aki elveszi a világ bűneit. A bűnáldozat jelképesen ecsetelve van Izrael éventei „Engesztelési nap” áldozataiban. Ezt az év őszén végezték mindig. Az engesztelési nap áldozata nem a váltás jelképe, hanem a bűnáldozaté. A tulok, melyet a jelképi engesztelési napon öltek, az ember Jézust jelképezte. Azon főpap, aki hivatalos szolgálatot végzett ez áldozatnál, jelképezte sz új-teremtményt, Krisztust. Amikor Jézus mint ember a Jordánhoz jött, ellenjelképe volt a tuloknak. S amikor felajánlotta magát és fogamzva

és felkenve lett a Szentszellemtől, azonnal ellenjelképe lett a főpapnak. Jézus eképen alantós állást töltött be három és fél évig.

Aldozatok.

A jelképi engesztelési napon (3. Móz. 10. rész.) Áron főpapot az udvaron látjuk áldozó ruhába öltözve, ahol megöletik a tulok. Mit tesz Áron? Ő a nagy Bünáldozat jelképének elvégzéséhez kezd. A tulok leölése, Jézus felajánlását mutatja önfeláldozása pillanatában, amikor Jehova álláspontjáról nézve Jézus halott lett. A tulok vére jelezte Jézus emberi életét s ahhoz való jogát, az érdemet vagyis a váltságdíjat. Áron főpap vette a vért s egy edényben a szentélybe vitte s ott időzött. Ez Jézusra mutat három és fél évig a testben Szentszellemtől való fogamzása után, így a szentélybe téve le az Ő földi életét. Áron főpap áthalad a 2. függöny alatt, ábrázolván Jézus tényleges halálba-menését a kereszten. A főpap vérrel az edényben előlépett a 2. függöny túlsó felén, mutatja Jézus felkelését a halálból birtokában megtartva az Ő földi élete áldozatának érdemét, mint váltságdíjat. A jelképi főpap közelgett a kegyelem táblához, jelezvén Jézusnak, a hasonmási főpapnak mennybe menetelét. A jelképi főpap a vért reáhintette a kegyelem táblájára, ábrázolván Jézusnak, a hasonmási főpap áldozata érdemének vagy a váltságdíjnak a menny kegyelem táblájára való letéteményezését. A jelképi főpap a bűnért való áldozatot az udvaron kezdte el s a szentek-szentélyében fejezte be. A hasonmásban Jézus megszerezte a váltságdíjat a földön és felajánlotta a szentek-szentélyében — a mennyben.

Ez döntő bizonyíték arra, hogy a váltságdíj nem volt alkalmazva vagy kifizetve a Kálvárián. Az ember Jézus Krisztus volt — alap ígénk szerint — aki megszerezte a váltságdíjat azáltal, hogy tökéletes emberi életét a halálban letette, s az isteni természetre magasztalt Krisztus Jézus volt az, aki a mennyben felajánlotta az emberi életének érdemét bűnért való áldozatul.

A váltságdíj kivan-e fizetve a mennyben? A jelképben a főpap a tulok vérét felajánlotta magáért és házáért. Ő maga jelképezte Krisztus testének tagját, az egyházat. Az „Ő háza” jelképezte mindazokat, aki fogamznak Szentszellemtől, de nem jutnak isteni természetre. Amikor Jézus a mennybe felment, Isten előtt megjelent az egyházért. Pál ap. ilyenképen állítja: „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazságnak kézzel csinált másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk”. Zsid. 9:24. Látjuk tehát a váltságdíjjal Jézusnak meg kell jelennie a mennyben és felajánlania azt bünáldozatul.

A nagy főpap, Jézus Krisztus mennybe menvén kifizette-e bárkiért is a váltságdíjat? Nem! Akkor ha kifizette volna, sohasem jöhetett volna lábra az egyház. Ha kifizette volna, akkor kényszerítve lett volna lemondani ahhoz való jogáról és megválni az azzal való rendelkezési jogtól. Ha ezt megtette volna, soha semmi érdem felett sem rendelkezhetett volna az egyház megigazulására. Az érdem kifizetése az igazság kezébe az egész emberi faj törvényes felmentését eredményezte volna

a halálítélet hatása alól, mely közvetlenül Ádám ellen érvényre és általa kihatott egész ivadéka.

Jézus amikor a mennyben megjelent s ha nem fizette ki a váltságdíjat az igazságnak, akkor Ádám fájából hogyan igazulhat meg bárki is, hogy az egyház tagja lehessen? A halálítélet közvetlenül Ádámot érte. Tökéletes ember volt a vétkes és tökéletes ember lett halálra ítélve. Az apostol mondja: „Ádámban mindnyájan meghalnak”, (1. Kor. 15:22.) jelentvén, hogy bárha nem volt megszületve az egész faj, de már benne volt Ádám ágyékában és így tökéletlennek, igazságtalannak s ennél fogva törvényes élethez való jog nélkül születtek Ádám bűne miatt. A faj tökéletlen és haladkló, nem az egyéni bűn miatt vagy mivel a halál ítélet alatt vannak, hanem azért, mivel Ádám vétkezett. Tökéletlen állapotában Ádám nem nemzethetett tökéletes gyermekeket. Az Ő gyermekei tökéletlennek fogamznak és születnek (Zsolt. 51:5), jobban mondva: igazságtalannak. Meg kell halniok, mivel igazságtalanok. Ezen igazságtalanság atyuknak a bűne és a reá mondott halálítélet következménye, de nem a saját bűnük vagy a felettük tartott ítélet. (Rom. 5:22.) (Az egyéni ítélet még a jövőé).

Ádám gyermekei közül ha valaki a saját törekvése által az igazság mértékét megüthette volna felmentetett volna-e az Ádámra rótt halálítélet alól? Természetesen! Mert minden igaz teremtménynek joga van az élethez. Ezen állítás helyessége felől Isten megadja a döntő bizonyítékot a törvényszövetség tételeiben. Amely szövetségben úgy szólott Isten a Zsidókhöz: „Ha megtartjátok az én törvényemet, éltek.” Bizonyítékul olvassuk: „Tartsátok meg azért az én rendeleteimet s az én végzéseimet, amelyet ha megcselekszik, az ember él azok által” (3. Móz. 18:5.), valamint Pál ap. is mondja: „Mert Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy aki azokat cselekszi, él azok által.” (Rom. 10:5.) Ezáltal kifejezésre juttatta, hogy abszolút igazság bárkit is felment az átok hatása alól és élhet. Isten alapelvei örökké valók. Nem változnak. Isten nem tréfált a Zsidókkal. Ő nem tréfál senkivel. Ő pontosan azt értette, amit mondott. Az Izraeliták közül, ha valaki képes lett volna tökéletesen megtartani a törvényt, életet kapott volna Jézus áldozata nélkül, de magára Ádámra ez nem hatott volna ki, mivel a halálítélet közvetlenül ő ellene lépett érvényre. Miután egyetlen igazságtalan lény sem élhet állandóan, minélfogva a halálítélet alatt van, tehát igazságossá lenni, magával hozza az ezen kötelék alóli felmentést. Ne feledjük, az Ádám ivadékait sújtó átok átöröklés útján közvetett. A törvényszövetség igazolja, hogy a tökéletlenség miatt egyetlen ember sem tarthatta meg Isten törvényét, jobban mondva az ember igazságtalansága miatt. Ha tehát valaki képes volt őt igazságossá tenni, minthogy tette is — nemde a halálköteléke alól mentette volna fel, adván ő neki örök élethez való jogot? Igen! Bizonyosan! Jézus kijelentette, hogy a törvényt jött betölteni és Ő bebizonyította, hogy joga van az emberi élethez, mivel igazságos volt és így képes teljesen törvényt szeruen élni. A Ő tökéletes emberi életének a letévése által megszerezte az érdemet, vagy értéket, amely a váltságdíjat képezi, mellyel hit által megigazíthatja (igazolhatja) mindazokat, akik az isteni szabály szerint Ő általa jönnek az Istenhez.

Mennybemenetelekor Jézus nem fizette ki a váltásdíjat — vagyis az Ő áldozatának érdemét, hanem fenntartotta magának az azt szabályozó jogot, hogy Isten szent akarátával összhangban felhasználja azt.

Letétbe helyezett érdem.

Jézus megjelent Isten színe előtt az egyházért és letétbe helyezte áldozati érdemét a mennyi Kegyelem táblájára. A letéteményező nem veszíti el a letétbe helyezett tárgy korlátozási jogát.

Például: Jánosnak van három testvére és mindhárman 1000—1000 dollárt akarnak jegyezni a nemzeti bankban. Egyiknek sincsen pénzbetéte a bankban, ennél fogva nem hitelképesek, hogy az szavatolna jegyzeteikért. Ha János a bankba menne ezzel a 3000 dollárral — mondván: „Nekem van pénzem ezen jegyzetek fizetésére” és kifizetné azt a banknak, hogy alkalmazza a jegyzeteket, így Ő megválna a pénzbirástól és tulajdon jogától, de tegyük fel, hogy már jóval azelőtt sokkal nagyobb összeget kelyezett el a bankban saját nevére és így egyszerűen hitelesíti három testvérének a jegyzeteit. Így cselekedvén, egyáltalán nem válik meg a pénztől (pénzéhez való jogától), csupán a testvéreinek javára beszámítja az értékes fedezetet, hogy testvéreinek jegyzetét a bankban elfogadhatóvá tegye. Az ő pénze a bankban marad, de kötelezettség van vállalva azzal szemben, a hitel, melyet testvérének tulajdonít. Amikor Jézus megjelent a mennyben, ahelyett, hogy Ádám tartozását kifizette volna, hogy felmentse őt és fajtát, inkább letétbe helyezte érdemét a kegyelem tábláján (az igazság bankjában). Ezen váltásdíj ott van letétben, mint érték az igazság kezében, hogy először mint fedezet leszámíttassék mindazok javára, akik az egyház tagjaivá lesznek s ezáltal megigazítsa — igazulttá tegye őket.

Hogyan igazolva?

A mennybemenetelkor Jézus ha nem fizette ki az ő érdemét, akkor hogyan igazulhatott volna meg bárki is, hogy részes lehet Jézus Krisztus áldozatában? Jusson eszünkbe, hogy azoknak a megigazulása, akik az egyház tagjaivá lesznek a Jézus kifolyt vérében vetett hit által van. Illusztráljuk a megigazulást: Az ember — János Istennel összhangba ohajt jutni és elfogadhatóvá lenni Előtte. De igazságtalannak születvén, Isten Őt nem fogadhatja el, csakis úgy ha igazult álláspontra jut. E tárgy megvitatásában érthetően kijelenti Pál apostol, hogy Isten igaznak számítja a hívőt az Ő hitéért. Jól jegyezd meg ezen kijelentéseket: Róm. 10:6, 9, 10. és Róm. 4:5-7. János hiszi mindezen kijelentéseket, azonban még nem fogadható el az Istentől, de Jézus, aki megjelent a mennyben és „Szószólója” lett az egész hitház népnek s így Jánosnak is, az ő nagy érdemből, melyet letétbe helyezett a kegyelem táblán — Jánosnak a hiányzó részt beszámítja, hogy ezáltal ő kiegészítve a tökéletesség színvonalára emeltessék. Jézus hogy ezt hitelesítse, közben jár az illetőért, s mivel János hiszen Krisztus vérében és az érdemnek az ő javára való számításában, Isten is János javára írja ezt igazságul (tehát hitelesíti az egész ügymenetet). Mint Pál apostol mondja: „Isten az Ő hitét igaz-

ságul tekinti.” Így most igazságos lévén, vagyis megigazulván Jehova előtt, ezen igazultság eredményezi János törvényes felmentését a bűn és halál kötelékeiből és feljogosítja őt az életre. Megigazulás és igazság lesz János javára számítva Jézus áldozatának eredménye, az érdem erőnysége által, mely jelenleg letétben van a kegyelem tábla bankjában és mivel János hisz, hogy az ő Jézus érdemében való hitéért az érdemből ki lesz egyenlítő minden emberi fogyatkozása Isten kegyelme által. Ezért lesz János igazságosnak számítva. Hasonlóképpen van megigazulva az egyház minden tagja. Ezért olvassuk: „Hit által vagytok megigazulva.” „Jézus vére által vagytok megigazulva.” „Isten kegyelme által vagytok megigazulva.” Isten megengedi ezen igazultságot, amely törvényes földi életjogot eredményez az egyénnek, de feltételes, t. i. az emberi életjogot fel kell áldoznia. Az egyénnek ezen feltételbe bele kell egyeznie, amikor lemond saját akarataról az önfeláldozás idején. Jézus kijelentette: „Aki megtartja az Ő életét (a megigazulás által szerzett földi jogot), elveszíti azt, aki elveszíti az Ő életét én értem — megtalálja azt.” (Nevezetesen a feláldozott emberi életjog helyett kap szellemi életet.) Mát. 10:39. — Amely pillanatban az egyén megigazul, azonnal gépiesen következik részére az emberi életjog bírása, mert ezen joga meg van minden igazságos teremtménynek; de ezt fel kell áldoznia, hogy részes legyen Krisztus áldozatában s hogy a szellemi életet elérje. Ez bizonyítja, hogy hamarabb az önfeláldozásnak kell megtörténnie és csak azután következik a valódi megigazulás. Megigazulásnak és igazságosságnak egy az értelmük, ez eredményez életjogot. János az ő igazságosságát, vagy megigazulását nem áldozza föl, hanem feláldozza azt, ami törvényesen és gépiesen származik az igazultságából — t. i. az ő életjogát mint emberi lény.

Elménk előtt tisztázódik e dolog, ha megkülönböztetjük Krisztus érdemének beszámítását és a Jehova által tulajdonított igazságosságot. Jézus az, aki az Atya áharcával összhangban János javára számítja az Ő érdemét. Jehova pedig igazságot számít János részére (Jánost igaznak tekinti) a már javára irt Krisztus érdeméért. Jézus az Atyához hozza Jánost azáltal, hogy javára hitelbe adta érdemét, mely hitelezés vagy beszámítás Jézus érdemből elegendő, hogy a tökéletesség színvonalára emelje Jánost és így a javára irt érdemért az az Isten igaznak számítja őt (Jánost) s ezáltal törvényes életjogot szerez neki (Róm. 4:3-7.). Mert kijelenti az Írás: „Ábrahám hitt az Istenben és ez számított neki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, nem tulajdoníttatik kegyelemből a jutalom, hanem tartozás gyanánt. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hiszen abban, aki az Istentel megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” Dávid boldognak nevezi azt az embert, akinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedet nélkül, mondván: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik és akiknek elfedeztetnek az ő bűneik.” Más szóval. Jézus az, aki valaki javára tulajdonítja az érdemét. Jehova az, aki tulajdonítja az igazságot. Más szóval példázva ezt: Jézus mondá: „Senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonándja azt (János 6:44.) Isten von ben-

nünket Jézushoz azáltal, hogy tudományban részesít, hogy van egy nagy Teremtő, aki gondoskodott megváltásunkról és felszabadításunkról a bűn és a halál alól, hogy ezen gondoskodás Jézus Krisztuson át történik.

Megigazulás alatt értjük — újra visszahozatni összhangba az Istennel. Miután tökéletleneknek születünk, Istennel nem jöhetünk összhangba, hanem csak ha valaki minket összhangba hoz Vele. Megismerni tanuljuk az Istent s a Vele, összhangba-jövés-élet. Jézust mondani halljuk: „Én vagyok az Ut, az Igazság és Élet.” „Senkisé jöhet az Atyához, hanem ha én általam.” (Ján. 14:6.) Ez bizonyítja, hogy egyetlenegy ember sem igazulhat meg (ugymond Istennel nem juthat összhangba), hanem jó Jézus által. Ennélfogva szükséges, hogy az Atya akaratával egyezően Jézus függetlenül számítsa kielégítő mértékben érdemét a János javára, hogy Jánost elfogadhatóvá tegye az Isten előtt. János miután megkapta Jézustól ezen beszámított érdemet vagy hitelt föl lesz ajánlva az Atyának és ebből kifolyólag igazságot, megigazulást tulajdonít az Atya Jánosnak (Jánost igaznak minősíti) azért, amit Jézus érte tett és az ő Jézus Krisztusba helyezett hitéért.

Az Igazság kielégítése.

De hát Jézus az Igazságot nem elégitette-e ki, amikor megjelent a mennyben? Nem! Azért nem, mivel az Igazság mindig ki volt elégitve. Sohasem volt oly idő, hogy az Igazság ne lett volna kielégítve maradt mindazóta. Jézus az ő áldozatának értékét, vagyis a váltságdíjat ha kifizette volna az Igazságnak, hogy azt kielégítse amikor a mennybe ment, akkor az Igazság mindazóta kétszeresen volna kielégítve, más szóval az Igazság kétszeresét kapta volna annak, amit a törvény követelt. Az ilyesmi lehetetlen az Istennél és pedig azért, mivel Ő nem lehet igazságtalan. Egy ember volt halálra ítélve és a többiek mind bűnösökké lettek — alávetve a halálnak annak az egy embernek bűne miatt. Pál apostol tisztázta ezt Róm. 5:12-19. Egy tökéletes ember halála — Jézus megszerezte a váltságdíjat, mely kielégítő, hogy Ádám helyére lépjen, s ha a váltságdíj azonnal átszolgáltatott az Igazságnak, akkor törvény szerint Ádám és nemzedéke is azonnal fel kell mentessék az átok (ítélet) alól, mert ha nem akkor kétszer annyit kapott az Igazság, mint amennyit a törvény megkövetelt.

Az egyház részesülése a bűnáldozatban.

Az engesztelési nap áldozatkor a tulok vérének felajánlása után Áron, a főpap leölte az Ur bakkját s ugyanazt tette a vérrel, mint a tulok vérével. Az Ur kecskebakkjának áldozása az egyház részesülését jelképezte a világért való bűnáldozatban. A bakk leölése ábrázolja az emberi akarat halálát az önfeláldozás idejében, más szempontból nézve az emberi lény halálát jelképezi. Pál apostol mondja: „Most pedig meghaltatok és a ti életek el van rejtve Krisztussal Istenben”, érte ezáltal azokat, akik, akik Szentszellemtől fogamztak és isteni álláspontból ítélve halottaknak vannak számítva. Az egyház egyetlen tagja sem áldozza önmagát, mint a bűnáldozat egy részét. A jelképben sem áldozott senki más, csupán a főpap. Mi-

kor mi áldozunk, fogamzva leszünk szent szellemtől és a papság szempontjából nézve egyéniségünk megszűnik és Krisztus testének tagjaivá válunk. Jézus a főpap, aki feláldozza testének tagjait az evangéliumi koron keresztül. Ezen áldozás Pünkösdkor kezdődött és folytatódott az egész áldozati korszakokon át. Mikor az áldozatban betelik a test tagjainak sorszáma és megtörténik az átváltozás az első feltámadásban, akkor a feláldozottak közül minden egyes tagja lesz a megdicsőült Krisztusnak és részese a fényben a királyi papságnak.

Krisztus érdeme letétbe lett helyezve a kegyelem Táblájára, amikor Ő megjelent a mennyben és azóta arra lesz felhasználva, hogy hitelt szerezzen azoknak, vagyis szavatoljon azokért, akik önmagukat áldozatra ajánlják, ez feltételezi azt, hogy Krisztus érdemének ott kell maradnia letétben, hogy biztosítéka legyen minden áldozárnak, amíg elvégzik futásukat a következő három lehetőség egyike szerint: vagy a második halálban, vagy a nagy sokaságban, vagy a kisseregben, s amikor pályájukat mind megfutották, akkor a lekötöttség alól felszabadul Krisztus ezen letétbe helyezett érdeme, mely a nagy váltságdíj és miután minden kezesi kötelesség alól mentesült Krisztus kész lesz felajánlani azt az Igazságnak, mint bűn-áldozatot a világgért.

Jézus az önfeláldozásban felajánlotta testének minden egyes tagját, az összes 144000-et. Mindig a főpap az, aki felajánlja az áldozatot. Ennélfogva mikor a váltságdíj érdeme fel lesz ajánlva a világgért, mint bűnért való áldozat az egyháznak is része kell legyen abban s pedig azért, mivel akkor a dicsőségre emelt papságban lesz. Akkor lesz majd Krisztus érdeme, a váltságdíj, a kiváltási ár átszolgáltatva az Igazságnak, kitűzött cél lévén az „Ujszövetség” működésbe hozása, megpecsételése. Ádám és összes leszármazottainak felmentése a bűn és halál kötelei alól. Akkor fog Ádám elvesztett életéért helyettesítőül tétetni Jézus tökéletes emberi élete. Akkor fog Ő engesztelő áldozatul lenni nemcsak az egyház bűneiért, hanem az egész világgéért is.

Látjuk ebből, hogy egyedül Jézus szerezte meg a „Váltságdíjat” az Ő tökéletes emberi életének letétele által, mely az Ádám elvesztett tökéletes emberi életéhez volt hasonló. Jézus Krisztus, a főpap a váltságdíjat, vagy érdemet fenntartotta a tulajdon teste tagjainak érdekében s a hitháznépért. Az egyháznak ebben semmi része sincsen. Az egyház nem képezi semmi részét sem a váltságdíjnak, de ezen, a kegyelem Tábláján letétbe helyezett érdem alapján tudnak megigazulni a „Test” tagjai és áldozótársakká lenni Jézussal s áldozásuk befejeztével a királyi papság tagjaivá lesznek s a kötelezettséggel terhelt „Érdem” felszabadul s az egész emberiség felmentése érdekében lesz felajánlva az Igazságnak. Akkor a bűnáldozatban résztvesz az egyház, mivel benne lesz a papságban.

Szószóoló.

Jézus Krisztus, ha a Kálvarián kifizette volna a váltságdíjat, vagy a mennybemenetelekor, akkor Ő sohasem lehetett volna Szószóoló az egyházzért, két oknál fogva: 1) Mivel nem lehetett volna egyház, melynek Ő Szószóolója lehetett volna. 2) Ő a

kegyelem Tábláján *letétbe helyezett* „Érdem“ alapján lehet Szószóló azokért, akik magukat feláldozták Isten Szent akaratának cselekvésére. Így megértjük az apostol kijelentését: „Ha vétkezik valaki térve ezalatt, ha gyengeség következtében az Új-teremtés teste bünt cselekszik) van Szószólónk az Atyánál az igaz Jézus Krisztus és Ő engesztelőáldozat a mi bűneinkért, de nem csupán a mienkéért, hanem az egész világ bűneiért is.“ Ezen érdemmel való rendelkezési jog alapján lehet Szószóló Ő teste tagjainak ügyében a Jehova törvényszéke előtt, ezáltal mossa le az ő ruháikról Ő a pecsétet, sömörögést vagy bármi ilyenféle dolgot.

Közbenjáró.

A szellemtől fogamzottak amikor mind megfótták pályájukat, akkor az „Új-szövetség“ ugyiszlva egy részről Istennel, más részről Krisztussal, Izrael törvényes képviselőjével lesz kötve: Az apostol azt mondja, hogy Izraellel „Új-szövetséget“ köt az Isten, Krisztus lévén a „Közbenjáró“. Ezen szövetség Ádámnak és összes leszármazottainak hasznára válik s akik ebből hasznot merítenek, mind Izraelitákká lesznek — Ábrahám ivadékává.

Az „Új-szövetség“ kötés idején Jézus Krisztus „Közbenjáró“ hivatalt foglal el az Isten s az ember között. Ezt a hivatalt Ő nem foglalhatja el előbb. Az „Közbenjáró“, aki két egymással ellenkező párt közé áll, hogy kiengesztelje, egybebekítse őket. A kiengesztelő művelet az egész ezeréves korszakon keresztül folytatódni fog. Pál apostol mondja I. Tim. 2:4-ben: „Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön (angol: megtartassék) és az igazság ismeretére eljusson.“ Az emberiség életet ki-

ván. Jézus azért adta az Ő életét, hogy *életük* legyen (Ján. 10:10, 14-18). Az „Új-szövetség“ megpecsételése az Ő vérével nyitja meg Ádám és leszármazottai előtt az utat az élethez, de mielőtt az emberiségnek hasznot eredményeznének ezen „Szövetség“ tételei, először tudomást kell szerezzenek róla. Ezzel összhangban juttatja kifejezésre az ap.: „Az Isten kegyelmi ajándéka pedig örökélet a mi Urunk Krisztus Jézusban“. (Róm. 6:23.) Ugy nem lehet ajándékozni, hogy a megajándékozott ne tudjon róla. Tudomása kell legyen az ajánlatról és azt elfogadnia kell, hogy az ajándék teljessé tétessék. Ádám gyermekei fel kell világosíttassanak Isten intézkedései felől, s hogy ez megtörténhessék, fel kell költetniök a halálból, felébresztve és a „Váltságról“, az élethez s az Istenhez visszavezető utról az „Új-szövetség“ feltételeinek való engedelmesség által, mely szövetségnek Krisztus a Közbenjárója — szülő tudományban — felvilágosításban részesítve, mindazok, akik a „Szövetség“ feltételeinek teljesen alárendelik magukat az emberi tökéletességre visszaállítatnak. Ezt eredményezi a váltságmű, mely a Milleniumon végig fog tartani. Ezen művelet befejeztetvén, az engedelmeseknek joguk lesz szerződést vagy személyes szövetséget kötni Istennel. A nagy Közbenjáró akkor visszavonul közbenjárói hivatalától s az emberiséget a Jehovának adja át. Az időre teljessé lesz a váltságmű. A kiengesztelés befejezett tény lesz s az emberiség közvetlen szövetségben vagy szerződéses rokonságban az Istennel.

Amikor teljesen kifizetve és alkalmazva lesz a váltságdíj, Ádám felszabadul, s az Urnak engedelmeskedvén — tökéletességre emeltetik ujra.

Szidalmazás — beleavatkozás — az igazság elrejtése.

„Senkit ne szidalmazzanak“ (Titus 3:2). „Senki se szenvedjen közületek, mint más dolgába avatkozó.“ (I. Pét. 4:15.) „Az igazságot követvén szeretetben.“ (Ef. 4:15.)

Minden keresztyén, a ki előhaladt a Ur lelke kegyelmében és gyümölcsseiben, igaznak fogadja el az idézett írás helyeket. Szívesen elismerik a pontok helyességét, melyeket ez a szöveg előtár és megegyeznek benne, hogy köteleességük és minden keresztyén ember kötelessége, hogy igen gondosan és igen pontosan kövesse ez isteni utasításokat. De, különös, úgy tetszik, hogy a lelkek nagy többségében a gondolkozó tehetség többé-kevésbé eltempult, úgy, hogy a mennyei bölcsesség szavaiból igen különös következményeket vonnak. Az eredmény az, hogy az Ur drága népe közül sokan az episcopali hivatást tarják maguk számára alkalmasnak, „Cselekedtünk olyanokat, a miket nem kellett volna cselekednünk, és nem tettük meg azt, a mit meg kellett volna.“ E dologgal kapcsolatos egy különös vonás az, hogy az Ur drága népe közül némelyek, a kik őszintén akarják cselekedni az akaratát és semmit egyebet, miután tévedéseket csinálnak és nagy zavarok közé jutnak, nem tudják megállapítani miben tévedtek; így tapasztalatuknak semmi tanúsága nem lett és a helyett, hogy világosságok és segítségk lennének, botránykövek jókora mértékben és így a jót jóformán megszüntetik, a mire vágnak, vagy a mit tényleg alkotnak. Világosan meg kell tehát érteni, hogy ez értekezés célja nem az, hogy sértsen, sebezzen, bántson, hanem

hogy segítsen a Krisztus teste tagjainak tökéletesebben bevégezni az Urral való szövetségük lényegét és szívük kívánságait.

„Mi a szidalmazás?“

Igy felelünk: Olyat beszélni; a mi másra megálázó, nem hizelgő dolgokat mondani másról, ez szidalmazás. Némelyek azt hiszik, hogy a szidalmazás hazugság és az igazság kimondása mindig helyes. Ez tévedés. Bármit mondani, a mi előzetes a másik jellemére, akár igaz, akár hamis az szidalmazás a szó igazi értelmében. Az Ur Lelke; épügy, mint Igéje, megtiltja a szidalmazást, mert az Ur Lelke a szeretet és gyöngédség lelke, és a szidalmazást akár igaz, akár hamisan, szeretet nélkül való, ellenkezik a szeretettel, valami gonosz szándékból fakadt, vagy beleavatkozásból, vagy pletykából, vagy, a mi még rosszabb, rosszindulatból, irigységből, gyűlöletből, s mindezek az apostol szerint az „ördög cselekedetének“ listáján vannak.

Azt mondják, hogy „minden szabály alól van kivétel“ és itt is van. Pl. ha egy gyilkosság, rablás, vagy más botrányos bűn tanuja voltál, a társadalom iránti kötelességed beszélni e gonoszról, felfedezni azt az illetékes hatóságnak, polgármesternek, főkapitánynak stb. Ez valóban szidalmazás de ki-

vételes eset és kivételes elbánást igényel. A te részedről azért semmi gonosz szándékot nem tartalmaz a gonosztevével szemben, — gyűlölséget irigységet, rosszsindulatot vagy ellenségeskedést, hanem szükséges volt a társadalom érdekében és az iránta való szeretet megértéséből fáradt. Valóban, némely államban a törvény a hallgató tanút ép oly felelőssé teszi, mint a bűnöst. Az egyházban is van egy kivétel, melyet az Írás megjegyez, t. i. ha a vétek elég fontos és előreláthatólag megbontja a sértővel a közösségünket, odamehetünk és vele egyedül megtárgyalhatjuk az ügyet, — nem, hogy megítéljük, elkárhoztassuk stb., hanem azon céllal, hogy testvérünket kisegítsük a magaviselet azon dolgából, vagy pályájából, mely előttünk rossznak, bűnösnek, az Isten Igéjével ellenkezőnek látszik. Mielőtt hozzá megyünk, vizsgáljuk meg magunkat, vajjon nem hibakeresésben vagyunk-e bűnösök, s hogy az ügy valóban reánk tartozik-e, vagy az illető testvérrel való személyes viszonyunk, vagy a Krisztus egyháza tagjaival való közös viszonyunk miatt, melynek érdekeit látjuk megsértve a testvérünk eljárása által. Menjünk szelíden és szívünkben azon reménnyel, hogy a dolog, mely különösnek és az Isten Igéje megsértésének tetszik, világos magyarázat után semmivé lesz.

Abban a reményben kell mennünk, hogy bármiképp is, az Ur megáldja küldetésünket, hogy ne sértsük meg testvérünket, vagy nővérünket, hanem legyünk vigasztalására, támogatására, megszabadítására abból, a mit mi helytelen utnak vélünk. Csak ha ezt a lépést megtettük, és ő a rossz utban megmarad, vagy a mi, vagy az egyház sérelmére, — csak akkor szabad beszélni másnak arról a dologról, a mit mi rossznak tartunk. Akkor is a beszéd a vádlott jelenlétében történjék, hogy legteljesebb alkalma legyen előadni véleményét a dologról, mint az Írás mondja Máté 18:15—17-ben és részletesen tárgyalva van a *Hajnal-Tanulmányok* VI. kötetében. Ha a tévelygés nem lenne oly sajnálatos és botrányos, mulatságos lenne látni, hogyan kerülgetik némely jól értesült fivéreik és nővéreik a szidalmazás e dolgát és látszólag teljesen azt a pontot. Pl. egyik szól a másikhoz: Ép most hallottam valamit C. nővéréről, a mi engem egészen elrémített. Nem tudom mit gondoljak a dologról. Szeretném hallani tanácsodat, de persze nem mondhatom meg mi az a dolog, mert az szidalmazás volna, a mit, mint az Ur követője, én nem vagyok fölhatalmazva elmondani, s te meghallgatni. Szegény, balga juh! Az ilyenek nem veszik észre, hogy ugyanekkor a legrosszabb szidalmazást követik el. Kilenc esetben tíz közül, ha elmondanának mindent, a mit tudna az, a hatás hallgatójukra nem lenne tizedrésznyi rossz, mint így. E komoly tévelygés, mely sok bajt csinál az egész világban és az Ur népe között, két dolgot bizonyít: 1. a gondolkozó képességihiányát, és 2. a szeretet lelkének hiányát.

E cikkben megpróbáljuk helyrehozni az első hiányt és segítni némelyeket, hogy pontosabban gondolkozzanak; de nem segíthetünk a második hiányon, a szeretet hiányán, mely a rossznak valódi alapját képezi. Ha szeretnék a nővért, a kiről a rossz hírt hallották, egy szót sem szóltak volna más léleknek, hanem egyenesen a rágalmazotthoz mentek volna, szeretettel és azon reménységgel, hogy a hír hamis, és megmondták volna neki, mint

barátok, s mint a szeretet lelke sugallja, minde a mit hallottak, vagy láttak, vagy félreértettek biztosították volna őket, hogy reménylik, van valami magyarázata; de semmi szín alatt senkinek sem szóltak volna kivülről a dologról.

„Szenvedni, mint más dolgába avatkozó.”

A dolognak általában két oldala van. Szinte minden alkalommal, mikor megszegjük a parancsot „senkit ne szidalmazzatok”, segít erre bennünket valaki, a rosszat elmondjuk, „kihuzzuk” belőlünk, kérdésekkel, utalásokkal, sejtelmekkel, vagy érdeklődő tekintettel, vagy bátorító magyarázatokkal stb. Kétségtelen, hogy a gonosz ilyen hallója az Ur szeme előtt ép oly bűnös, mint a szidalmazó. A nehézség mindkettőnél az, hogy hiányzik a szeretet lelke, melyre az apostol utal, mondván: „a szeretet nem gondol gonoszt hanem elfedi a vétek sokaságát”. Az első gondolat az, hogy ha valami botrányos, vagy kedvezőtlen mondandónk van valaki felől, ez riasszon vissza bennünket és éreztessen meg a félelmet, és értesse meg, hogy az Ellenség segít minden gonosz munkában. A bölcs ut, mint láttuk, lenne, azonnal azt mondani: „Kedves nővérem, vagy fivérem, bocsáss meg, nem volnánk sem te, sem én az Ur gyermeke, és nem tetszhetnének az Istennek jobban és nem haladhatnánk inkább szellemi javulásunkban, mintha figyelnénk az Ő Igéjére és szívünket, lelkünket a szeretet lelkében nevelnénk, ahelyett, hogy egymást marjuk és faljuk.” Gondoljunk egymás jó oldalaira és tulajdonságaira, mint az apostol akarja, hogy tegyünk. Ha ez az egyenes bánásmód megszokottá barátságodat valakivel, az csak a te hasznod, mert ha az illető egyenes lelkű volna, az ilyen gyöngéd bánásmód hasznos lenne és azt felelné, hogy megegyezik veled és ő is erre igyekszik ezután.

Milyen gyakran halljuk mondani az embereket: „Igen, bár sohase hallottam volna, egy csomó nyomoruságot és fájdalmat okozott nekem.” Ezek azok, a kiket az apostol említ, — a kik beleavatkoznak mások dolgaiba, ellentétben az isteni parancsal, és a szeretet lelkével. Megkapják a maguk csemegéjét és az eredmény az, hogy lelkileg megsértik saját magukat, és lelkileg bántalmat okoznak másoknak is beleavatkozásuk útján. Kevésnek van közülünk elég ideje, hogy a világ ügyei után nézzen, és amellett mégis kellő figyelmet fordítson a magáéra. „Seperj a magad háza előtt” ez példa-beszéddé vált, az értelme pedig az, hogy a kik nagy figyelmet szentelnek a szomszédai ügyének, elhanyagolják otthoni kötelességeiket és felelősségeiket, s hogy így valószínűleg bajba keverik magukat. Az előhaladott tapasztalatokkal rendelkező keresztyén hangsúlyozza azt a tényt, hogy neki elég ismerete van a gonoszról magában és környezetében anélkül, hogy különösen keresné a mások gyöngeségeit és gyalóságait, vagy szabadságait, melyek előtte bűnnek látszanak, mint az apostol esetében, mibor beszél némelyekről, akik „Belopóztak, kikémleni szabadságainkat”. Bizonyosak lehetünk benne, hogy a kikre az apostol utal, veszedelmes helyzetben voltak beleavatkozásaik által és ép oly bizonyosak lehetünk, hogy ez az elv mindig helyes lesz. Bármilyen jók legyenek is szán-

dékaik, senki sem koronáztatik meg, ha szabályszerűen küzd. — II. Tim. 2:5.

Némelyek úgy vannak alkotva, hogy második természetükké vált megpróbálni, mindenkit kormányozni a saját eszméik és mértékeik szerint, elfelejtve azt, a mit az apostol állít „minden szolga saját urával áll, vagy esik”. Szabályunk arra, hogy mit szabad és mit nem szabad, a mások ügyeibe való beavatkozás dolgában, nagyon sok van. Régen némelyeknek borzasztó bűnnek tetszett olyan húst enni, melyet nyilvánosan árultak mert megelőzőleg bálványoknak volt felajánlva. Az apostol nagyobb, szélesebb, igazabb szempontból nézte a dolgot, mikor kijelentette, hogy a bálvány egyáltalában semmi, megértvén, hogy az, hogy bálványnak áldoztatott, semmi kárt, sem tett a husband. Mégis, voltak némelyek, a kik készek voltak kutatni e dologban és beleártani magukat mások dolgaiba, s ezek közül némelyeket épen talán saját kotnyeles természetük botránkoztatott meg. Az a tény, hogy az apostol szívesen engedett e gyöngébb atyafiáknak és mondta, hogy tartózkodjanak teljesen a húsevéstől, teljességgel nem bizonyítja, hogy ő tévedett és azoknak igazuk volt. Pusztán azt bizonyítja, hogy ő elég nagylelkű volt, engedni szabad-ságaiból, melyek semmiképp sem ítéletnek el az Írásban, — azok kedvéért, az ő gyöngeségeik, logika-hiányuk és a kotnyeleskedő gvarlóságuk miatt. Úrunk szólt a kotnyelesekhez, mikor azt mondta, hogy olyanok, mint az az ember, a ki elment szomszédjához, s kérte, hadd segítsen anoak szeméből kivenni a szálkát, anélkül, hogy észrevette volna, hogy az övében egész gerenda van. Jézus így szólt ezekhez „Vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondold arra, hogy kivesd a szálkát, mely a te atyádfia szemében van.” — Luk. 6:42.

Az igazmondás kötelezettsége.

Már rámutattunk, hogy nem egedhetők meg az igazmondás sem, ha az rágalmazó vagy sértő, vagy arra számít, hogy becstelenség hozzon felebarátunkra; hogy az igazmondás ilyen esetekben szidalmazás. az Írás szempontjából is tiltva van, nem csak az Úr Igéje által, hanem atyánkfiai iránti szeretet lelke által is, s hogy még hallgatni is az ilyen kijelentésekre, gonosz dolog, s hogy azt, aki így szidalmazni próbál, inkább meg kell dorgálni és segíteni, hogy legyőzze hibáját. de van igazmondás, mely összhangban van a szeretettel. Ha egy botrányhajhász, rossznyelvű rágalmazó, szidalmazó fölfedezett egy dolgot előttünk, kötelességünk, hogy ne ismételjük azt, sőt ne is célozzunk rá másoknak, hanem, hogy mondjunk el mindent annak, a kit rágalmaztak, kicsinyeltek és szidalmaztak. Miért kötelességünk ez tenni? Azt felelhetjük, azért, mert a szeretetnek ugyanez a lelke, mely arra késztet, hogy ne beszéljünk lenézőleg másokról, kell, hogy ösztönözzön arra, hogy a sértettnek megmondjuk a tényeket: 1. Ez vigyázatra ösztönözi őt és segít neki legyőzni a hamisságot vagy félreértést és mindenki, a ki szereti az igazságot és igazságosságot, örvendő fog segíteni ebben; 2. Kétség-telenül igen hasznos lesz a rágalmazónak, szidalmazóknak; így gyakorlatilag kap leckét arról és megtanulja mielőtt nagyon késő lenne megtanulni, hogy még mindig a test és az ördög munkáit üzi,

melynek ki kell pusztulnia szívéből, mielőtt készen lenne az Első föltámadás dicső változására és a Krisztussal dicsőségben, tisztességben és hallhatatlanságban való részvételre; 3. Ez a tanulság hasznos lehet saját magunknak, mert segíti fejlődésünket a jó ügy iránti bátorságban az igazság oldalán, az Úr oldalán és az ördög oldalai, a rágalmazás, a szidalmazás oldala ellen.

Különös mondani is, a mi tévelygő fejünkben valami, vagy valami az ellenség csaláságából időnként az Úr igaz népe közül némelyeket e dologban igen helytelen utra visz. Pl. legujabban megfigyeltünk egy esetet, mely mutatja ezt: A. ur „szeregettel” tudtára ad B. asszonyságnak valami botrányos értesülést C. asszony felől. B. asszony „szeregettel” hallja a rettentő ujságot, és elmondja D. asszonynak, mondván, hogy valami borzasztó ujságot hallott C. asszony felől és igen megbotránkoztat rajta. D. asszony, a ki közelről ismerős C. asszonnyal, biztosítja B. asszonyt, hogy a hír teljesen alaptalan, s a szidalmazásnak alapja nincs. B. asszony azt mondja, hogy ő szívesen elmondaná az egészet D. asszonynak, de nem meri, mert ez szidalmazás lenne. D. asszony sürgeti, hogy mindenesetre menjen el C. asszonyhoz és mondja el neki a rosszat, a mit felőle beszélnek és adja meg a hír terjesztője nevét, úgy, hogy ő elmehelesen hozzá Máté 18:15-17-ben képest, de a kedves B. asszony elrémül erre az intésre és kijelenti, hogy az életéért sem volna képes visszaélni A. ur bizalmával és így „szidalmazni” őt.

Jegyezzük meg most, micsoda hibák történtek e folyamatban: 1. A. ur kezdte meg a dolgot a rágalmazásával, szidalmazásával, C. asszonynak. 2. B. asszony, hallgatván erre és nem dorgálván meg őt rögtön, mielőtt tovább terjedt volna, részes lett a bűnben. 3. B. asszony rágalmazó és szidalmazó lett, a saját részéről is, mikor a rágalmat homályos formában közölte D. asszonnyal. Az nem tesz semmit, hogy részleteket nem említett. Rossz benyomást adott át, talán sokkal rosszabbat, mint ha mindent elmondott volna, amit hallott. 4. D. asszony valószínűleg szintén hibás volt, mert hallgatott a rágalomra, de helyesen járt el, mikor védelmezni próbálta azt, aki nem volt kihallgatható, és sürgette, hogy az egész ügyet azonnal elő kell adni C. asszonynak, hogy ismerje meg, milyen sérelmet ejtett rajta a jóhírnév szép ruhája alatt A. ur. 5. B. asszony gondolta, hogy „szidalmazó” volna, ha ezt nyíltan, őszintén előadná, mutatja, hogy a méltányosság felől zavaros gondolatai voltak. Részt vett a tolvajjal együtt a hírnév-rablásban. (Zsolt. 50:18) A másik jóhírt elrabolták és ő titokban segített a tolvajnak. Így, mint mondjuk, a magunk gyöngye lelkének csalékonysága és az Ellenség ravaszsága az Úr népe közül némelyeket ilyen nehézségek közé viszik, úgy, hogy akaratlanul is az Ellenség oldalára állanak, amely világosságba helyezi a sötétet és sötétbe azt, a mi világosság. B. asszony „a világért sem” adta volna ki A. urat, azt híven, hogy ez „szidalmazás” lesz. Milyen szócsavarás! Az igazságnak épp ellenkezője! Ez volt az egyetlen és egyedüli alkalom, a mikor, el kellett volna mondani az ügyet, bocsánatot kérve egyidejűleg azért, a mi a bűnben az ő része volt. Az a személy, a kit szidalmaztak, az egyellen, és egyedül, a kinek ezt egyáltalán említeni kell és ami A.

urat illeti, ha az ügy kedvezőtlenül fordult volna reá nézve és ezáltal bizonyos tekintélyt veszített volna, ez a legnagyobb áldás lett volna reá nézve és kimenthette volna őt az ellenség körmei közül, melyből, ha ki nem menekül, ez biztosan akadályozni fogja a menyországba való bejutásában.

Más gyakorlati példa.

Ime egy másik eset, melyet szintén megfigyelünk, s mely mutatja a „szidalmazás”, rágalmozás, gonosz beszéd veszedelmét elvének roppant veszélyeit és a finom formákat, amelyeket fölvehet és a nagy veszélyt, a mi nyomában fakadhat.

V. asszonyt megsérti U. ur. (E példához nem tartozik, volt-e alapja a sértésnek vagy nem.) Mivel nagyon lelkiismeretes, úgy érzi, nem tudná elmondani barátnőinek a dolgot; és valóban talán más megfontolás súlyosítsa e dolgot. Az igazság elmondása, úgy érzi, nem szolgálná az ő érdekeit, mert sokan kétségtelenül azt gondolnák, hogy a rossz és a gáncs az ő részén van. Az ellenség vezetése alatt, mely öntudatlanul rajta uralkodik, kezdi rágalmozni U. urat némajátékkal, — adja a megsértetett, mutatja, hogy megbántották és engesztelhetetlen. Mint előre látta, ez barátnőt erre a kérdésre vezet: Mi bajod van? közvetve és nyilvános vonakodással közli, hogy bánatának okozója U. ur, de ezt nem említheti, s hogy tulságosan nemeslelkű ahoz, hogy szidalmazzon, ha oka van is reá! Barátai, X., Y. és Z. rögtön pártját fogják, segélyre sietnek és az emberi természetben hiven igyekeznek versenyezni, melyik kotnyeleskedhetik, közbevetve rámutatnak, hogy emlékezniök kellene e cikk elején idézett Írást és V. asszonynak az Írás tanácsát kellett volna adniok. Menj U-hoz és beszélj vele a Máté 18:15-17. értelmében. Akkor nem kaptak volna a más dologán, nem ártották volna vele s nem avatkoztak volna a más dologába, megsértve az isteni parancsot és nem szenvedték volna a következményeket. E jóindulatu beleavatkozók, X., Y. és Z. megkezdtek a „nyomozást”, kijelentvén saját szívüknek és egymásnak, hogy csak az Isten szeretete az, mely arra ösztönzi őket, hogy Nővérükön segítsenek. Nem vitatjuk állításunk tisztességét, hanem megelégszünk azzal, hogy rámutatunk hogy szeretetük, az Írás szerint nem helyesen volt gyakorolva. Megkezdtek V. asszonnyal — ezt, vagy azt tette-e U. ur? V. asszonynak lelkiismerete nem engedi meg, hogy azt mondja „Igen”, mert azok sejtelve sokkal nagyobb sérelmet gondol, mint a mire ő hivatkozhatik. De olyan kedvében volt, hogy részvétet ébresszen és előmozdítsa célját, hogy gyalázatot hozzon U. urra s így csak sóhajt és bánatosan néz és nem mond sem igent, sem nemet. A beleavatkozók, X., Y. és Z. tanácskoznak és megállapítják, hogy azért nem válaszol a kérdésekre, mert a sérelem nagyobb, mint valaha álmodták. Megint rokonszenvvel és részvéttel közelednek V. asszonyhoz, mondván neki, hogy nem tudták, hogy rosszabb a helyzet, mint ő először sejtette s hogy elhatározták, hogy még annál is rosszabb lehet, mint a mit képzelhetnek, vagy sejthetnek.

V. asszony valamennyire megdöbben, hogy a példázás és hallgatás által elkövetett szidalmazás módszere ilyen eredeti szándékán felül sikerült. De úgy érezte, hogy most már nem léphet

vissza a dologtól és nem mondhatja el a vele rokonszenvező barátainak X., Y. és Z.-nek az egyszerű, tiszta igazságot, mert örökre elvesztenék bizalmukat benne és azt gondolnák, hogy eljárása által rászedte őket. Így keveredik bele V. asszony lépésről-lépésre és sérti meg a lelkiismeretét, míg végre azt véli, hogy az egyetlen út, hogy fenntartsa álláspontját barátai, X., Y. és Z. előtt, az, ha azt az álláspontot foglalja el, hogy U. urra vonatkozó legrosszabb sejtelmek alaposak. Lelekiismerete egy ideig fáradozik, de a mások részéről jövő részvét és megbecsülés szeretete, aztán a félelem, hogy az igazság kitünése által ezeket elveszti, kezét-lábát a hamissághoz kötötte, amelyet kidolgozott és a rágalomhoz, melyet cselekedetei, ráfogásai és hallgatása által sugallt. Az eredmény, hogy egy időre mind a négy hölgy abban a nagy veszélyben volt, hogy elveszti az igazságot és a külső sötétségbe jut — igen, a második halálba.

Örvendek, hogy nincs tudósítás ilyen kimenetű esetről, de a veszély elég fenyegető minden megfontolt ember előtt. Milyen könnyen meg lehetett volna fojtani mindezen gonosz állapotot még csirájában. Ha V. asszony, miután hibába keveredett és rágalmozni kezdte U. urat, célzásokkal, barátai X., Y., Z. előtt, meg kellett volna emlékezníök az apostol szavairól: Ti lelkiek, igazságotok utba azt szelidségnek lelkével ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél magad is. (Gal. 6:1.) Ha V. asszony nem akarta helyrehozni a dolgot és tovább folytatta magaviseletével a rágalmozást, e barátok az Arany Szabály szerint cselekedve, el kellett volna hogy menjenek U. urhoz és elmondani neki a dolgot, V. asszony gyanúsításait, magaviseletét, stb. Milyen nagy segítség lett volna V. asszonynak, U. urnak és a három barátak ez Arany Szabály szerint való eljárás! Hogyan mentette volna meg őket az ellenség karmaiból, mely egy ideig elragadta őket és lelki csapást mért rájuk.

Ne beszélj, vagy hazuggá vála.

Jegyezzük meg azokat az egyéneket, akik azt kéri tőlünk, hogy tartsuk meg a titkot azok elöl, akikre ez valóban tartozik. Nem azt értjük ez alatt, hogy nincsenek tényleg üzleti titkok, vagy családiak, stb., hanem hogyha valakinek van valakiről szígyenletes mondanivalója és először meg akarja kötni eszünket és ítéletünket a titoktartás fogadalmával, ideje, hogy őrizkedjünk attól az egyéntől és mondjuk meg neki világosan és határozottan, hogy mi azt hisszük, hogy ez a kísértés, mellyel megakarja kötni lelkiismeretünket vagy ítéletünket, sértő reánk és méltatlan reá nézve. Mondjuk meg nekik gyöngéden, hogy utaik a sötétség utjai, akár tudatában vannak e tények, akár nem; s hogy mi nem óhajtunk társulni e sötét utakban, melyeket nyelvünk elárul s azt tanácsoljuk, hogy jöjjenek ki a sötétebből tisztességesebb eszközökre és gyakorlatra. Mondjuk meg nekik úgy, a hogy legkevésbé sértik meg őket lehetőleg, de olyan módon, a mely egyszer s mindenkorra megállapítja a dolgot közöttük és közöttünk, hogy sötét titkaikra nem vagyunk kíváncsiak — nem akarunk részesek lenni rágalmozásaikban és „szidalmazásaikban” és becsület-rablásaikban.

A hazugnak neveztetéstől való félelem miatt az ellenség módszere volt sok ideig a gonosz el-

okolása és nem ritkán hurok gyanánt használta, hogy a „győzteseket” megakadályozza kötelességük teljesítésében. Le kell győzniük ezt és meg kell tanulniuk, hogy egy rágalmozó megsértésétől való félelmünkben nem mondani meg az igazat illetéktelennek mondani el.

Ez egy része a győzelemnek, ez a diadal, melyet a szeretet és igazság nyer szívünk felett. Meg kell tanulnunk, hogy ne figyeljünk a világ hamis mértékeire és a „hazugok” gunyaira, hanem figyelmünket az isteni mérték, az Arany Szabály felé fordítsuk. Minden hivatalnokok vagy alkalmazottnak kötelessége tudomására hozni főnökének minden fontos dolgot, mely érdekeit érinti akár anyagilag, akár erkölcsileg, mint az Arany Szabály szerint kívánná, hogy főnöke legyen vele, ha helyzetük az életben fordított volna Mindenkiné az a kötelessége, ha rágalmozást hall, s egy barátja jó hírének bemocskolását, adjon e barátjának teljes értesítést a dologról, mint ahogy a polgári törvények szerint is kötelessége lenne előadni

a dolgot, ha anyagi rablások ügyében tanu volna. A következményektől való félelem nem szabad hogy gátolja hűségünket ez Arany Szabályhoz az isteni elvhez.

Jegyezzük meg lelkünkben, mint az Arany Szabály kitörölhetetlen elemét, mely kötelez bennünket, hogyha szidalmazás jön tudomásunkra, anélkül, hogy bármely értelemben is részünk volna benne, vagy képesek volnánk megakadályozni, mindig és azonnal hívjuk fel rá a figyelmét az illető fivérnek vagy nővérnek, vagy egyénnek, akinek neve vagy jóhíre veszélyben van és mondjunk meg annak a személynek *mindent amit hallottunk és annak a nevét, aki nekünk mondta* és mindent, ami képessé teszi őt, hogy fölkeresse a rágalmozót, a Máté 18:15-17. utasítása szerint. A ki elmulasztja belátni, hogy ez az igazi keresztyén út, azt hisszük, nem érti meg az Arany Szabályt, mely Krisztus minden tanítványára kötelező.

(Watch Tower 1918. 348-49).

Jézus igazi nagyságra oktatja Pétert. (Folytatás.)

Nehéz dolog a magunk szívének teljes megfékezése is és épen ezért nagy szeretettel kell mérlegelnünk a mások szívét és szándékait. Inkább abba a hibába essünk, hogy tulságosan rokon-szenvezünk velők s engedékenyek vagyunk velők szemben, mintsem hogy tulságos szigoruan ítéljük el őket. Ha az apostolokat megkérdezte volna valaki az ő szándékaik felől, kétségkívül tagadták volna, hogy szándékukban és eljárásukban önzés is van, csak az Ur iránt való szeretetüket ismerték volna el s azt a vágyukat, hogy ők ülhessenek mellette. Ez is bizonyítja, amit különben a Biblia is megállapít, hogy az emberi szív nagyon ingatag és csalékony, hogy alaposan meg kell vizsgálni, mert máskülönben a jónak köpenye alatt olyan tulajdonságokat tartalmazhat, amelyeket a takaré nélkül elítélnénk és megvetnénk.

Hogy mégjobban megállapítsuk, et a tárgyat, s hogy tanulságát annál jobban alkalmazni tudjuk magunkra is, elmondjuk egy skót pap névszerint, Horatius Bonar álmát, amelyet röviddel halála előtt látott. Azt álmodta, hogy buzgóságát egy meglehetősen nagy és nehéz csomag ábrázolta. A csomagot angyalok mérték meg s biztosították róla, hogy megvan a teljes súlya, száz font. Ennél nehezebb nem is lehetett. Álmában igen örült ennek a megállapításnak. Az angyalok azonban elhatározták, hogy elemezni fogják a csomagot s az elemzésnek az volt az eredménye: Van benne tizennégy rész önzés, tizenöt rész felekezetieskedés huszonkét rész nagyravágás, huszonhárom rész emberszeretetet és huszonhat rész szeretet az Isten iránt. Fölbredvén, látta, hogy mindez csak álom volt, de elszégyelte magát és kétségkívül nagy hasznát vette álmának élete hátralevő részében. Az álom tanulsága azonban hasznos lehet mindnyájunk számára annyiban, hogy rávesz bennünket a magunk indító okainak megvizsgálására, a melyek tul vannak szavainkon, gondolatainkon és cselekedeteinken, de különösen tul vannak szolgálatunkon, amelyet Istennel és felebarátainkkal szemben gyakorlunk.

Ha az Ur és tanítványai valakinek a vendé-

dei lettek volna ez alkalommal, a házigazdának az lett volna a kötelessége, hogy egy szolgát küldjön fel a lábmosság kötelességének elvégzésére. Ez általános szokás volt az országban, de amellet szükséges is volt. A nyitott sarúk és a rosszul összevarrt cipők beengedték az ut homokját és porát, ami eztán beszennyezte e lábat, úgy hogy megmosásuk valóban szükséges volt minden út megtétele után, de különösen az ilyen ünnepélyes alkalmakkor. Mivel a Megváltó és tanítványai nem voltak vendégek, csupán használták a szobát, senki sem jött megmosni lábaikat s így a jelenlevők egyikének kötelessége lett volna, hogy ezt a szolgai teendőt elvégezze. Amint azonban láttuk, az apostolok szíve vetélkedéssel volt eltelve és senki sem vállalkozott a lábmosság elvégzésére. Egyik sem követelhette a másiktól, hogy tegye meg, mert a Mester egyiket sem helyezte a másik fölé és egyiket sem bizta meg a szolgai teendővel. Ha azonban ezt a körülményt helyesen fogták volna föl a tanítványok, úgy valamelyiküknek annál nagyobb alkalma lett volna önként vállalkozni ennek a szolgálatnak megtevésére. Milyen nagy alkalmat mulasztottak el ezáltal!

A kedvező alkalom elvesztése.

A Mester nyilvánvalóan hagyta, hogy a dolog egészen kifejlődjék, hogy meglássa, vajjon akad-e köztük olyan, aki megragadja az alkalmat és szolgájává lesz a többieknek. Várt addig, amíg a vacsorát fölszolgálták (nem a vacsora végét várta meg) s azután fölkelve, megkötötte ruháját, hogy ne akadályozza a mozgásban. Elképzelhetjük, hogy a tanítványok milyen csodálkozással és meglepetéssel figyelték a Mester mozdulatait, amikor látták, hogy hogyan megy egyiknek a lábától a másikig. A medence csak arra szolgált, hogy az elhasznált vizet felfogja. A vizet vékony sugárban egy kancsóból öntötték a lábra s aztán megtörölték.

Az apostolok nyilvánvalóan annyira megdöbbenek az Ur eljárásán s annyira látták önmaguknak a megszentelését benne, hogy nem tudták, mit szóljanak. Néma csönd volt mindaddig amíg a

Mester Péterhez ért. Péter jelleme sokféle elemből volt összetéve, amelynek egy része rendkívül jó volt. Nem akarta megengedni, hogy a Mester megmossa az Ő lábát s így szólott: Uram, te mosod-e meg az én lábaimat? Nem helyénvaló, hogy valaki, aki oly nagy, mint Te vagy, szolgáljon egy magamfajta szegény halászembernek. Az Ur azonban azt felelte neki, hogy bár Péter nem értette meg teljesen az ő eljárásának jelentőségét, megmagyarázza neki később, amikor bevégezte mind-egyikök lábának megmosását. Péter második megjegyzése már kevésbé volt dicsőre méltó, mint az első. Az én lábaimat nem mosod meg soha, mondotta.

Nehéz volt Péter számára annak a megértése, hogy ő volt a tanítvány és Jézus volt a Mester, hogy az ő kötelessége az engedelmeskedés és nem a rendelkezés, de Jézusnak válasza: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám — egyszerre természetének jobbik részét tette urrá fölötte. Ha ennek a lábmosásnak bármilyen része is lesz abban, hogy közelebb jusson a Mesterhez általa, úgy ő is kívánta azt. Sőt átcsapott a másik végletbe is, s ezt kiáltotta: Uram, ne csak az én lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! Ebben is van tanulság számunkra: Nem szabad megpróbálnunk, hogy mi rendelkezünk az Urnak, sem azt, hogy bölcsek, jók vagy engedelmesek legyünk oly

dologban, amelyet nem rendelt el. Sok ember számára ez nehezen megérthető tanulság, különösen azoknak, akik állandóan többet akarnak cselekedni, mint amennyi a Bibliában meg van írva. Az ilyen magatartás vagy arra enged következtetni, hogy az illetőben nincs elég tisztelet az Urnal, az Ő Igéjével s a benne foglalt bölcsességgel szemben, vagy pedig arra, hogy tulságosan sok benne az önbizalom. Az alázatos, bizó léleknek meg kell tanulni ezt: A Te akaratod legyen meg, Uram és nem az enyém, a Te módjaid szerint és a Te időben.

A megfürdöttek lábainak megmosása.

A Mester válasza bizonyos mértékben homályos. Értelme az, hogy aki megfürdött, annak csak a lábait kell megmosni, hogy minden tekintetben tiszta legyen. A zsidó törvények szerint a husvét időszak kezdetén valamennyien rendesen megfürdöttek. A Mester kijelentése tehát azt jelentette, hogy mivel mindnyájan megfürdöttek, most csak a lábukat kell megmosni, testüknek azon részeit, amelyek a föld porával jöttek összeköttetésbe. Jézus Judásra célozva, ezt mondotta: Nem vagytok mindnyájan tiszták! Ez a kijelentése világosan mutatja, hogy a Megváltó magasabb értelmű megtisztulásra gondolt, amelynek csak előképe volt az apostolok előzetes megfürdése és lábaik megmosása.

Péter állást foglal az igazság és becsületesség mellett.

„Utálatosak az Urnál a csalárd beszédek; — akik pedig cselekednek hűségesen, kedvesek önála.”
(Péld. 12:22. — Csel. 5:1-11.)

Amig az emberek aludtak, az ellenség eljött és szétszórta a konkoly magvait, mondja az Ur egyik bédabeszéde (Máté 13:24-30. 36-43.) Miután az apostolok elaludtak a halálban, az ellenségnek meglehetősen szabad keze nyílt a tévelygések szétszórásában, aminek eredménye lett az egyházban a konkoly osztály felburjánzása. Mostani leckénk ideje azonban, röviddel az első pünkösd napja után, a körülmények mások voltak. Az apostolok maguk is ott voltak még az egyházban és gyakorolták azt a különleges hatalmát a Szentléleknek, amelyben ők is részesültek, mint az Ur Jézus képviselői, hogy megalapítsák az egyházat, csakis a jó magvakat hintvén el s megakadályozván az elenséget abban, hogy konkolyt hintsen és annak segítségével képmutatókat neveljen az egyházban. Mai leckénk azt a módszert teszi szemléltetővé, amelynek segítségével az Ur az apostolok által mentessé tette a csecsemőkorban levő egyházat a képmutatóktól.

Mint tudjuk, a hivek között korán létre jött bizonyos foku érdekközösség. A hívők közül többen már eladták birtokukat és árát beszolgáltatták a közös pénztárba. Ezeknek egyike volt József, akinek esetét a Biblia külön is megemlíti. (Csel. 4:36-37.) Ő egyike volt azoknak, akiknek nagylelkűségét és áldozatkészségét az egyházban általában elismerték, úgy, hogy a hivek új nevet adtak neki, elnevezvén Barnabásnak, ami annyit jelent, mint vigasztalás fia, vagy fia a segítségnek és részvételnek.

Bár a birtokok eladása és áruknak beszolgáltatása a közös alapba egyáltalában nem volt köte-

lező, maga az a tény, hogy akik így cselekedtek, azok igen nagy tiszteletben állottak a hívők előtt, alkalmas volt arra, hogy kísértés legyen egyes olyan emberek előtt, akik a segítség és áldozat igazi szelleme nélkül szívesen fogadnák a testvérek elismerését, sőt vágyódnának is utána. Ananiás és felesége, Safira, ebbe az osztályba tartoztak, akik megakarták nyerni az egyház elismerését, jöllehet az áldozat igazi szelleme távolról sem volt meg bennök. Volt egy birtokuk, amelyről agy döntöttek, hogy eladják s hogy a gyülekezet őket is olyan nagy becsületben tartsa, mint Barnabást, úgy tettek, mintha az egész vételárat beszolgáltatták volna a közös alapba. Titokban azonban megegyeztek egymás között, hogy a vételár egy részét jövődő használatra megtartják maguknak, de azért úgy tesznek, mintha az egész összeget feláldozták volna.

Eljárásuknak helytelen és hibás volta nyilvánvaló. Mint Péter apostol megmagyarázta, a birtok az ő tulajdonuk volt s miután eladták, még mindig meg volt a teljes joguk, hogy a vételárat oda fordítsák, ahová éppen nekik tetszett. Csak hogy becsületesen kellett volna eljárniuk a dologban s ha csak egy tizedrészét, vagy felét, vagy eselleg az egész összeget ajánlották volna föl, az is teljesen az ő dolguk lett volna. Ebben az esetben senkinek sem lenne a legkisebb joga sem, hogy hibát találjon az eljárásukban vagy bírálgassa őket. A hiba ott volt, hogy hazudtak, hogy a hívőket félre akarták vezetni az által, hogy a pénz egy részéről azt akarták elhitetni, hogy az egész vételár, hogy így elnyerjék azt az elismerést, ami az ilyen áldozatot

követi, holott arra érdemesek nem voltak. Ez volt a bűn és csakis ez, amiért meghaltak mind a ketten.

A felszentelődés nem üres formaság.

A Biblia elmondja, hogy nagy félelem támadt az egész gyülekezetben a történet nyomán, nagy tisztelet az Isten és az Apostolok, az ő képviselői iránt. Ez a példa mindenki számára azt jelenti, hogy senki, aki nem őszinte, ne akarjon tanítványává lenni a Krisztusnak. Szól ez azoknak, akik már eddig is tevékenykedtek az Ur ügyének érdekében, de azoknak is, akik csak ezután akarnak a munkások közé állani. Nagyon valószínű, hogy ennek az eseménynek hatása hosszú ideig érezhető volt az egyházban, legalább is az apostolok életében. Haláluk után azonban azok a képmutatók, akik közé elegyedtek a hiveknek, csak azért kerültek oda, mert mások vitték be őket, hogy a hivek számát gyarapítsák. Istennek pedig úgy tetszett, hogy elfürte és megengedte, hogy ezeknek a konkolyoknak sok mindenféle hamissága tovább tartson és büntetlenül maradjon. (Máté 13:30.) Ez nem jelenti azt, mintha Isten eljárása megváltozott volna az ilyen emberekkel szemben, ha nem inkább azt jelenti, hogy Ananiás és Safira esetét az Ur is különleges esetnek szánta, mint amely intő példa legyen mások számára. A szombat első megsértését szintén halállal büntette az Ur, (4. Móz. 15:32-36.) bár a szombat megszegésének nem a halál lett a büntetése később a törvény alatt. Nem kell azt hinnünk, hogy Ananiás és Safira sokkal nagyobb bűnösök voltak, mint a többi hozzájuk hasonló ember, csak azért, mert Isten ilyen büntetéssel sújtotta őket.

Akik azt hiszik, hogy az örök szenvedés a bűn büntetése, azoknak, ha következtetések akarnak maradni, föl kell tételezniük, hogy Ananiás és Safira az ördögök kezébe kerültek, hogy kinoztassanak s ott szenvednek még most is. Az ilyen embereknek csodálkozniuk kell, hogy azok az emberek, akik a mostani névleges egyházakban, amennyire meg lehet őket emberileg ítélni, éppen olyan képmutatók s mégis büntetlenül maradnak, sőt vezetőik még biztatják őket, hogy remélik a jövőbeni örömeiben való részesedést.

A mi szempontunkból, ami a biblia álláspontja is, ez a két bűnös nem részesült más büntetésben az élet elvesztése mellett. Mivel nem voltak egyáltalában a tiszta buza osztályának tagjai és nem részesültek a Szentlélekben, önmagukat csalták meg, amikor másokat akartak megcsalni. Magaviseletük nem volt befolyással egész jövőbeni életükre, csupán a földi életet érintette. Büntetésük azt a célt szolgálta, hogy igazoljon egy nagy alapelvet, hogy az egyház tagjai okuknak példájukon. Amikor elvesztették a földi életet, megkapták ezzel bűnükért a teljes büntetést ami az örök életet illeti, amit az Ur Jézus minden ember, az egész emberiség számára megvásárolt, annak idején ez épen úgy meg fog nyilni az ő számukra is, amint az egész világ számára megnyílik, hogy az Ur elfogadja vagy elvesse őket a tiszta ismeret és engedelmesség alapján. Ők még mindig örökösei a megígért áldások reájuk eső részének, amely kiad az egész világra, amikor a Lélektől fogant egyház megdicsőült és megkezdte a föld minden népének megáldását.

Isten a becsületességet hagyja jóvá.

A lecke egyes részeinek szétszedésére nincsen szükség. Csupán azt a tényt jegyezzük meg, hogy Péter apostolnak kétségkívül meg volt a hatalma a lelkek megítélésére (1. Kor. 12:10) és hogy Isten ezt a neki adott tehetséget növelte benne, mint apostoli küldetésének egyik bizonyosságát. Tovább menve, megfontolunk néhány olyan tanulságot, amely nyilvánvalóan le lehet vonni a múltnak ebből az eseményéből az Ur mostani népe számára is. A legfőbb ezek között az, hogy Isten mindezek előtt a belső, a szívbeli igazságot kívánja meg. Akiben az őszinteség, becsületességnek, igazságnak ez a föltétele nincs meg, az nem tetszhetik az Istennek s így nem részesülhet abban a dicsőségben sem, amely nem sokára szétosztásra kerül az evangéliumi korszak választott osztályának tagjai között. (Zsolt. 51:6.)

Amint önmagunkra nézünk, tisztába jövünk vele, hogy az elbukott emberi nem mindegyik tagja milyen tökéletlen. S amikor megfontoljuk Isten tökéletességét, csakis egy olyan tulajdonságot látunk benne, amely szintén meglehet az elbukott teremtményben, amely számíthat az Ur elismerésére még akkor is, ha a Krisztus áldozatán keresztül szemléljük. Ez az egy tulajdonság a becsületesség. Az igazi kereszténynek becsülettel be kell ismerni a maga gyarlóságait, fogyatékosságait. Be kell ismernie, hogy céljának csakis Isten által, Jézus segítségével tud megfelelni, de nem a saját erejéből kifolyólag. Becsületesen törekednie kell arra, hogy elérje azt a színvonalat, amit az Evangélium állít elébe követendő színvonal gyanánt. Becsülettel be kell ismernie, hogy nem képes megtenni mind azt a dolgot, amit szeretne véghezvinni. Őszinte lélekkel, teljesen el kell fogadnia az Istentől kapott megigazolást a Jézus által, hibáinak eltakarására. Hajlandók vagyunk azt hinni, hogy az egyházban, sőt a fölszentelt hívők között is a legnagyobb bűn a képmutatás, a becsület utjáról való eltérés, az a bűn, amelynek gyűlöletét az Isten olyan megragadó módon mutatta meg Ananiás és Safira esetében.

Nincs szándékunkban elferdíteni vagy nagyobbitani a tényeket, hogy azok rosszabbaknak lássanak, mint a miyenek — de a mi felfogásunk szerint a névleges egyház nagyon bővülködik az ilyen önmagukat is félrevezető képmutatókban. Ezek képezik a konkolyt, a tiszta buza utánzatát, meghamisítatát. Aki magát kereszténynek nevez, mind azt állítja magáról, hogy a Jézus nyomdokait jár, megvallja az ő nevét, benne van az egyházban, amely az ő teste, fölveszi keresztjét és követi őt — de a valóságban milyen kevesen tesznek így, milyen kevesen gondolkodnak rá, hogy ezt így is kellene tenni, Hitvallásuk által kijelentik, hogy földi érdekeiket, földi birtokaikat eladták s hogy fölál-dozták ezeket és szerető ajándék, áldozat gyanánt fölál-dozták mind az egészet az Urnak. A valóságban azonban ilyesmit egyáltalában nem csináltak. Soha egy pillanatig sem gondoltak komolyan arra, hogy még annyi bőkezűséget is gyakoroljanak, mint amennyit Ananiás és Safira gyakoroltak, hogy aránylag keveset tartanának meg belőle maguknak.

Képmutatás még a szószéken is.

A szíveket mi nem vizsgáljuk és nem próbáljuk meg. Még azt sem tudjuk mindig megmon-

dani, hogy kik a buzaszemek és ki a konkoly, de a maguk kijelentéseiből megítélhetjük azokat, akik önmagukat tiszta buzának tartják. Egyesek, akik ezt vallják, köztük olyanok is, akik igen magas helyet foglalnak el az egyházban, mint a papok is, világosan megmondják, nemcsak cselekedeteik, de néha szavaik által is, hogy amikor úgy tündették fel a dolgot, hogy mindenüket otthagyták és a felszentelődésben mindenüket átadták az Ur ügyének szolgálatára, tulajdonképpen nem mondtak igazat. Egyesek még azt is kijelentik, hogy nem hisznek egyes olyan dolgokat, amelyeknek hirdetésére és prédikálására pedig fogadalmat tettek. Megmondják, hogy nem voltak tisztességesek az emberekkel, sőt önmagukkal szemben sem az Isten dolgaira vonatkozólag. Ez valóban komoly, megdöbbentő jelenség. A mai egyház, ahelyett, hogy mentes volna a félrevezetőktől, az ámitóktól, ellenkezőleg tele van velők, még a legmagasabb helyeken is, akik az Ur képviselőinek mondják magukat s állítólag az ő akaratát hirdetik az emberek előtt.

Ez azonban ma is csak egyéni dolog, éppen úgy, amint az apostolok idejében is az volt. Az Ur népének minden egyes tagja csak magának az Urnak felelős a lelkéért és viselkedéséért. Aki tehát elakarja nyerni az isteni jóváhagyást, gondjának kell renni rá, hogy a képmutatás szelleme ne kerítse hatalmába, hanem az Urral becsületesen, tiszta, őszinte szívvél érintkezzenek. Mivel megfogadták, hogy az Urnak és az ő szolgálatának fogják szentelni mindenüket, legyen rá gondjuk, hogy semmit se tartsanak vissza, hanem idejüket, vagyoniukat, befolyásukat, egész életüket úgy tekintsék, mint ami teljesen az Urnak van szentelve, s mindezt csak mint szolgát, mint megbízottakat használják az Ur részére. Aki becsületes önmagával szemben, az becsületes lesz az Istennel szemben is, éppen úgy, mint az lesz felebarátjaival szemben.

Amint Shakespéara, a nagy angol költő mondja: Légy önmagaddal szemben igaz s akkor olyan bizonyos, hogy amint a napra az éjszaka következik, nem leszel igaztalan egyetlen emberrel szemben sem.

Aranyigeink világosan kimondják ezt úgy, hogy külön magyarázatra nincs is szükség. Esetleg arra kerülhet a sor, hogy valakit óvnunk kell attól, hogy az igazságosságot helytelenül fogja föl. Sok érzékeny lelkiismeretű ember ebben a tárgyban nem tud helyes egyensúlyt tartani és azt hiszik, hogy akárki akármit is kérdez tőlük, nekik arra felelniök kell s el kell mondaniok mindent, amit csak az illető kérdésére vonatkozólag tudnak. Ez azonban nagyon téves felfogás. A becsületességnek semmi törvénye sem kényszerít bennünket arra, hogy mindent elmondjunk, amit valami dologról tudunk. Egyes emberek olyanokat kérdeznek, amiknek kérdésére semmi joguk sincsen, amik egyáltalában nem tartoznak rájuk. Az ilyen embereket nem szabad bátorítani s kíváncsiságukat nem szabad kielégíteni. Az igazság azonban nem kívánja meg azt sem, hogy azt feleljük nekik, hogy az illető okvetetlenkedő ember, akinek a kérdései okatlanok és nem válaszolunk rájuk. A gyöngéd, bár elutasító válasz sokkal több hatást tesz, esetleg megmondhatunk nekik annyit, amennyit jónak látunk s amiből észrevehetik, hogy bizonyos okok miatt nem vagyunk hajlandók többet mondani. Csak egy kivétel van e szabály alól s ez az, ha a kért felvilágosítás megtagadása esetén az illetőnek kára lenne a dologból. Ebben az esetben a felebarát szerzetnek az a kötelessége, hogy azonnal megadjuk a kért felvilágosítást, sőt esetleg akkor is, ha az illető azt nem is kérdezte tőlünk, különösen ha a kérdéses dologról nem csak véleményünk van, hanem biztos tudomásunk is, s ha annak elmondása nélkül a kérdező akár földi, akár lelki javaiban kárt szenvedne.

Mi értelmet nyersz a tiz szüztől szóló példabeszédből?

„Akkor hasonló lesz a mennyeknek országa ama tiz szüzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé.” Máté ev. 25; 1-10.

„Szüzek” tisztákat jelentenek és e példázat két osztályu keresztényre vonatkozik. A világ népessége általában nem vehető be ebbe a képletbe. A rész így kezdődik „akkor” mely mutatja, hogy a példázat csakis az evangéliumi kor bezárása idejére alkalmazható. Az „okos szüzek” felszentelési fogadalmuk szerint élnek; a másik csapat pedig gondatlanul és ezért bolond szüzeknek nevezik. A lámpás az Istennek ígéje, „az én lábaimnak szövétneke (lámpása) a te igéd. (Zsolt. 119; 105.) Olaj az edényekben, az Ur Igazságának szelleme ő bennük — az „okos szüzek”-ben.

Az első mozgalom (a vőlegény elé való kimenés) a szüzek között 1844-ben történt, a kiket mint Milleristákat ismertek. A Vőlegény késett, nem jött úgy a hogy ezek várták, „elszunyadának mindnyájan és elaluvának” tehát, bizalmukat teljesen elvesztették a megjövendőlt időre vonatkozólag, mely a Krisztus második eljövételére szólt. „És éjféltkor” nemsokára 1874. Október után, „kiáltás lőn, Imhol a vőlegény” (a jó szó nincs meg a legrégibb kéziratokban.) „Felkészíték az ő lámpásukat” vizs-

gálgatták a szentírást az ő jelenlétének bebizonyítására. „Adjatok nekünk a ti olajotokból” adjatok a ti felszentelési szellemetekből — buzgóságból, teljes odaadásból, „mert a mi lámpásunk elaluszna” nem látjuk a dolgokat úgy, a hogy ti látjátok.

Felelének az eszesek mondván: „Nem adunk” mert a teljes felszentelés szellemét és az azzal járó világosságot nem lehet közölni egyik szüztől a másikkal. A bolond szüzeknek ahhoz kell menniök, a kik azt árulják, a tapasztalat iskolájába, a mely kényszeríteni fogja őket óvatossággal élni, nem gondatlanul, megtanítja őket a Krisztus érettség hozott áldozatát jobban értékelni és megbecsülni. Az okos szüzek menyasszonyokká lesznek és Urokkal a Krisztussal együtt ülnek az ő trónján a világ megáldására, míg a bolond szüzek a nagy sokaságot fogják képezni, kik a trón előtt fognak állani. (Jelenések 7:9-17.) mivel az ajtó (a menyasszony osztály részére) bezáraték.

Kérjük igen tisztelt Testvéreinket, hogy jelen számunk kézhezvétele után a félévi előfizetést mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY
Trg.-Mures (Marosvásárhely) Str. Vacarescu (Gyulai P.-u.) 6

VILÁGÍTÓ ÉS

ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES.
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL.

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról: Eljött a reggel, az-
után az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.
Vallásos folyóirat. VI. évfolyam 5. szám. 1920. november 1.
Adámtól 6048.

TARTALOM:

Boldogok a félelemnélküliek I. rész.

	Lap		Lap
Tisztelet félelem . . .	67	Helyesen kellene cse- lekedni minden ke- reszténynek . . .	71
Az emberfélelem tör- és halál . . .	67	A kicsiny sereg szel- leme . . .	72
Józsua mint jelkép . . .	68	Erő és egészséges ér- telem . . .	72
Gedeon győzelme . . .	68	Miért lesz nagyra- csúlván a hit . . .	73
Bátor, teljes hitű pró- féták . . .	69	Gyerapodott hit . . .	73
Ezen tudósítás az egy- ház részére . . .	70	Atökéleteszeretelmeg- próbálása . . .	73
A feneved és a bárány . . .	70	Ki fogja birni az or- szágot . . .	74
Az igazság, a mi fegy- verünk . . .	70		
Értekezések önkéntes osztálya . . .	71		

Boldogok a félelemnélküliek II. rész.

	Lap		Lap
Ilés mint jelkép . . .	75	Elizeus cselekedetei . . .	78
Hasonmás . . .	75	Elizeus kit ábrázol? . . .	78
Hamis próf. veresége . . .	75	Kétszeresen oly féle- lemnélküli . . .	79
Hirtelen félni kezdtek . . .	76	Nemlátható hadsere- gek . . .	80
Jezabel haragos lett . . .	76	Elizeus félelmes szol- gája . . .	80
Ilés visszanyeri bátor- ságát . . .	77		
A nagy sokaság osz- tály ismertető jelei . . .	77		

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a
hab zúgni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld
kerekségére következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel
van az Isten országa, az ajtó előtt.” —Luk. 21: 25, 26; Márk. 13: 29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension” rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az „**Örtorony Biblia és Traktátus Társaság**” által, mely 1881 ben alapított „a keresztyén ismeretek terjesztésére”. Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyűlhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetítő oszlopnaként is, mely által a Társaság gyűléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok”, érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyűlésekről szóló tudósítások által épülhetnek.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismételései vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak**, igen élvezhető elrendezéséből és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **az Isten Igéjének Szolgája**. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát **váltáságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (1 Pét. 1:8—19; 1. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (1. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágosítsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — „amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy a hogy most kijelentett”. — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyossákká, föltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelelhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való ítéletünk s az ő népének kegyelmeiben és tudományban való fölépíttetése szerint igazodik. És mi nem csak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csálhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ ÍRÁS VILÁGOSAN TANÍJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — 1. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; 1. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek” „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért” „váltáságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben”. Zsid. 2:9. Ján. 1:9. 1. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen”, része lesz az isteni teremtésnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Eféz. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőített Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Örtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: **Britt osztály**: 84. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. **Ausztráliai osztály**: 495. Colbus St. Melbourne, Ausztrália; **Délafrikai osztály**: 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz címezni. — **Előfizetés fél évre 60 kor.**

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábkon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. R.

Biblia tanulmányosorozat:

- I. „A korok Istent terve” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- II. „Az idő elérkezett” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- III. „Jöjjen el a Te országod” magyar nyelven 50 Lei

Fenti művek \$90—400 oldalra terjednek.

VII. „A beteljesült Titok” 720 old, díszes vászonkötésben 50 Lei

A „Biblia kulcsának is” nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

- „Milleniumi hajnál” énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
 - „Énekek-énekének” teljes magyarázata füzve 76 oldal 5 Lei
 - „Manna” (Reggeli elmélkedések) 885 oldalon román nyelven 10 Lei
 - „Az Örtorony” egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre 30 Lei
- Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Félősebb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati” H. W. P. az údv. hadsereg tábornoka.

Mindenemű levelezés és előfizetés beutalása így címszándó:

AZ ÖRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG
romániai osztálya, Cujaj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

VILÁGITÓ ÉS HŐRTORONY-

Krisztus jelenlétének hirdetője.

Boldogok a félelemnélküliek.

„Ne félj kicsiny sereg, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” Luk. 12:52.

I. RÉSZ.

Az amikor Jézus Krisztus e kijelentést tette, senki más, csupán Ő volt az isteni természetű s a menyeyi királyság társörökösévé fogamzva. Ezáltal nyilvánította azt, hogy egy osztályt fog kiválasztani az Isten, amely Ő vele lesz egyesítve az országban. A Mester kijelentéséből kitűnik, hogy azok, akik az országot örökölni fogják, nem csupán „kicsiny sereg”, de félelemnélküli osztály is lesznek, különösen azok lesznek a félelemtől mentesek, akik az elnyomás és üldözés ideje alatt fejlődtek ki. Hogy miért van ez így, erre sok okot felsorol az Írás. Ennek alaptörvénye, igaz ellentétje annak, mely most uralkodik az emberek felett, s ha megértjük az isteni törvény alapját, abból az Isten bölcsessége és szeretete bontakozik ki. A bukott ember részéről illő, hogy féljen. Így volt ez mindazóta, amióta a halál büntetés isteni törvénye által Ádám kiűzetett az Éden kertből és fog is maradni mindaddig, amíg az emberiség egészen megismeri, szereti és engedelmeskedni fog az Urnak. (1. Móz. 2:8. 24.) De azon osztály, melyhez a Mester fordul idézetünkben, isteni álláspontból nézve többé nem emberek. Ezen új teremtetés mindazáltal, amíg a földön élnek, tökéletlen húsból való testben laknak, s a test érzelme küzd a szellem érzelme ellen. Némelykor a test érzelme felül kerül és némelykor az ujteremtés kormányoz. Azok, akik a királyságba fognak bejutni, szükségszerűen le kell győzzék a félelmet és az új érzelm által kell magukat vezéreltessék. Minél jobban fejlődik valaki a Mester hasonmásában, aminél inkább eltelik a Mester szellemével, annál teljesebben lesz legyőzve a félelem.

Akik a szívükben tiszták, olyanok azok, akik mindenfelett szeretik az Istent, s olyan fokban szeretik a testvéreket, hogy földi életüket áldozzák értük, s akik olyannyira szeretik az ellenségeiket is, hogy sohasem tesznek velük gonoszul, sőt jót cselekszenek velük, amennyiben erre alkalmuk nyílik. A tiszta szívűekben nincs embertől való félelem. „Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.” Boldogok a félelemnélküliek, mert ezek

a tiszta szívűek. Egy embertől sem félnek, mivel tudják, hogy velük van az Ur. (Zsid. 13:6.) A bizalmuk feltétlen az Urban. Az ilyenek megnyerik az égi Atya és az Ur Jézus tetszését.

Tisztelő félelem.

Van egy félelem, amely helyes és meg kell lennie mindazokban, akik kedvesek Isten előtt, amely mint tiszteletteljes félelem ismerős. Ez szent meghódolást jelent a Jehova előtt, azzal az aggodással egyesesen, hogy elveszithetjük az áldásokat és az Ő tetszését, amelyet Ő ígért nekünk. „Az Isten félelem a (valódi) bölcsesség kezdete.” Az ily félelem nem csupán értékes, mint a bölcsesség kezdete, hanem a keresztyén élet pályán mindvégig is értékes. Egy némely erre vonatkozó idézet a következő: „Féljétek Jehovát Ti Ő szentei!” (Zsolt. 34:10.) „Ti, akik féljétek az Urat, dicsérjétek Őt.” (Zsolt. 22:24.) „Amikép az apa könyörül fiain, úgy könyörül az Ur az öt félőkön.” (Zsolt. 103:13.) „De megmondom nektek, kitől féljétek.” (Luk. 12:5.) „Akkor tanácskoztak egymással, akik féltek az Urat.” (Mal. 3:16.) „És feltámad nektek, akik féltek, az én nevemet, az igazságnak napja és gyógyulás lesz szárnyai alatt.” (Mal. 4:2.) De ezen idézetek közül egy sem mutat arra, hogy a Krisztusi ujteremtés emberektől kellene féljen vagy valamilyen emberek által szervezett rendszertől.

Minélfogva tudjuk, hogy a Mester által idézetünkben felemlített félelem, nem tiszteletteljes félelemre vonatkozik, mivel figyelmezteti a kicsiny sereget, hogy ne féljen. Miért is azt kell határozzuk, hogy azt gondolta Ő, hogy a Krisztusi ujteremtés egyetlen embertől se féljen, sem attól, amit emberek termeltek. Sem a kísértők ne ijesszen meg minket, sem ne féljünk minden dolgot elhagyni a földön és bizalomteljesen követni a Mestert lábnyomán.

Az emberfélelem tör és háló.

Isten szavában, mint sziklaszilárd alapelv vagy a viselkedést irányító törvénynek nyilvánul: „Az emberektől való félelem tört vet.” (Péld. 29:25.) Az emberiséggel való érintkezés kora kezdetén kezdte az Isten bátorítani azokat, kik hitték az Ő

igéreteinek, hogy teljes legyen a bizalmuk Benne s egyetlen teremtménytől se féljenek. Az Írás gazdagon szolgáltat bizonyítékokat, hogy akik kedvesek az Isten előtt, nem félnek sem embertől, sem más teremtménytől, hanem szent, tiszteletteljes félelemmel viseltetnek a Jehova iránt. Az ősidőkben egy néhány embert baráti viszonyba megigazulttá emelt az Isten s a velük való érintkezés módja feljegyeztetett az egyház áldásául. „Mert amilyen régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy bekességes türés által és az írásoknak vigasztalások által reménységünk legyen.” (Róm. 15:4.) Másszóval, mindezek az Ótestamentumban tudósított leckék olyképp irattak, hogy az újiteremtés, kinek az ország ígértetett, félelem nélkül és örömmel szenvedje el a tűzes próbákat, melyek övezik keskeny útját, s hogy ily kitarítás közben megvigasztalódjék nagyon a feljegyzett példák, előírások és drága ígérek által, s hogy fokozottabb reménnyel bírjon a dicső ország öröklésére vonatkozólag. Látván így Isten szándékát, hogy barátainak feljegyzett tapasztalataiból leckékben akarja részesíteni gyermekét, hogy megfigyeljék az általuk tudósított tényeket.

Jozsué mint jelkép.

Mózes meghalt és Jehova elhatározta, hogy az Izraelitákat Jozsué vezesse át a gyorsvívű Jordánon Kanaán földre, ott ellentálljon egy harcias ellenségnek s azt legyőzze. Jozsué, mint Mózes is — csendes természetű ember volt, aki keveset bízott a maga erejében, de Istenben nagy hittel bírt, megnyilvánítván oly hifet, mely bátorította a népet, hogy haladjon előre és foglalja el, amit Isten megígért. De Jozsuénak bátorításra volt szüksége, valamint a népnek is, melyet vezetni Ő volt hivatva, hogy végrehajtsák azt, amivel Jehova bízta meg őket. Isten így bátorította őket: ... Kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és mind ez a nép arra a földre, amelyet én adok nékik, az Izrael fiainak. Minden helyet, amelyet *talpatok érint*, néktek adtam.... Avagy nem parancsoltam-e meg neked: Légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Ur, a te Istened mindenben, amiben jársz.” (Jozs. 1:2, 3, 9.) Bárha igaz, hogy az Izraelitáknak volt igérve a Kanaán föld, mindazáltal megfigyelendő, hogy az övék csupán leendő volt akkor, ha arra teszik lábukat és elfoglalják azt. Az Urnak ezen parancsában említett feltétel megkívánta, hogy Jozsuénak s a népnek hinnie kellett a nekik tett ígéretekben, azon isteni ígéretekkel támaszkodniok és kifejezésre kellett juttatniok hitüket, amennyiben szabályszerint jártak el. Nagy akadályok közt kellett keresztül menniök a Jordánon és valóságosan reálépni arra a földre és elfoglalni azt. Ez félelem nélküli feltétlen bizalmat követelt a Jehova iránt, nem csupán, mivel gyors volt a Jordán vize, hanem, mivel erős és harcra-kész volt az ellenség is. Tekintettel mindezen akadályokra, mégis teljes hitet gyakorolt Isten iránt Jozsué, a népet keresztül vezette a Jordánon és reávette, hogy táborba szálljon Gilgálban és ott előkészületeket tegyen Jerikó ostromára. Tegyük fel, mintha Izrael törzsevérei és vénei azt mondták volna Jozsuénak: Imé, mily erősek és mekkorák ellenségeink! Ha álmegyünk a Jordánon az ő

földükre, ezáltal biztosan megsértjük őket, s ők kárt tesznek bennünk; hadd küldjünk tehát követeket és kérdezzük meg a kananitákat, hogy áttal-menjünk-e vagy sem és ostromoljuk-e Jerikót és fujjuk-e a kürtöket, vagy sem! Ha ez az utat választották volna, akkor az Izraeliták sohasem lép-lék volna át a Jordánt. Oly ut lelt volna ez, melyet az emberi bölcsesség és elővigyázat választott volna, de az Istenben való bizalom és hit hiányát is kinyilvánította volna. A Krisztusi újiteremtés hadd tanuljon leckét ebből.

Isten adott nekünk jobb ígéreket, nagyobb megjutalmazásokat, rendkívül drága és nagy ígére-
teket, de ezen megígért megjutalmazások csak abban az esetben a miénk, ha igénybe vesszük, becsüljük őket és aszerint élünk. Az Istenben s az Ő ígéréteiben való hitünket és bizalmunkat viselkedésünk és cselekedeteink által kell bizonyítanunk. Az Isten Jézus Krisztus követőinek adta az ország rendkívül nagy és becses ígérezeit és mondja a Mester, hogy kedves Ő előtté részükre jutni ezen minden kérdést meghaladó jutalmakat, de akik ezen örökséget elérni fogják, olyanok lesznek, akik bizalomteljesen támaszkodnak ígéreteire — csakis ilyenek — s aszerint járnak el, s nem félnek attól, amit emberek vagy emberektől szervezett felekezeti rendszerek vagy bármiféle más rendszer tehetne, vagy tenne velük. Az ilyenek mindig igyekezni fognak felismerni Isten szándékát és ismerve őt, félelem nélkül fognak előrehaladni és bizalom-ban csendesen, józanon és áhítatosan tenni fogják az Ur akaratát, aki Krisztus által megerősíti őket.

Gedeon győzelme.

Az Izraeliták a Jehova iránti hitükben és engedelmességükben hanyagok voltak, s a Mideánitáknak megengedték, hogy rájuk támadjanak s ezek az ő földük legtermékenyebb részét veszélyeztették. Hit az Izrael részéről ezen fenyegető betörést megakadályozta volna. A Mideániták nagy sereggel jöttek, több mint 200.000 ember felszerelve és harcra-kész az Izraeliták ellen. Jehova céljával tüzte ki, hogy népének ezen ellenségei felett nagy győzelmet arattat és kiűzi őket az ígért földről. Ezáltal kijelentené újra, hogy az ily győzelem nem az emberi erő által lesz kiküzdve, hanem az Isten ereje és hatalma által. Szándéka volt, hogy a küzdelemben megtiszteljen egyes személyeket, akik kifejezésre juttatják Benne való hitüket és bizalmukat és buzgóságot az Ő ügye iránt, amennyiben engedelmeskednek parancsainak. A Jehova Gedeonnak kínálta fel a nagy méltóságot, hogy eszköz legyen az Ő kezében Izrael megszabadítására. Gedeon bizonyosképpen kipróbáltatott, hogy tanujelét adja hűségének és Ő helyes módon állotta ki azt. Jehova utasítása szerint Gedeon felszólította az önkénteseket Izrael közül, hogy harcoljanak a Mideániták ellen. Ezen felhívásra az Izraeliták közül majdnem harminckétezer önkéntes jelentkezett. Az emberi kiszámítás azt mondaná: Mit tehet egy harminckétezer főből álló kicsiny sereg egy kétszázézer fővel meghaladó, jól felszerelt harcossal szemben. És mégis Isten azt mondta Gedeonnak: „Igen sok ez, próbáld ki őket.” Az Isten tisztán kimutatni szándékozott, hogy az övé lesz a győzelem és nem az embereké, figyeliük meg, első

kisérletképen Gedeon isteni utasítás szerint kijelentette, hogy mind akik félnek, forduljanak vissza és visszafordultak oly sokan, hogy csupán tizezer maradt hátra. Még tul sok volt ez is és egy második módszer alkalmazására is utasított Gedeon, mely valóságban hűségüknek, vagyis buzgalmuknak kipróbálását célozta. Ez alkalommal csak háromszázán választottak ki.

Ez a háromszáz főből álló kis csapat, oly osztályt képvisel, amelynek nem csupán nagy a hite Isten ígéreteiben, hanem kíváncsian tekinget a szolgálat alkalmi után és sohasem áll meg, hogy kérdezze azokat, hanem a parancsot hallván — örömmel halad előre. Ez a 300 főnyi kis csapat épen azon jellemtulajdonságokkal bírt, melyek kedvesek voltak Isten előtt. Bizalomteljesek, teljeshitűek voltak s ez ok miatt bátrak. Isten gondviselése alatt Gedeon különösképen szerelte fel őket; minden egyest harsonával, egy korszóval és abban egy faklyával látott el. Gedeon három csapatra osztotta őket és az alvó ellenség közelében oly helyekre állította, hogy gyakorlatilag véve körül fogták az ellenséget. A korábbi intézkedésekkel egyezően adta ki a parancsot Gedeon. Mindenki belefűjt harsonájába, összetörte korszóját és kivilágított faklyájával, kiáltva aztán: „Fegyverre, az Urért és Gedeonért!” Ennek eredményeképp az ellenség teljes vereséget szenvedett.

Nem hihetjük, hogy ezen 300 főnyi kis csapat vagy valaki is közülük így szólt volna Gedeonhoz: „Mielőtt bekeríteni megkísérelnék az ellenséget és megfujnánk a kürtöket és széltörnénk a cserépdényt, bölcsőbbnek és okosabbnak tartjuk, hogy kis csapatunkból küldöttséget küldjünk a Mideániták vezéreihöz és megkérjük, hogy engedjék-e, hogy éjszakánként idején lármát csapjunk, kürtjeinket fujjuk és összetörjük cserépkorszóinkat, mert máskülömben ha ezt nem tesszük meg, akkor megsértjük őket és ezáltal megsértjük törvényeiket, amennyiben csendháborítást követünk el.”

Ezáltal az Isten ígéreteiben való teljes hitet tanusítottak volna-e? Valószínű, nem! Ily tanácsot mi nem látunk helyesnek. A 300 közül valamelynek, ha ily fajta hajlam lett volna az eszében, vagy a szívében, akkor Gedeonnal nem lett volna a harcban. Ellenben, a 300 félelemnélküli volt. Be kell ismerjünk, hogy tudatában voltak ők annak, hogy a Mideániták seregét valószínű nem a saját erejükből győzhetik le, de Isten iránti rendíthetetlen hitük arra vette-e rá őket, hallván a parancsot, hogy így szóljanak: „Miért? Hogy kérdezzék az okát, (s a célt ne nézzék) ekkor valószínű, halált érdemltek volna.”

„Gedeon serege az evangéliumi korszak győzelmesének — az egyháznak, a kicsiny seregnek ábrázolásaképp tekinthető, s maga Gedeon, valószínű üdvösségünk vezérét képviseli, akinek példamutatását követnünk és jellemét, mint követői el-sajátítanunk kellene.” (W. T. 07:327. angol.) Amily biztosan ábrázolja Gedeon serege az egyházat, épen oly határozottan fektetett bele az értesítésbe néhány fontos leckét az Ur, melyről kívánja, hogy megtanulja azt a kis sereg, világos, hogy az Isten és intézkedései iránt való abszolút bizalom leckeje ez, s nagyon bátor érzelmek vagy szellem az, független minden ember félelemtől, vagy olyasmitől

való féleléstől, mit emberek csináltak, vagy olyasmitől, mit emberek tehetnek a legmagasságosabb gyermekeivel. Az ilyenek nem fognak félni, hogy erejükből lángoló buzgalommal megtegyenek mindent, ami kezük ügyébe akad. Éberon tekintgetnek a szolgálat alkalmi után és nem szünetelnek, okok után kérdezve — ha megjelenik az alkalom.

Bátor, teljes hitű próféták.

Ábeltől Jánosig félelemnélküli emberek csoportja neveltetett, akik nem vonakodtak cselekedni Isten akaratát és elnyerni Isten tetszését. A zsidókhoz írt levél 11. részét olvasva, minden igaz keresztyénnek kitágul a szíve és megszágyonit minden ujteremtést, aki remeg az ő ellensége előtt, vagy aki félelemből visszavonul az Atya akaratának cselekvésétől. Ezek az Ó-korbéli emberek pusztán a „jobb felámadás” ígéretét látták maguk előtt, mégis oly hitet és hűséget juttattak kifejezésre, olyan szeretelet és bátor buzgóságot az igazság iránt, hogy emberekre vonatkozólag mi nem találunk párhuzamokat az egész világ és szent történelemben. Hallották Isten ígéreteit és elhitték azt. Arra az ígéretre támaszkodtak, elhagyták szülőföldjüket és állásaikat, s a legnagyobb elnyomást és üldözéseket szenvedték el, hogy csak megnyerjék a megígért jutalmat és semmilyen akadállyal sem engedték meg, hogy visszariassa őket az Isten akaratának cselekvésétől, amennyiben ez hatalmukban állott.

Egyiptom királya igazságtalan törvényt állított fel, melyben követelték, hogy az Izraeliták férfi gyermekei már születésükkor megöletessenek. Amikor Mózes született, az ő szülei az Istenben való hitükből kifolyólag nem féltek a király rendeletétől és elrejtették Mózeszt, hogy megmaradjon az élete, amennyiben hitték, hogy Isten meg fogja áldani fáradozásait. Miután őt a király leánya felnevelte, s a királyi udvar minden előnye osztályrészeül jutott, Mózes mégis vonakodott, miután nagykorúvá lett, hogy mint az uralkodóház tagja szerepeljen, szívesebben választva a gyalázat viselését az ő népével. Egyiptom pompája és gazdagsága nem vonták el őt kötelességétől, sem azok hízékedése nem gyakorolhatott befolyást reá, a kik a népet kormányozták: Az idő eljöttével bátran lépett Izrael élére, eltávozván Egyiptomból, „nem rettegve a király haragját”. Az egyiptomi hordáktól üldözve, bátran vezette Izrael népet bele és keresztül a Verestengeren. Az Isten iránti hite abszolút félelemnélkülivé tették őt. Aztán Izrael bátor férfiaknak soráról szól az értesítés (33—36. versig), akik nem a maguk erejében bíztak, hanem ingathatallan hitük által „királyságokat megszerongattak, igazságot cselekedtek, ígéreteket elnyertek, orozslánok száját betömték, a tűz erejét megoltották, elviseltek isszonyu próbákat, gyalázásokat és korbácsolásokat, sőt még ezenkívül kötözéseket és börtönt — akikre nem volt méltó e világ”, és hitük és hűségük miatt mindezek jó bizonyítványt nyertek és kedvesek voltak Isten előtt. Ezek nem voltak dicsekvő emberek. Nem támasztottak igényt fizikai bátorságra, vagy hősiességre, hanem az ő nyugalom és Istenben bizó hitük az emberek által készített berendezésekkel szemben félelemnélkülivé tette őket, Jehovától megszerezve részükre a tetszés bizonyítványát.

Ezen tudósítás az egyház részére.

Nem erőszakolt magyarázás, ha mondjuk, hogy a teljeshitű prófétákról szóló ezen értesítés az egyház áldásaképpen jegyeztetett fel. A következő fejezet bekezdő argumentuma kiemeli, hogy célul tűzetett, hogy megtanulja az egyház azon nagy leckeit, hogy a kik kedvesek Isten előtt, azok hűségesek, ragaszkodóak, teljeshitűek és bátrak oly tökéletes szeretettel a Jehova iránt, hogy nyugodtan és örömmel engedelmeskednek parancsának, nem félve a következményektől, melyek kísértőjük részéről támadhatnak. Ha ily hitkinyilvánítása követeltet Isten tetszésének elnyerése végett, akkor még fokozottabb jogszerint lesz oly foku félelemnélküli hit követelne a kicsinyseregtől. A Mester ama „bölc és hű szolgálja” jogosan mondta:

„Az Isten gyermekei minél inkább betelnek az Ő szellemével s azáltal kitágul értelmük és ismeretük, annál kevesebb tér marad náluk a félelem számára. A félelem ezen szelleme a kerestyénnél nem egyéb, mint a kételkedés szelleme; mindig a hit hiányát, a szent szellem hiányát árulja el. A félelem szelleme kedvenc forrása a gonosznak; minden irányban megakadályozza a kerestyén fejlődését, úgy egyes hívőknél, mint egész gyülekezeteknél is; igen gyakran még testi gyengeségek és képtelenségek is arra vezethetők vissza. A saját „En”-jével összehasonlítva a szent szellemmel betelt Isten gyermeke igazi óriás! És vajjon miért? Mivel minden aggályai el vannak nyomva és szíve megerősedett, mivel gyökeret vert és megalapozott, a hite és lelke keményen — biztosan horgonyoz az isteni ígéretekben. Minden veszélyt rejtő sziklaoromtól meg lesznek oltalmazva, még ha nagy heveséggel hajtának is az ellen a nyomoruság szélviharai. A szent szellem sokszor már, mint nagy erő nyilvánult meg Isten gyermekeiben, mely épen bámulatba ejtette ellenségeiket. (É. 245, 145. u. kiadás.)

A fenevad és a bárány.

Háboru van üzenve a fenevad s a bárány között. Hogy ki fog győztesen kikerülni a harcból, az nem lehet kérdéstárgya. A fenevad a Sátán eszköze és meg lesz semmisítve, végül a Sátán kell elpusztitassék. A fenevad egy másik elnevezése az Antikrisztusnak. A jelenések írója körül írja a fenevadat, mondván, hogy megjelent egy időre, aztán mélységbe szállott és későbbben feltűnt ismét. Eredetileg a pápa hierárkia képezte az állatot, mely a polgári hatóságok által gyakorolt üldöző hatalmat és rendesen, mint a szent római birodalom volt ismerős — egyház és állam. Hatalmat gyakorolt 1799., amely időben rettenetes csapás érte, visszavonult és a mélységbe szállott. 1918-ban feltűnt ismét, ugyanazon állat, de még több valamivel. Most a pápai hierárkiából áll, mely magába foglalja a különböző alárendelt szervezeteket az úgynevezett hitetlen „protestáns papság” jó részével együtt, melyek mind együtt működnek, mindáltal kormányozva a papság által és befolyásolva politikai hatalomtól, hogy üldözze azokat, akik nem engedelmeskednek parancsaiknak és meg nem hódolnak oltáraik előtt. Az összes rendszerek titokban egyesülve, vagy valóságosan együtt működve a papsággal az üldözés gyakorlásában polgári tekinté-

lyek csatornáján keresztül alkotó részét képezik a fenevadnak, mely a Jehova tekintete előtt a föld utálatossága (lásd IV és VII. kötet.) Ezen vegyes hatalomra vonatkozólag írta a jelenések írója, mely állatias módon gyakorolja azt: „Ezek (a felekezeti és politikai vegyesen egyesült elemek stb.) háborút folytatnak a bárány ellen! Elérkezett az az idő, amikor folyamatban van a küzdelem és valamennyi idő óta dühöng. Honnan várhatjuk, hogy a fenevad a Báránnyal háborút folytató? Azt feleljük, amennyiben testének ez oldalon levő tagjaival harcol, amennyiben a „kicsiny sereg” ellen harcol, melynek adattak az ígéretek, s amely figyelmeztetve van, hogy neféljen, amidőn azt a hirt elterjeszteni fáradozik, melyet olyanok által hirdettett az Úr, akiket elhívott és kiválasztott. (Jel 19:19.) Ha Jézus követőinek harcolniuk kell a fenevaddal, mily fegyvert használnak? „Mert bárha testben járunk, mégsem test szerint harcolunk, mert harcunk fegyverei nem testiek, hanem istenileg hatalmasak a (tévedés) erődítményeinek berontására.” (II. Kor. 10:3—4.) A földön a pápai hierárkia a legnagyobb erődítménye a tévelygésnek, mely az ő politikai alárendeltjei és szövetségesei, a protestáns papság magáról megfélekezett osztálya által lesz támogatva. Ilykép folytat a „kigyó magva” háborút az „ígéret magva” ellen. A kísértő elpusztítani igyekszik azt az osztályt, melynek Jézus mondotta: Ne félj kicsiny sereg, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot. Való igaz, hogy emberi álláspontokról nézve hatalmas ellenfél ez a kísértő, De ha meggondoljuk, hogy Urunk a mi pártunkon van, az ellenség akkor jelentéktelennek látszik. „Sion neféljen, mert közepette van az Isten és megsegíti.”

Az igazság, a mi fegyverünk.

A kísértő és a Mester követőinek előbb említett küzdelmére utalva mondta Pál apostol: „Máskülömben testvéreim, legyetek erősek az Urban és az ő hatalmának erejében. Nem arra leszünk intve, hogy a saját erőnkől legyünk erősek. Magunkra semmit sem tehetünk, de mindent tehetünk Krisztus által, aki minket megerősít, feltétel lévén, hogy mindazoknak viselniük kell Isten fegyverét, akik osztoznak e harcban. Magukon kell viselniük a fegyvernemeket és azt használniuk, s a védekezés és támadás legfontosabb fegyvere „a szellem kardja” — Isten ígéje. Ha elbukó félben van a tévelygés erődítménye és a mi fegyvereink hatalmasak ily erődítmények lerontására, ebből az következik, hogy akik végül győzni fognak a Báránnyal együtt, a fegyvereket vezérünk parancsaival összhangban kell használniuk, teljes hittel és bizalommal az Urban, félelem nélkül alkalmazva, hogy az ilyen fáradozásokat ő megáldhassa ígéretei szerint. Ezen fegyvereket az Ur különböző alakokban adta, hogy mindazok, akik szeretettel és buzgósággal vannak eltelve „háza” iránt a fegyverekből osztályrészt birjanak. Miközben fegyver és üzenet ez, mégis önkéntes értekezések, lapok és könyvek alakjában lesz átnyújtva, amennyiben nyomtatott oldalak és előszóval lesz hirdetve. Tehát a „harsona” használhatóvá lett téve mindenki részére, aki azt harsóztatni akarja. Az igazság fényét minden utjateremtés földi edényében bírja, mely a Mester szolgálataiban kell eltőressék „okos tiszteletül.” (Rom 12,)

Ha megjönnek az alkalmak, az ő kiváltságuk az igazság hirdetése, villágosság fénylesztése és mindig felhaználni erejüket és energiájukat

Értekezések önkéntes osztása.

Ingyenes értekezések osztása alatt oly traktátusok és lapok értendők, melyeket a Társulat időről-időre előkészít és ingyenes szétosztás végett szétküld. Mindnyájan kényszerítve vagyunk-e ily ingyenes osztogatásban részt vennünk, ha kérdezve leszünk? Nem! feleljük — senki sincsen kényszerítve, hogy tegyen valamit. Minden pusztán önkéntes szolgálat, mely az Ur és az ő ügye iránti szeretetből lesz gyakorolva. Jehova sohasem kényszerít senkit. Amikor az ingyenes olvasmány kihirdetetik a Társulat által, akkor a vének ne gyűljenek-e össze és ne küldessenek-e példányokat, hogy az osztályoknak helyes-e részt venni az osztályban vagy sem? Mi egyetlen szentirati helyet sem ismerünk, mely csak arra is utalna hogy ily kötelesség terheli az előjárót vagy pedig a gyülekezetet. Hadd gondoljunk arra, hogy „Isten helyezte a testbe a tagokat tetszése szerint.” (I. Kor. 12:8.) Azt jelenti ez, hogy a függöny ezen az oldalán helyezte a testbe a különböző tagokat bizonyos kötelességek végett. Ha a kéz megtagadja a lábnak szolgálatokat teljesíteni, akkor az illető tapasztalni fogja, hogy a fejebubján áll. Minden tagnak el kell végeznie a saját munkáját. Hadd kezdjük meg önmagunkat: A Társulatot az ő művének végzésére hívta és szervezte-e az Ur az ő hü és bölcs szolgálja által? Azt hisszük, hogy ebben megegyeznek az Óratorony legtöbb olvasói és ha igen, vajon nem az Ur határozott volna meg bizonyos dolgokat a társulat részére, melyeket az illetékesen megbízott szolgák kell elvégezzenek, és nem a Társulat kötelessége meghatározni, hogy mi legyen kiadva ingyenes szétosztás céljából? Ha nem, akkor kinek kell meghatároznia? Ha ezen kérdés a számos különböző osztályok különböző véneiből és vezetői által kellene eldöntessék, akkor hol szűnne meg valamikor a kötelesség? Nem az új teremtés értelmes észéhez fellebbez-e, hogy a Társulaton nyugszik a kötelesség, hogy az ingyenes szétosztásra kerülő nyomtatványt kiadja, amint ez az Ur akaratának lenni látszik? Ne történjen-e minden rend és szabályszerűen?

Mit kell tehát tenni, ha a traktátusok önkéntes szétosztás végett megérkeznek az osztályokhoz? feleljük: Az önkéntes munka felügyelője adja tudtul, hány tartál áll rendelkezésre, mennyi jut egyes kerületekre és szólítsa fel az osztály összes tagjait, akik abban részt venni kívánnak, hogy osztogatásnak a saját körleteiben. Mindazok akik ebben részt venni kívánnak, mondják be a nevüket a vidék felügyelőjének, mely vidék, mint az ő munkaterük szerepel és mind valakik nem akarnak abban résztvenni, viselkedjenek nyugodtan és ne avatkozzanak azok ügyébe — akik ekként szolgálni akarnak. Valószínű lesznek némelyek akik hajlandók lesznek szolgálatot teljesíteni, némelyek vonakodni fognak és határozatlanok lesznek, míg mások figyelők lesznek és kíváncsiak szolgálatot teljesíteni és gyorsan kapnak az alkalman. Mindenki válassza azt az utat, melyről felteszi, hogy az Ur is azt választotta volna.

A vének vagy más kiemelkedő testvérek azonban ne menjenek-e a hivatalos megbízottakhoz

és ne kérjék-e megengedését ingyenes nyomtatványok osztogatásának? Erre egy másik felelettel ohajtunk válaszolni, melyet már egyszer feltettünk. Helyes lett volna-e Josué részéről, hogy Izrael közül egy néhány vént vagy előjárót küldjön a kanaanitákhoz és engedélyt kérjen, hogy be szabad-e vonulnia Kanaán földjére. Helyes lett volna-e Gedeon részéről, hogy serege közül egy néhány legkiemelkedőbb egyént vagy vént küldött volna a Mideánitákhoz megkérdezés végett, hogy megengedik-e éjjelkor bekeríteni táborukat, a körsók szét-törését, s hogy felkiáltssanak: „fegyverre az Urért és Gedeonért”? Hasonló jog szerint kérjük mi: „A magasságos szolgálói, akik megbizattak az igazság üzenetének hirdetésével, menjenek-e és kérjenek engedélyt a „fenevad” szolgáitól, hogy törvényes és helyes lesz-e hirdetni az evangéliumot vagy sem? Mit gondolunk, kedves volna-e az Ur előtt, ha ezt tennék? És mit gondolunk, hogy akik eleneállanak az igazság hirdetésének, szívesen adnák-e hozzá beleegyezésüket? Ha csak akkor igyekezzünk szolgálni az Urnak, ha ahhoz beleegyezését adja a „fenevad”, nem arra mutat-e ez, hogy „az ember félelem tört vet” és a hit hiányára vall az Urral szemben? Az Ó-testamentum példáiból az Isten leckékben akar részesíteni minket és ebben a félelem legyőzését tanuljuk meg. Elsősorban egyetlen hivatalnoknak sincsen jogában vallásos lapok osztogatására engedélyt adni. Ha a lap valami törvénybeütköző dolgot tartalmaz, akkor a hivatalnoknak nem állana jogában engedélyt adni a szétosztásra és pedig azért, mivel senkinek sem áll hatalmában olyas valamit engedélyezni, ami törvénybeütköző. Ha a nyomtatvány nem tartalmaz törvényellenes dolgot, akkor a hivatalnoknak semmi joga vagy tekintélye sincsen, hogy megakadályozza annak osztását. Itt idézzük az igazságügyminisztérium egy magasabb tisztviselőjének kijelentését: „Nem a mi teendők, hogy a törvényre oktassuk a népet, hanem hogy üldözzük, miután megsértette a törvényt.”

Helyesen kellene cselekedni minden keresztyénnek

Helyesen kellene eljárnia minden keresztyénnek és ha az Ur akarata szerint cselekszik, biztosan jól cselekszik. A hivatalnokok kötelessége, hogy megvédelmezzék a keresztyéneket, amikor ők eleget tesznek hivatásuknak, az evangéliumot prédikálván. Egy szemelőt tartandó helyes cselekvési mód történt New-Yorkban. Az aratási korszak elején Russel testvér kiadta a „Pokol” c. füzetet és annak szétosztásáról gondoskodott küldöncök által New-York városában. Egy magasabb rendőrtisztviselőhöz fordult és annak elbeszélni kezdte, hogy mit szándékozik tenni; a tisztviselő közben félbeszakította, mondván: „Nem, uram. Erre ön nem kaphat engedélyt”; mire Russel testvér így válaszolt: „En öntől nem engedélyt kérek és szükségtelen is ebben az országban engedélyért folyamodni az evangélium prédikálása céljából; én önnek, mint e város rendőrségi vezetőjének csak azt akartam tudtul adni, hogy én különböző küldöncöket akarok kiküldeni, hogy szétosszák ezen nyomtatványokat és azért jöttem, hogy megkérjem önt, mint tisztviselőt, hogy gondoskodjék, hogy védelmezve legyenek ezen lapkiosztók és ne legyenek kitéve zavarásnak a lelkeszség vagy más valaki

részéről." A lapkiosztás a kitűzött időben végre lett hajtva.

Figyelmünket reáterelték némely hivatalnokra, akik a pápaságtól és önző érdekektől befolyásolva és megakadályozni kívánván az igazság hirdetését, megakadályozták Biblia Tanulókat megfelelő értekezések oszlogatásában, sőt annyira mentek, hogy a könyvek átadását és nekik való beszolgáltatását követelték. Amerikában egyetlen tisztviselőnek sincsen ilyfajta joga, mindegyre megy, bármiféle hivatal is visel.

A Társulat még egyszer sem adott ki oly értekezéseket, melyek valamiképpen törvénybeütköznek volnának és ilyesmi szándékában sincsen. Ha kétségeskednek a Traktátusok megengedhetősége felől, akkor a Társulat kompetens jogtudóktól kérdez tanácsot, akik barátaink és akik helyes vélemény szerint nyilatkoznak. A barátok tehát bizhatnak abban, hogy ha nyomtatványok kerülnek szétosztásra, az helyes és törvényes módszerint történik és jogosan oszlogatni lehet. Ha valakinek kétségei támadnak és tanácsot akar kérdezni, az forduljon egy ismerős ügyvédjéhez, aki becsületes és nem áll érdekében, hogy támogassa a „fenevadat” harcában a „Bárány ellen. Elvárható, hogy történni fognak gáncsokodások tulbuzgó hivatalnokok részéről, akik kedveskedni akarnak bizonyos teljeshatalmuaknak és megkísérelik elnyomni az igazságot, mivel most az ideje, amikor ennek történnie kell az Írás kijelentése szerint. Nem remélhetjük, hogy minden szomorúság nélkül játszódjék le a „fenevad” háboruszkodása a „Báránnyal” és követőivel, hanem hadd gondoljunk az Úr intésére: „Ne rettegj, hanem légy erős és igen bátor!” Dávid, amikor Goliátot megközelítette, nem mondta azt: „Goliát meg fogod-e engedni, hogy ezzel a kővel beverjem a fejedet?” Nem, hanem hősiiesen és bátran mondta: „Te jössz én reám karddal, lándzsával és dárdával; de én megyek reád Jehovának, a seregek Urának és Izrael csatasorai Istenének nevében, akit te szidalmazol.” (I. Sám. 17:45.) Amely követ Dávid használt, mintha más követet jelképezne, melyek később fognak alkalmaztatni (Jel. 16:20.), s úgy látszik, hogy e „kövek közül egy néhányat az Úr erre a „rendelt” időre tart készen. (Jób. 38:22-23.)

„Kétségkívül bátorságra van szükség a harcmezőn ellenséggel és mindenféle veszéllyel megküzdeni; de valószínű még nagyobb és megbecsülendőbb bátorságot kíván ilyképen védelmére kelni az Úrnak és egy népszerűtlen igazságnak és mint annak értekezés oszlogatója tekinteni és ismertetni. Valódi bátorságra van szükség védelmére kelni a világosságnak, amikor a kísértő világra terjedő befolyással azt sötétségnek tünteti fel és az ellen támadást intéz. Igazi bátorságot követel, alázatosan és állandóan leleplezni a sötétséget, ha annak a pártján vagyunk, kultúra, befolyás és a kereszténység állanak.” (Angol W. T. 07:283.)

Veszélyt rejt magában a fenevadra bámuló és megkísérelni megnyerni az ő kedvét. Aki az ő bátorságát bebizonyította a harctéren vagy más helyeken, arra nézve nagy veszélyt jelent feszült figyelemmel tekinteni a „fenevadra” és hadműveleteire, mert bátorságának nagy részét veszíti el, melyet bírnia kell Krisztus követőjének és fél tel-

jes kötelességeit teljesíteni. Az ilyennek tanácsolnánk: fordítsd el tekinteted a „fenevadról” és tekintsd fel a tökéletes mintaképre, figyeld üdvösségünk kapitányának parancsát: „Ne félj... kövess engem.” Veszélyes volna, ha valaki, miután mindenét feláldozta s bátran is harcolt valameddig, s aztán félelem szállná meg a „fenevad”-tól vagy valamely más rendszertől, melyet emberek csináltak, ez engedékenységre vezetne eljárásában és így a jutalom elnyerésének elmulasztására is. Van a választottaknak egy osztálya, kik félelemesek s ez ok miatt visszahúzódnak a szolgálattól, ezekre vonatkozólag olvassuk: „Bárha nem is önkéntes győzők ők, mindazáltal szereti őket az Úr és megfogja szabadítani őket, kik a halálfélelemtől (megvetéstől, szegységtől való félelemből, melyet a tulok és az Úr kecskebakkja viseltek a táboron kívül — ki a pusztába — elkülönített, halotti állapotba) életük hosszán keresztül szolgaságnak, az emberfélelemtől — emberi hagyományoktól és véleményektől való félelemnek voltak alávetve, melyek mindig történni és akadályoznak a mindhalálig tartó Isten iránti hűségben.” (Zsid. 2:15.) (Sátor 69 oldal.)

A kicsiny sereg szelleme.

„A kicsiny sereg”, azok, akik az országot örökölni fogják az Úr szellemének nagyobb mértékével bírnak-e, mint a fentemlített osztály? Erre vonatkozólag olvassuk: „Mert Ti nem vettétek a szolgaság szellemét nyertétek, melybe felkiálthatok: Abba, Atya!” (Róm. 8:15.)

Várni kell, hogy különböző eszközök által a kísértő, különösen a „fenevadéi” által elkövet minden lehető erőlködést, hogy félelembe kergesse a „Bárány” követőit és bátortalanná tegye. De ezek ismerik Mesterük hangját és örömmel követik bárhova vezesse is őket. Bátorításuk végelt helyezte ajkukra a következő szavakat az Úr: „Azért nem félünk, ha elváltozik is a föld (a szervezett társadalom) és a hegyek (országok) meginognak a tenger szívében (forradalom), ha dühöng-nének és csapzanának is hullámai és zajára megsegíti hajnal pirkadtára.” (Zsolt. 46:2-5.) Valamint: „Ha had táborozik is ellenem, nem fél szívem; ha háboru kerül fel ellenem, Ő benne bizoni; egyet kértem a Jehovától, csak arra vágyom most is: Hogy lakjam a Jehova házában életem minden idejében, hogy a Jehova szeretetreméltóságát nézhessem és tudakozódjam Ő róla az Ő templomában.” (Zsolt. 27:3-4.) A zsoltáriró tisztán leírja azt az osztályt, mely bátran követi a Mestert és örvendő várja az országba jutást. Ezek, kik azzal a buzgósággal bírnak, mely sajátja az Úr házá-nak, melyet a szeretet eredményez, nem félnek a nehézségektől az ő szolgálatában, hanem örvendeni fognak, ha méltóaknak tekintetnek betölteni valamit Krisztus hátramaradt szenvedéseiből, amennyiben belefutnak harsonáikba; széttörik edényeiket és az igazság fényét életükön keresztül kiragyni engedik.

Erő és egészséges értelem.

Ugyancsak erről az osztályról mondja az apostol: „Mert Isten nem adott nekünk félelemnek lelkét, hanem az erőnek, szeretetnek s a józanságnak szellemét adta, tehát ne szégyeneld Urunkról,

s rólam is, mint az Ő foglyáról biznyságot tenni". (II. Tim. 1:7, 8.) Ne úgy értsük, mintha azok, akik a kicsiny sereget képezik, vakmerően hősök és meggondolatlanok, amennyiben önmagukat jogos kritika tárgyává teszik ki, hanem ellenben az ilyenek egészséges szellemmel bírnak és az egészséges értelem ezen szelleme, az Ur szelleme arra vezeti el annak birtokosát, hogy csendes, éber és mindig áhítatos legyen. s a Gedeon 300 főnyi kis serege módjára arra gondoljon mindig, hogy alkalmas időben elővigyázattal, bölcsen és félelem nélkül cselekedje az Ur akaratát. Az ilyeneket, ha becsmeréli az ellenség, ők viszont nem becsmérelnék, hanem bizalommal és csendesen használják a szellem kardját s így osztoznak a tévelygés erődítményeinek lerombolásában. A dicsérő szavak nem teszik felfuvalkodottá őket, sem nem félemlíti és szegényíti meg őket a papság viharos támadó szava sem azoké, akik valamely méltóságot viselnek. Felismerik, hogy nem önmagukban van az erejük, hanem az Urban. (Zsolt. 121:1-2). A világ gyengéi ilykép „erősek lesznek Istenben” (Isten ereje, szelleme által), úgy, hogy még szorítani is képesek a bűn és tévelygés erődítményeit és képesek, mint Jézus Krisztus derékváltzei diadalmasan kitartani a nemes harcban olyanok nagy meglepetésére, akik természet szerint sokkal fölöttük állanak, így volt ez már korunk kezdetén, amikor a világ gyöngéi örömmel befogadták az evangéliumot, ahhoz mindvégig megmaradván hűnek, minden legnehezebb próbák és szenvedések dacára, melyeket mint mártírok szenvedtek, amelytől ma kor legnagyobbjai és legerősebbjei borzadtak. Napjainkban az üldözés körülményei természetesen másképalakultak; mindazáltal mostan sem kevésbé érvényes „osztozni a társadalmakban, mint jó harcos vitézni”. (V. kötet 246 old. német.)

Miért lesz nagybecssülve a bátorság.

Az Irás minden helyen miért említi dicsérőleg a bátorságot? Nem azért valószínű, mivel tetszene az Urnak egy dicsekvő csoport. Ellenben, Isten előtt nem kedves a dicsekedő. A bátrakat méltatja az Ur, mivel ezáltal állandó hitet és bizalmat tanusítanak iránta. „Hit nélkül Isten előtt nem lehet kedves lenni”. Aminél inkább felismerjük, hogy mi a király gyermekei vagyunk, annál inkább becsülni fogjuk azt, hogy még hűsből való testünk is halhatatlan addig, amíg el nem érkezik annak letevésére a rendelt idő. Mily megcsodálni való Atyánk van nekünk — menedék és nyomorúság minden idején, erő részünkre a sürgősség minden percén. A bizalom következő szavait helyezte gyermekei ajkára: „Jobb kezemnél megfogtál engem; tanácsoddal elvezérelsz s azután a dicsőségbe befogadsz engem”. (Zsolt. 73:23, 24.) Ha tekintetünket félrefordítjuk Atyánktól és elfeledjük, hogy Ő tartja kezünket, akkor gyengék vagyunk és félünk. Akkor gyenge lesz a hitünk, akkor megrettenünk a fenevad bömbölésétől. Ha helyreállítva lesz hitünk, akkor a szívünk, ha tökéletes, mint iránytű fordul a Pólushoz, azonnal keresve az Urat és mi erősek leszünk újra. Ugy látszik néha, mintha minden percben fölénk Kérülne az ellenség, de ha arra gondolnánk, hogy kezünk az Atyában van, akkor azonnal jelentéktelenné válik az ellenség hatalma.

Gyarapodott hit.

Amikor eleinte megismertük az igazságot s magunkat felszenteltük az Atya akaratának cselekvésére, a hit egy fokát birtuk. Amikor tudományban és bizalomban gyarapodtunk, fokozódott a hitünk. Amikor felkerültek az üldözés viharai és ellenünk támadni kezdtek a hullámok, felismertük, hogy több hitre van szükségünk. Szükségszerűen ugyanez a szabály kell mindvégig megtalálja alkalmazását. Várnunk kell, hogy a „fenevad” gonosz üldözését gyakorolni fogja amíg a „Bárány” legyőzi azt. Akik a „Bárányt” tapasztalatokon keresztül mind a végső győzelemig követni fogják, hitben a legkeményebb próbára állíthatnak. Egyidőben, amikor önkéntes szolgálatot teljesítettél s amikor mindenki mosolygós arccal fogadta kezedből az értekezéseket, könnyű volt munkát teljesíteni. Amikor szívélyesen megköszönték azt, amit nekik adtál, nem volt nehéz „Traktátusokat” osztogatni. De amikor némelyek barátságtalanok voltak, mások gunyolódni kezdtek, míg mások erőszakossággal és elzáratással fenyegettek, akkor észrevedtetted, hogy több hitre van szükség a munka folytatásában. Amikor fokozódott az üldözés és Te letartóztatvat, gonosz tettel vádoltattál meg, mivel hirdetted az igazságot, s amikor jogtalanul elítéltek Téged, mint gonosztevőt és börtönbe vetettek, és napok hosszán át elzárták Tőled a napfényt és nem láthattad éjjel a csillagokat és magányban, nyugalomban ültél gondolatokba mélyedve, akkor még több hitet követelt annak felismerése, hogy még szeretted téged az Ur, hogy fogva jobb kezedet, úgy Tartott Téged és ilykép rendjén volt minden.

Az Urnak lelke nem a félelemnek lelke, hanem a bátorságé, a hité, s a szereteté. *Nem várhatjuk-e, hogy minél jobban bele mélyedjünk a fenevaddal a végső harcba, annál nagyobb bátorság lesz követelve azoktól, akik győzelmesek és bemenni fognak az országba? Nem lesz-e szükség Illés szellemének kettős mértékére, hogy kitartóan, nyugodtan és örömmel lépünk fel az ellenség ellen a harcban és kitárjuk az igazság egészséges tanát.* Gondoljuk. Hisszük, hogy üldöző hatalmát a „fenevad” gyakorolni fogja, de „Sionnak nem kell félnie”, mivel az Ur pártján van és biztos a harc és diadal. Bárha fokozódik az üldözés, mégis azok, akik a legnagyobb mértékben bírák az Ő szellemét, előhaladnak az igazság hirdetésében. *Nem látszik-e, hogy az Ur az Ő bölcs és hű szolgáját ez időre vonatkozólag útasította irni? — „Valószínűleg önfenntartási kísérlet lesz Nagy-Babilon — a kereszténység részéről, mikor látja, hogy hatalma a politikában, papi uralomban és babonában elvész, hogy az igazság előkészítésének művét, mint ez ő rendszerére veszedelmest, meggátolja. És itt lesz valószínűleg az, hogy az Illés osztály a legvégsőig azon lesz, hogy az igazságot terjessze és ezért erőszakot szenved és így megdicsőülésbe megy át”. (C. 237.) Ez a kijelentés hassan buzdítólag mindenre, aki reméli a királyságban lenni, hogy komolyan haladjon előre és kitartóan hirdesse az igazság üzenetét.*

A tökéletes szeretet megpróbálása.

Péter kijelenti, hogy az ítéletnek az Isten házában kell kezdődnie vennie¹ (I. Pét. 4:17.) Hogy

a nemzetek megítélése elkövetkezett, az isteni próféták minden kutatója felismerheti. Hogy az ítélkezés az Ur háza felett bizonyos idő óta folyamatban van, az Ur „kicsinyei” közül ezt senkisémm vonhatja kétségbe. Az Ur háza felett ez ítélkezés főcélja az, hogy megvizsgálja és meghatározza, hogy kifejlesztett ki az Ur előtt kedves jellemet, mely nekik gazdag bemenetelt biztosít az országba. A félelem eleme beleértődik-e ezen vizsgálatba? Igen és bizonyítani fogja, hogy szeretetünk az Isten iránt a legnagyobb. János írta az egyháznak, aki reagondolt ez ítélkezés napjára: „Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy szabad lelkűek legyünk az ítélet napján, mert a mi Istenünk van, úgy vagyunk mi is a világon. A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelmekkel jár, aki pedig fél nem lett teljes a szeretetben”. (Ján. 4: 17, 18.) Ez a szó „szabadlelkűség” (Károlyi fordítás bizodalom) ez idézetben dr. Strang által „szabadlelkűség a nyilvánosság előtt beszédben és bizalomban” van fordítva. Nem történhetik meg szeretetünk komoly megpróbálása egy némely arra vonatkozó tapasztalat nélkül, mely félelmet akarna önteni belénk; az Ur az egyház végső földi tapasztalatainak ezen óráján engedélyezi, hogy tüzes próbák lépjenek fel és János ilyen azt jelenti ki, hogy szeretetünk, ha tökéletes az Isten iránt, akkor nem fogunk félni, hanem ezen próba ideje alatt szabadlelkűek és bizalomteljesek leszünk és nyíltan fogjuk hirdetni az igazság üzenetét, z mennyiben belefutunk hozsonnáinkba, használjuk földi edényeinket és kiragyni engedjük világosságunkat. Életünk, mindenünk az Uré. Neki köszönünk mindent, amivel bírnak és Ő alkalmat ad, hogy bebizonyítsuk most, hogy tiszta szívből szeretjük Őt mindenek felett.

Ki fogja birni az országot.

„Ne félj Te kicsiny sereg, mert tetszett a Ti atyátoknak, hogy nektek adja az országot! A világ fundamentomának felvetése előtt elhatározta egy kicsiny sereg létrehívását, amelynek adni fogja az országot és elhatározta, hogy ez szent és fedhetetlen legyen Ő előtt a szeretetben” — tökéletes a szeretetben, félelemnélkül, megingathatatlan a hitben. (Eféz. 1: 4.) Egyetlen teremtmény vagy hatalom sem folytathatna háborút ezen kicsiny sereg ellen az atya engedelme nélkül, mivel az Ő személfénye és kéztenyerébe vannak bejegyezve ők. Bölcsességének és szeretetének gyakorlásába tüzes próbákat enged rájuk jönni, hogy kipróbálja hűségüket és szeretetüket. Engedte, hogy kedves fia gyalázatos halált szenvedjen el, s azután a legkimagaslóbb méltóságra emelte Őt. Engedte, hogy a „fenevad” ismét felszálljon a mélységből és háborút kezdjen a „Báránnyal”, amennyiben az Ő követőivel harcolt. Nekik mondta a Mester: „a fenevad harcolni fog a Báránnyal és a Bárány legyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya Ő, s akik Ővele vannak hivatalosak, választottak és hívek”. A Bárány komoly hű követője, ha olvasni fogja ezt, örömmel telik el a szíve, mivel tudja, hogy a most elkezdődött harc véget ér nemsokára, s ha tökéletes lesz a győzelem, azok, akik diadalmasan állanak a Sion hegyén, nem csupán hivatalosak és választottak, hanem hűségesek is lesz-

nek, a halálhűségesek, olyanok, kik nem félnek szájukra venni az Ő nevét, s akik örömmel hirdetik a legsúlyosabb órában: „Elérkezett a menyneknek országa.”

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ezek meglátják az Istent.” Boldogok a félelemnélküliek, mert ezeknek tiszta a szívé. A fennemlített idézetben bizonyítja János, hogy csak a félelemnélküliek, nevezetesen azok, akik szilárdan bíznak az Urban, tökéletesek a szeretetben. Csak a tisztaszívűek tökéletesek a szeretetben, ebből Jézus kijelentése szerint az következik, hogy a félelemnélküliek — a szeretetben tökéletesek — a tisztaszívűek az egyedüliek, akik örökölni fogják az országot és meglátni az Istent. Mily pompás kilátás tárthatott eléjük! Amit szem nem látott, fül nem halott és emberi szív nem érzett, amit Isten készített az őtel szeretőknek; de nekünk megjelentette az Isten az ő lelke által.” (I. Kor. 2: 9-10.) Hit által látják ezek most a Király szépségét és méltóságát s az ország leirhatatlan pompáját. Hit által, bátran, ha tombol a harc — fogjuk Atyánk kezét és őszintén kiáltunk fel: „fegyverre az Urért és Gedeonért!” Ha mindvégig igazolni fogjuk hűségünket, kedves lesz Atyánk előtt dus bejutásban részesíteni minket az Ő örök országában, ahol az öröm és kedvesség teljességét megérjük.

Angol Őrtor. 1919. aug. 1.

II. RÉSZ.

a beteljesült egy prófécia vagy beteljesülő félben van, azt akkor megértheti az Isten felszentelt gyermeke. A világ nem hiszen az Isten szavában, ezért bárha látják az eseményeket, melyek a prófécia teljesedésében ismeretessé lesznek, mégsem hisznek a próféciának s ez nem jelentőségteljes az ő részükre. Tudván, hogy a Próféta ihletett mondása előre feljegyeztetett az egyház vizsgáztatására és okulására, s különösen azok áldására, kikre a korszakok vége jutott, a hívő keresztényen a szentszellem megvilágítása által látni képes a beteljesült próféciát és valamennyire becsüli azt. Tárgyunk ezen szemlélésében Illés és Elizeus próféták életét, cselekedeteit és szavait vizsgáljuk meg a jelkép és hasonmás álláspontjáról.

A Bibliatanulók többféleképp magyarázták ezen prófétákat és azt, hogy mely osztályt vagy emberek csoportjait ábrázolják ők. Mivel biztosítottunk, hogy az igazak ösvénye csillámló hajnalfényhez hasonlít, amely a nap deleléséig egyre világosabban fénylik, így biztosan elvárhatja az Igazság kutatója, hogy aminél közelebb jut az út végéhez, fokozottabb világosságot talál. A becsületes igazságkutató egy be nem teljesült prófécia magyarázatát nem fogja visszavonhatatlannak tekinteni, mert felismeri, hogy az Ur előtt kedves, időről-időre tisztább fogalmat nyújtani a tárgy felől s amely mértékben kibontakozik a prófécia s az események aszerint teljesülnek, abban a mértékben tisztázódik a tárgy. (I. Pét. 1: 19—21.) Amely fejtegetést ilyen előadunk, nem dogmatikus mód szerint történik, hanem a viselkedésben rejlő nagy alapelvek vagy uralkodó törvények világánál, amiképp ez jelen tárgy I. részé-

ben tárgyalatott: az itt kifejezésre juttatott gondolatokat az igazán felszenteltek elé terjesztjük gondos megvizsgálás végett.

Illés mint jelkép.

Ugy látszik, az összes Bibliakutatók határozottak abban a feltevésben, hogy Illés az egyházat jelképezte a testben. (I. Kir. 17; B. 259—278.) Hogy Elizeus jelképezett-e valamit vagy sem, s ha igen, akkor mit, ezt nem állapították meg pontosan az isteni próféciák kutatói. Ha észre vesszük, hogy egy embert az Isten a jövő események ábrázolása végett használ föl, akkor érdekes, ha megvizsgáljuk azon egyén szavait, cselekedeteit és jellemét. — Lásd decemb. Őrtorony 1915—189, old. német.

Akháb, Izrael királya, Isten kiválasztott népéje, istentelen királynője, Jezabel által befolyásolva, bálványimádásra vezette a népet és Isten Illés prófétát küldte hozzá, aki bátran a király elé állott és oly tartalmu üzenetet közölt, hogy három és fél éven keresztül nem fog eső esni az Izraeliták országában. A próféta miután közölte megbízatását, elrejtette magát a szárazság ideje alatt. A három és fél év elmúltával az Isten visszaküldte őt az Izraelhez azzal az utasítással, hogy megjelenjen Akháb király előtt. Utközben találkozott Abdiással, a király hű szolgájával, akit megbízott, hogy menjen a királyhoz és jelentse be, hogy Illés visszatért. Abdiás nagyon féltette sz. életét, félt bejelenteni a próféta jelenlétét, mivel aggodott, hogy a próféta elmulasztja megjeleni a király előtt; tehát kérte a feloldozást a felelősség alól.

Illés, miután biztosította őt, hogy határozottan még az nap meg fog jelenni Akháb király előtt, eléget tett az ő kérésének. Erre következett a próféta és a király összehatalálkozása. Akháb király hibáztatta a prófétát, hogy ő a felelős a szárazság miatt. Illés nyíltan válaszolta, kijelentvén, hogy a király önmaga felelős a szárazságért, mivel elfordult az Uról és bálványimádásra vezette a népet. Jezabel biztatására Baál papjai gyakorolták a kormányzatot Izraelben s a nép követte őket. Illés feltűnést keltő bátor ajánlatot tett Akhábnak; nevezetesen, hogy Akháb idézze meg Baál papjait, akik építsenek egy oltárt, s helyezzenek arra egy leölt tulkot, de ne gyujtsanak tüzet alája: hogy maga Illés is hasonlóképp cselekszik, s hogy a Baál prófétái kérjék az ő Istenüket, hogy eméssze el az áldozatot tűz által és Illés is kérni fogja a Jehovát, aki megeméssze az ő áldozatát tüzzel, s az az Isten, aki az áldozat tüzzel való eleméztése által válaszolni fog, legyen elfogadva a néptől.

A király beleegyezett és 450 Baál papot gyűjtött össze. Meghatározott időben lett megtartva a gyűlés. A hamis Baál próféták megépítették oltárukat, arra elhelyeztek egy leölt tulkot és Istenükhöz kiáltoztak, Baálhoz, hogy eméssze fel az áldozatot. De sikertelenül. Azután Illés gondoskodott, hogy ne csupán tűz ne legyen az ő áldozata alatt, sőt még az árkot is vízzel töltötte tele, s mikor aztán imában a Jehovához esedezett, tűz esett alá az égből és eleméztette nem csupán az áldozatot, sőt a köveket, a földet és a vizet kinyalta az árokból. Mire a nép felismerte Jehovát, mint az ő Istenét. Illés erre egyszerűen és bátran parancsolta,

hogy fogják el mind a 450 hamis Baál papot és végezzék ki. Ezeket a Kison patakhoz vitték, ahol megölték őket. Mire aztán nagy eső következett.

Hasonmás.

Előre meggyőződünk, hogy Illés ezen tapasztalatai az egyház tapasztalatait ábrázolták a testben, hogy a szárazság három és fél éve, az igazság, az élő víz inségét ábrázolta a pápai fennhatóság egy 1260 éves periodusa a szentszék heves üldözése alatt, végződven 1799-ben. Azután az igazság nagy esőzése szakadt a földre, millió Bibliák széleskörű elterjesztése és az igazság hirdetése által beszéd utján.

Akháb királylyal szemben való viselkedésében és a hamis Baál papok leöletésének hőstettségében Illés a bátorság és félelemnélküliség csodálatos fokát nyilvánította meg. Ezáltal az egyházban olyanok szellemét és hajlamát jelképezte, akik kedvesek az égi Atya előtt. Illés mintha egyike lett volna az Ur legbátrabb szolgáinak, annak gyakorlásában, aminek végrehajtására ő bármikor megbízást kapott a nagy Királytól. Illés bátor volt az Urért s az Igazságért. Abdiás kevésbé volt bátor és gyöngy volt némely tekintetben, amennyiben hiával volt sok tulajdonságnak, melyek kedvesek az Ur előtt. . . . Manapság vannak keresztyének, kik megfelelőik ezen két típusnak, de Illés a „kicsinysereget” jelképezi, akin rendkívül nyugszik az Ur tetszése, s aki Üdvözítőjével együtt megállapított időben képezni fogja a királyi csoportot.” (Angol W. T. 04: 220—221.)

„Általános leckét kellene tanulni ezen eseményekből az Ur népének, az új teremtésnek. Az Illés osztály részére a bátorság, a bizalom és a hűség leckéje ez. Hadd legyünk erősek az Urban s az Ő hatalmának erejében. Hadd hirdessük tisztán és értelmesen minden kínálkozó alkalommal és minden alkalmas eszköz által annak dicsőségét, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott el minket. Nem a mi dolgunk, hogy legyőzzük az Igazság ellenfelét és halálba juttassuk őket, mint Illés tette azt, de mireánk tartozik, hogy súlytsunk, s a tévedés és hamis tanokat pörére vetköztessük, melyek megtévesztik a népet. Az Ur „kicsinyei”, mint az Irás mondja, legyenek hatalmasak az Ő ereje által, hogy leszedjék a tévelygés erődítményeit és olyanoktól elfordítsák a bűn áradatát, akik helyes érzelmi állapotban vannak, hogy fogadják az igazságot”. (angol W. T. 04: 234-235.)

Hamis próféták veresége.

Az a rejtethetetlen bátorság és félelemnélküliség, melyet a hamis Baál próféták leverésében juttatott kifejezésre Illés, valószínű ábrázol valamit az egyház tapasztalataiban. Ily fontos eseménynek nem szenteltetett volna oly megfigyelés, ha nem szándékoltott volna valamit azáltal ábrázolni, vagy némely leckét szerezni. Feltevésünk következő: Ugy a katolikus, valamint a protestáns lelkészség sok éven keresztül Krisztus neve alatt operált, tévtanokat tanított és bálványimádáshoz vezette a népet. Tanították az Istent rágalmozó tanait az „Örököltörlemnek”, „Spirítizmusnak”, a kifejlődésről (evolutio) az „ördög tanait”, a magasabb kritikát, stb. s így elvezették a nép észjárását az Istentől

és igazságának tisztá beszédétől, úgy annyira, hogy modern írók közül is az egyik nemrégiben ezt közölte: „A keresztyénség jelenlegi állapotában a háboru szemétdombjára vethető.” Természetesen, rendszeren vannak kivételek, mindazáltal ideszögezzük egy komoly Bibliakutató megjegyzését: „Röviden mondva, a papság a farizeuskodók legnagyobb kötege, mely valaha gyötörte a föld népét”. Valószínű nem fordul elő az egész történelemben valami, ami a „hamis prófétáról” szóló képet inkább beteljesítené, mint korunk papsága közül a többség. Ők a tévelygés nagy erődítményét építették fel és fogakkal vicsorgatnak és harcolnak mindenki ellen, aki fellobogtatni meri az igazságot.

A Jehova felszerelte a hasonmási Illés osztályt, és támadó, valamint védekező főfegyverük a „szellem kardja”, az igazság üzenete. Ezékiel és a Jelenések prófétálásai tartalmazzák a valaha irt leg súlyosabb vádakat ezen hamis próféták ellen. A Bibliatanulmányok VII. kötete, a „Beteljesült titok” oly képen tárja föl ezen prófétálást, hogy még az avatatlan is megértheti azt és ilyenképpen ezen hamis próféták leleplezhetnek a világ előtt, mint ezelőtt soha és halálos csapás lesz mérve tévtanáikra és csaló megtévesztéseikre. Amikor ezen fegyver az Illés osztály kezébe adatott, bátran és rettenthetetlenül haladt előre és használta azt.

Hirtelen félni kezdtek.

Akháb a polgári hatalmakat ábrázolta; Jezabel a felekezeti elemeket. Akháb nem viselkedett különös érdeklődéssel a hamis Baál próféták iránt. Csak annyiban törődött velük, amennyiben az ő céljait szolgálni voltak képesek, de az ő vereségük miatt sem szenvedett nagyon. Különösen Jezabel, az ő istentelen felesége ragaszkodott ezekhez a hamis prófétákhoz. A kötelességükről megfeledkezett, korunk hűtlen felekezeti rendszerei valóban az egyetlenek, kik különösen megtartani akarják a hamis prófétákat.

A jelkép szerint Jezabel Illéshez küldött, megüzenve neki, hogy huszonnégy órán belül kivégeztesse őt, mivel agyonverette az ő prófétáit. Ez megijesztette és ő elmenekült. Az Illésnél mutakozó ezen hajlam a hirtelen félelemre különösnek látszik, ahhoz a bátorsághoz és félelemnélküliséghez hasonlítva, melyet korábbi időkben nyilvánított meg.

„Szegény Illés, aki oly bátor volt egykor, oly készséges kockáztatni életét, de most vakrémülettől meglepetve Bersebába menekült, Judea legtávolabb fekvő részébe. De még ott sem érezte elég biztonságba magát, mivel Josafát, Judea királya jó barátja volt Akhábnak, Izrael királyának, tehát hátra hagyván szolgáját, dőlel folytatni menekülését a Sion hegyiség pusztájába. Haszontalan okoskodunk, hogy mily más mód szerint cselekedhetett volna Illés, vagy hogy mily bátran kellett volna fellépnie az Ur mellett, leleplezhetné volna a királynőt, összehívhatta volna Izrael törzsvezéreit és általános befejezéshez juttathatta volna az elkezdett reformot. Gondoljunk arra, hogy Illés jelkép volt; minélfogva cselekedetét, valamint szavait különös értelemben és fok szerint az Ur irányította, eltekintve az ismeretektől és motívumoktól. Ha csak elkövetkező csodálatos, magasabbrendű dolgok jelképi nézőpontjáról vizsgáljuk az egész ügyet Illés, Akháb és Jezabel

felől, csak akkor ismerhetjük fel valamely fokban a lecke erejét és jelentőségét, melyek ezen jelképek által tanítanak.” (angol W. T. 04:237.)

Nyomatékosan hangsúlyozzuk az idézett kifejezést: Arra kell gondolnunk, hogy Illés jelkép volt, minélfogva cselekedetei, valamint szavai különös értelemben és fokban az Uról lettek irányítva.

Mily tapasztalat háramlott az egyházra, mely mintha ábrázoltatott volna az Illést meglepett ezen aggodásteljes tapasztalat és hiányos bátorság által? 1917-től 1918 tavaszáig szokatlanul buzgó volt az egyház a szellem kardjának forgatásában, különösen a kard hegyének, mely „éles vágásra” előkészített, mellyel meg volt támadva a tévelygés babiloni erődítménye és porére vetkőztetve a hamis próféták. Ezidőre vonatkozólag lett próféta módra írva: „Este embernek fia csinálj két utat, melyen jöjjön a babiloni király kardja; egy földről jöjjön ki mind a kettő... mert kettős lesz a kard most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő kard körüljárja őket.” (Ezék. 21:19,24.) A „szellem kardját” Russell lelkész háromszor kettőn kellett suhogtassa a Bibliatanulmányok hat kötete által. A rombolás fegyverei a föld összes nagyjait üldözni fogják, amennyiben benyomulnak legtitkosabb rejtekeikbe. A szellem kardja porére fogja vetkőztetni Isten örökségének összes kényurait. (I. Pét. 5:3.) nevezetesen a papságot és leginkább takargatott gondolataikat, amelyek ellenkeznek a Jehovával és tervével. „Hogy elolvadjon a szív és sokan elhullanak, minden kapujokban reájuk vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifejlesztett.” (Ezék. 21:15.) A kard hegye a Bibliatanulmányok VII. kötete, a „Beteljesült Titok”, mivel tartalmazza Russell pásztor írásának egyesítését és Ezékiel prófécijának, valamint a jelenések fejtegetését a hamis rendszerekről, melyek sanyargatják a földet — különösen hamis próféták felől.

Jezabel haragos lett.

A hamis próféták ellen, az igazság széleskörű elterjesztése után azonnal, nagyon haragos lett a hasonmási Jezabel és fenyegetőzött és megfélemlítette s megijesztette az Illés osztályt országszerte, s amennyiben megnyerte a maga részére Akháb támogatását, oly nagyon félni kezdett az Illés osztály, hogy azon jogellenes üldözés alatt, mely reájuk szakadt, elhagyta a kardot és menekült. Sok üldözés következett, Jezabel a paráznák anyja unszolására s a vele szövetséges leányok szittására a hasonmási Akháb által; az Illés osztály egy némelyikére oly nagy félelem szállott, hogy így szóltak: „Szeretnénk, ha meghalnánk és megszűnne ez a rettenetes próba.” Bizonyos ideig nagy kétségbeesés vett erőt az Illés osztályon. Mennyire hasonlított ez előképük Illés tapasztalatához.

„A hasonmási Akháb, a polgári tekintélyek bizonyos fokig e tárgy felől elismerték az általános igazságot, (amennyiben frissülés érte a népet az igazság terjesztése által, de többé-kevésbé szorosan kapcsolódva vannak a Jezabel rendszerrel s annak befolyása alatt és sajnos! Mint a Jelenés tisztán kifejezi, korunkban Jezabelnek leányai is vannak, (rendszerek protestáns cím alatt) melyek ugyancsak anyjuk szellemét árulják el. A leányok befolyása által a hasonmási Illés esetleg még vár-

hat üldözést, szítva az anya, végrehajtva a leányok által, mint az Keresztelő János esetében előfordult, akit Heródes lefejeztetett Salome biztatására és Heródiás-Jezabel szítása következtében. Mindazáltal ez a jövő periodusába tartozik. (angol W. T. 04:237.)

A fenti események tekintetbe vételével nem az látszik-e, hogy a fenti szakaszt próféta módra írta Russell testvér? Ismét idézzük tollából:

„Majdnem mulatságos látni azt, hogy Illés milykép kérte a rekettje bokor alatt az Istent, hogy engedje őt meghalni, mivel nem volt több sikere, mint atyáinak is. Izrael részére az Isten igaz tisztelete helyreállításának missziójában, ha meggon-
doljuk a dolgot, hogy néhány nappal azelőtt a próféta vakrémüléstől megijedve menekült, hogy elkerülje Jezabel életveszélyeztető fenyegetését. Miért menekült el a halál elől és most mégis ha lált kért az Istentől? A Próféta cselekvési módja és tapasztalatai csak ábrázolása annak, ami gyakran ismétlődik. Az Ur népe közül néha némelyek erős hit dacára is bátoratlanok lesznek, ijedséges félelem vesz erőt rajtuk, pillanatra mintha elfeled-
nék, hogy kinek a szolgálói ők, s hogy velük van a Mindenható ereje, aki kész és képes a teljes hitűek javára kormányozni minden dolgot. Ugy áll a do-
log, hogy az Ur összes felszentelt szolgálói áldozatul adták az életüket, amikor a Bárány követőivé let-
tek, s ha csak folytatódagasan is felismerhetnék felszentelésüket, minden pillanatban készek volná-
nak a befejezésre, amiképp az Urnak tetszik, vagy amily eszközök vagy intézkedések által engedé-
lyezné azt. Az Ur szentjei, az Illés osztály gondol-
janak arra, hogy hajuk egyetlen hajszála sem hull-
hat el. Atyjuk tudta és engedelmé nélkül; szívalla-
puk kedves Üdvözlőnkéhez kellene hasonló le-
gyen: „Ne üritsem-e ki a pohárt, melyet az Atya
adott nekem?” angol W. T. 04:237.

Természetesen, az Ur előre tudta azon meg-
vizsgáló tapasztalatokat, melyek 1918. tavaszán
szakadtak az ő népére — az aratási kór negyven
éves végidején és ugь látszik az a szándéka, hogy
a vizsgáló és aggasztó tapasztalatai Illésnek, ami-
kor Jezabel fenyegetései elől menekült, annak ide-
jén az egyház tapasztalatait ábrázolják és jelképez-
zék. Legyel hát jó reménységgel.

Illés visszanyeri bátorságát.

Később Illés ismét visszanyerte bátorságát;
az Ur népe is merítsen bátorságot ebből. Azután
a beteg Akházia király követet küldött Baál-Sebub-
hoz. Ekron Istenéhez, hogy megkérde, meggyógyul-e,
vagy nem. Az Ur anyala utasította Illést, hogy
menjen a követ elé és üzenje meg a királynak,
hogy nem fog meggyógyulni. Ezt tette Illés. Azután
ötven emberrel egy ezredet azon célból küldött ki a
király, hogy elfogják Illést, de Illés intézkedése folytán
tűz esett alá az égből és megemésztette őket. Azután
ismét 50 küldetett és hasonló eredménnyel jutott Illés-
hez. Azután a harmadik rendbeli 50 következett, kik
alázatosan meghajoltak Illés előtt, erre az Ur utasította
Illést, hogy menjen alá a királyhoz, mondván: „Menj
le ő velem és ne félj Tőle! Illés felkelt és elment vele a
királyhoz”. (2. kir. 1. Rész.) Valószínű, eltávozott tőle
a félelem és visszanyerte bátorságát.

Ne feledjük, hogy egyetlen ember sem kormá-
nyoztatható volt olyképp eljárásaiban, hogy foly-
tatólagos képét szolgáltatta volna az egyház minden
egyed tapasztalati vonásának. Mint Russell testvér
gyakran kifejezte, vannak külön ábrázolások az
ábrázolásokban, s ahol végződik egy kép, ott kez-
dődik a másik. Azért jól meg kell figyelni a
különböző képeket, hogy össze ne zavarjuk azokat.
Illés tapasztalata, amikor elvétetett a viharban,
szükségképpen legvégül kell következnie a képben,
de mindegy ebben az esetben, hogy azon tapaszt-
alat az Illés osztály tapasztalatainak legvégsőjét
ábrázolja-e, vagy nem. Illés emberek osztályát áb-
rázolta; s a tüzes szekér és a vihar nem képez-
hetik ezen osztály személyeinek végső földi ta-
pasztalatait; félelmes szellemről nem tanuskodha-
tott volna a tüzes szekérrel átélte tapasztalat után.
Minélfogva ama félelemnek először kellett ábrázol-
tatnia, ugyanazon alapelv mintájára, amiképp Jézus
mint ember, a Páska-vacsorát nem hozhatta be
halála után és így ezt halála előtt kellett beiktatnia.
Illés elragadása a szélviharban, fontos pontot áb-
rázolhat az egyház pályáján, s mégis sokan a
testben maradhatnak egy időre azok közül, akik
az egyházat képezik, miután átérték ama hasonmási
tapasztalatot.

A nagysokaság-osztály ismertető jelei.

Olyképp jelezte, hogy Elizeus a nagysokaság
jelképe. Fontos tehát, hogy megvizsgáljuk a nagy-
sokaságot ismertető jeleket, hogy meggyőződünk,
hogy Elizeus életében az események és tapasztala-
tok azon ismertető jeleket ábrázolták. Ide szögez-
zük Russell testvér egy néhány találó kifejezését:

„Már ismételtük, hogy az Isten különösképen
nem említi az Írásban a nagy sokaságot és felfe-
dezzük, hogy miért, nevezetesen, ha ugyanolyan-
képpen volna kezelve a nagysokaság, egy azon fokon
és hasonlófoku érdeklődéssel és ecseteléssel, mint
a kicsinysereg, ez azt jelentené, mintha az Isten
ajánlotta volna és mondta volna mindkét eshetősé-
gről: Itt van mindkettő, válasszál. De nem így áll
a dolog. Az Ur kijelentése így hangzik: „Egy azon
reménységben hivatottak”, hogy a felkent Test tag-
jai legyenek. Az Írás csupán rámutat arra, hogy
lesznek olyanok, akik a nagysokaságot fogják ké-
pezni és nagy áldást nyernek, melyre sohasem tör-
tént meghívás. Ezen nagysokaság minden tagja Is-
ten kegyelmét pontosan olyképpen kapja, mint a ki-
csinysereg, de nem használják föl olyan helyes
módon, mely abból állana, hogy életüket letegyék
Jézussal, mert a terv végrehajtásában a halálban
kell végződnie.

„Melyek a legfőbb dolgok, melyek minket a
kicsinyseregtől el a nagysokasághoz vonzanak?”

„Én azt mondanám: a buzgóság hiánya, az
Isten iránti szeretet hiánya, a testvérek iránti hiá-
nyos szeretet; t. i. szived hidegsége; a kicsinysereg
folt nélküli osztály lesz stb., ellenben oly csoport
lesz a nagysokaság, oly ruhákkal, melyek szenny-
nyesek és gyűröttek s azért alkalmatlanok a meny-
asszony-osztályba.”

„De bárha nem önkéntes diadalmasok, mind-
azáltal szereti őket az Ur és megszabadítja őket,
kik halálfélelemből (megvetéstől, szégyentől való
félelem, melyet a tulok és az Ur kecskebakja hor-

dott a pusztában, — elkülönített állapotban — a táboron kívül) egész életükön keresztül szolgaság alá voltak vetve — az emberfélelem, s az emberi hagyományok és vélemények rabsága alá, mely tör volt mindig és akadályt képezett a mindhalálig tartó Isten iránti engedelmség útján." St. 69.

Egyszóval, a nagysokaság legfőbb ismertető jelei hanyagság, vagy közömbösség áldozati szövetségük teljesítésében hiányos buzgóság, félelem és eltávozás a tökéletes szeretettől. Ezen ismertető jelek valamelyikét megnyilvánítva látjuk-e Elizeus próféta vagy tapasztalatai által?

Elizeus cselekedetei.

Miután Elizeust prófétává kenték, együtt találjuk Illéssel, valószínű annak jelentésekép, hogy tökéletes összhangban voltak. Gilgából Bételbe mentek, Bételből Jerikóba s aztán a Jordánhoz és ketten együtt lépték át a Jordánt. Illés, mikor elragadtatott a viharban, ezt Elizeus látta s azután fel-emelte az Illés leejtett köpenyét és visszafordult a Jordán partjára. Fogta az Illésről lehullott köpenyt, a vízre ütött azzal, ezt mondván: Hol van a Jehova, az Illés Istene? Ő is a vízre ütött s az kétfelé oszlott és Elizeus átment". (1. Kir. 2:13, 14.)

Elizeus egyéb jeljegyzett cselekedetei a sós forrás meggyógyítása (2. Kir. 2:21—22.) egy néhány üldözőjére kimondott átok (2. Kir. 2:24), egy csodálatos vízfolyás előidézése, melyek az Izraeliták sáncaiba nyomultak (2. Kir. 3:13—20), az olaj megszorítása az öz. asszony korszójában (2. Kir. 4:1—7.), a magtalan szunamita asszony megáldása magzattal (2. Kir. 4:17.), ugyan-e nő fiának feltámasztása (2. Kir. 4:37.), a mérgezett étel megjavítása (2. Kir. 4:41.), a belpoklós meggyógyítása s a poklosság átvivése saját szolgájára (2. Kir. 5:14—27.), a vas uszásának előidézése a vízben (2. Kir. 6:6.), s aztán következett a Dotáni esemény. Elizeus ezen cselekedeteinek és kijelentésének vizsgálása közben nem fedezünk fel egyet sem a nagy sokaságot ismertető jelekből.

Tehát azt lehet mondani, hogy ezen tettek nem a nagysokaságot ábrázolják. Elizeus részéről ez helyreállítási műveletet jelképez és hogy Elizeus az Ó-testamentumbeli diadalmasokat ábrázolja-e? Erre azt feleljük, hogy Illés hasonló műveletet végzett, hogy csodálatos módon megszorodott a liszt az edényben és az olaj a korszójában az özvegy asszonynak, úgy hogy „a liszt az edényből s az olaj a korszóból nem fogyott ki, Jehova kijelentése szerint, melyet Illés által szólt." (1. Kir. 17:11—16.) Később ugyanazon asszonynak beteg lett és meghalt a fia és Elizeus felébresztette a halálból és „visszatért az élet a gyermekbe ismét és megéledett". (1. Kir. 17:18—23.) Ezzel kapcsolatban megemlékezünk, hogy három és fél évi szolgálati ideje alatt Jézus vakok szemét nyitotta fel, süketek füleit, megoldta némák nyelvét, betegeket és szomorúakat gyógyított és némelyeket feltámasztott a halálból.

Egy alkalommal így szólt a tanítványaihoz: „Bizony-bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, azon cselekedeteket is fogja cselekedni, melyeket én cselekszem, s még nagyobbakat is, mivel én az én Atyámhoz megyek." (Ján. 14:12.) A helyett, hogy ezen áldásko időleges tettei, melyeket

Illés és később Elizeus cselekedtek, a helyreállítási munkát ábrázolnák, melyeket az Ó-testamentumbeli diadalmasok fognak cselekedni, miért ne fordulhatna elő, hogy azon kiváltságokat szimbolizálták vagy vetítették elő, melyeket az Illés-osztály hozott az evangéliumi korszak folyamán azokra, akiknek az igazság üzenetét hirdette értelmi látásuk stb. felnyitása által? Jézus kijelentését fejtegetve, hogy tanítványai nagyobb tetteket fognak cselekedni, mint Ő, írta a „bölc és hü szolga:"

„Mintha helyes volna az a gondolat, hogy ezen nagy tettek némelyike azután fog teljesülni, miután felépítve lesz az ország: az emberiség felébresztésének nagyobb műve a halál álomból, de véleményünk szerint nem ez az egyetlen értelmezés, mely szerint az Ur követőinek érteniük kellene, hogy művük meg kellene haladja a Mesterét. Pünkösdkor, miután a szent szellem adatott, kezdett az Ur népe az Ő nevében s mint az ő képviselője nagyobb és csodásabb dolgokat tenni, mint amelyeket ő cselekedett. Az Ur vakok szemét nyitotta meg — de követőinek kiváltságuk volt az emberek értelmi látását megnyitni. Fizikai betegeket gyógyított az Ur — követőinek azonban megadatott az alkalom, hogy szellemi betegeket gyógyítsanak. Ha az Ur fizikai kiűtést (poklosságot) gyógyított — követőinek kiváltsága volt a bűn szellemi kiűtését gyógyítani. Az Ur megelevenített halottakat — de követői szerencsések voltak, hogy prédikálhatták az Evangéliumot, amiáltal sokan magasabb értelemben mentek a halálból át az életbe." — Angol Örtor. 99:90-91.

Tehát, aligha volna észszerűnek mondható az a feltevés, hogy Elizeus csupán a fennemlített tettek végett jelképezné a nagy sokaságot. Az utóbbi fejezetben idézett okok miatt s azon további ok miatt, hogy a Milleniumi korszakban az Ó-kori diadalmasok csak mint Krisztus látható képviselői fognak dolgozni az emberi nemzedék javára és nem, mint a nagy sokaság képviselői.

Elizeus kit ábrázol?

Ha típus volt Elizeus, hát kit ábrázol? E kérdésre azt feleljük, hogy véleményünk szerint ő a kicsiny sereget jelképezte; hogy Illés (szintén) a amíg megcselekedve lett a munka bizonyos foka, melyet Jézus követői fognak cselekedni és végrehajtani; más szóval, a tüzés próbák idejéig, melyek 1918-ban zudultak az egyházra, amely időben a köpeny, azaz az igazság híre képviseltette a „Beteljesült Titokban" leszakasztott s a még hátra maradt munka, melyet az egyháznak a testben kell megcselekednie, azóta Elizeusban jelképeztetik e fellevés mellett a következőt bocsátjuk közre:

Fontos az Írás utalásait megfigyelni Elizeus felkenésére vonatkozólag. Jehova utasította Illést, hogy felkenje Elizeust. A „King-James"-fele (angol) fordítás így hangzik: „Kend fel őt prófétává magad helyett." Ugyálszik, hogy dr. Strong, valamint dr. Young eltévesztették megvilágítani a „helyett" szót ezen idézetben. De a Leeser-féle fordításban olvassuk, hogy az Isten így szólt Illéshez: „És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királyá Izrael felett és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát kenjed prófétává magad helyett." (Hasonló a Károlyi fordí-

tása is.) (1. Kir. 19:16.) Elizeus ha Illés helyett vagy helyébe lett prófétává felkenve, ebből tisztán az következik, hogy ahol megszűnik az Illésről szóló kép, onnan Elizeus kezd ábrázolni az egyazon jelentőségű osztályt, nevezetesen a kicsiny sereget. Amikor Illés elvételét és Elizeus elfoglalta helyét, akkor és azon időben vált Elizeus Illéssé minden terv és célra nézve, minélfogva ugyanazon osztályt képviseli. Az Írásban sehol sem éri oly kitüntetés a nagy sokaságot, mint azon osztály ábrázolása céljából egy próféta felkenése. Továbbá megfigyeztetett, hogy mikor Elizeus és Illés együtt mentek, Elizeus tudta, hogy nemsokára el lesz különítve Illéstől. Miután mindketten átlépték a Jordánt, Illés így szólott Elizeushoz: „Kérjed, hogy mit tegyek veled, mielőtt elvételem Tőled. És Elizeus kérte: Legyen kérlek a Te benned lakó szellemek kettős mértéke én rajtam.” (2. Kir. 2:9) Az okos és balga szüzekről tudósító ábrázolás módjára, Illés nem mondta Elizeusnak: „A Te kérésed nem teljesülhet, a vásártérre kell menned és vásárolnod kell, amit kértél.” De mit is mondott: figyeld meg! „Nehéz dolgot kértél! Ha látni fogsz, amikor elvételem Tőled, akkor teljesülni fog kérésed, ha pedig nem fogsz látni, kérésed sem teljesül. Történt pedig, mialatt együtt beszélgetve mentek, imé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztotta egymástól őket és Illés szélviharban az égbe szállott. Elizeus látta ezt és felkiáltott: Én atyám, én atyám! Izrael szekerei és lovagjai! (2. Kir. 2:10-12.) Az a tény, hogy Elizeus látta vagy megfigyelte az Illés elragadása alkalmával történt eseményeket, egybeesik Illés kijelentésével, mely őt (Elizeust) biztosítani fogja, hogy kétszeres mértékben fog részesülni Illés szellemében. A héber, itt „kettős mérték”-re fordított szó, nem duplát vagy hasonló dolgot, hanem „kétszer annyit” jelent, „kétszeresét annak, amivel a másik birt.” Tehát, ha Illés is és Elizeus is a kicsiny sereget reprezentálja, Elizeus a hasonmásban miben bírhatná kétszeres mértékben azt a szellemet, melyet Illés nyilvánított meg?

Kétszeresen oly félelemnélküli.

Ismét kérjük az olvasót, térjen vissza ezen megokolás I. részére, melynek az a főtémája, hogy akik dus bejutással lesznek megtisztelve az országban, félelemnélküli osztály kell legyenek s a félelemnélküli osztály az az osztály, amely tökéletes a szeretetben. Továbbá, amely tapasztalatok az egyházat érni fogják földi zarándoklásuk végső napjaiban, oly fajták lesznek, hogy kétszer annyi bátorságot, hitet, hűséget és szeretetet fognak megkövetelni a nehézségek legyőzése végett, mint annakelőtte. Illés tapasztalataiból megfigyeltük, hogy földi vándorlása alatt bárha huzamos ideig hős volt és félelemnélküli, mégis abban az időben, mikor Jezabel életére tört, félelem szállta meg és elmenekült, de azután ismét visszanyerte bátorságát. Amely tapasztalatokban 1918-ban részesült az egyház, arra keltettek hajlamot, hogy megfélemlítsenek minnünket, aki abszolút bizalommal nem viseltetett az Ur iránt, s aki nem ismerte fel, hogy nem a saját harca ez, hanem az Uré. Tehát a szeretet, félelemnélküliség s az Urhoz és ügyéhez való hű ragaszkodás sokszorozott mértékére van szükség

felvenni az Illés-osztályról leesett köpenyt, más szóval a kardot, a „Beteljesült Titkot” és minden azzal összhangzó hiradást és bátran félelemnélkül vinni tovább és használni azt, ahogy az Ur fog arra utasítani.

Megvizsgálva Elizeus élményeit, semmit sem találunk ami félelemre mutatna. Ellenben, összes tapasztalatai mindhaláláig az Ur iránt tanusított teljes hitről és bizalomról győznek meg és abszolút ragaszkodásról irányában. Egyik legfeltűnőbb eseménye, mely bizonyítja bátorságát e téren, Dotánban esett meg vele. Abban az időben gyakran volt háború Szíria és Izrael között. A szíriai király elhatározta, hogy reá tör Izraelre. Különböző terveket szőttek, hogy meglepjék a városokat s ezen rajtaütések mindig megakadályoztattak, amennyiben nagy meglepetésükre a szíriaiak mindig úgy találták, hogy rövidesen épen azon városok készültek fel a védelemre. Ebből azt következtette a király, hogy vagy udvarában, vagy táborában árulónak kell lennie, aki mindig elárulja az izraelita királynak a titkos terveket és előkészületeket és nyomoztatta ezt az árulót. Polgári hatóságoknál nem szokatlan, hogy mialatt nyomoznak egy veszélyes árulót, ebben igen messzire mennek.

A király néhány tanácsosa ajánlotta, hogy egészen valószínű, hogy Elizeus próféta adja mindig tudtára az izraelita királynak a szíriaiak összes terveit és határozatait. A király elküldött tehát, miután megtudta, hogy Elizeus Dotán városában tartózkodik, egy teljes hadsereget lovakkal és szekerekkel, hogy ejtsék fogságba Elizeust. Elizeus bebizonyította, hogy abszolút félelemnélküli. Illés elmenekült, amikor Jezabel az ő életét veszélyeztette. Ugyátszik tehát, hogy kétszeresen bátor, félelemnélküli és hitbéli szellemre van szükség szíriaiak ellen, amikor akkor, amikor azzal a nyílt szándékkal menetel egy egész hadsereg, hogy elfogja és megölje Elizeust, prófétát, de az ő bizalma és hite az Urban nyugton hagyta maradni őt Erre vonatkozólag idézzük a következő találó megjegyzéseket:

„Mihelyt a király értesült, hogy Elizeus a kicsiny Dotán városában tartózkodik, azonnal egy lovas és harci szekerekkel felszerelt sereget küldött, hogy kerítsék be a várost és ilykép biztosítsák a próféta foglyul ejtését. Utóbbi valószínű megértette ezt jóelőre; de az Ur intézkedéseivel összhangban dolgozva, nem menekült el a városból. Egészen nyugodt lélekkel viselkedett a dologban; de az ő szolgálója nagyon nyugtalanzkodott. Arra gondolt, hogy úgy ő, valamint a próféta Szíriába hurcoltatnak fogságba és tuszoknak tartják őket, stb. Azonban Elizeus vigasztalta őt Isten hatalmának biztosításával, mely övezte őket sokkal nagyobb mértékben, mint ellenségük hatalma. Aztán nem mint tanulságot szolgálja részére, hanem valószínű az Ur szándéka szerint, mint leckét szolgáltatván az ő népe részére az egész kor folyamán, imádkozott Elizeus, hogy kinyiljanak a fiatalember szemei, hogy láthassa és felismerhesse a valódi helyzetet.

„Azonnal észrevelte a szolgáló, hogy a város és az egész hegy az őket bekerítő hordák ellen védve volt — tüzes lovak és szekerek ő körüllette. Feltevések, hogy a tüzes lovak és szekerek vízió alakjában lettek láthatóvá a szolgáló előtt, s mi előttünk is, mint az isteni hatalom és védelem ábrá-

zolása. Ilykép nézve, amit a szolga látott, eredményes hasonlat-kép volt, a jelenések szimbolikus képeihez hasonló — mely a feltett célnak a legfőkéletesebben s a legjobban teljesített szolgálatot és értelmi látásának helyes fogalommal szolgált az isteni erő felől, mely a prófétával volt.” — Angol Őrtor. 04:302, 303.

Nem látható hadseregek.

Amely látomást az Elizeus szolgája láthatott, valószínű Elizeus is látta; máskülönb nem kérte volna az Urat, hogy engedje annak meglátását. A fentiekhez hozzáfűzve, még ábrázolhatja a látomás, hogy az egyház az Illés és Elizeus jelképek alkalmazását és azoknak egymáshoz való viszonyát felismerve, zárandoklásuk végső napjaiban megbecsülést és tisztább bepillantást nyerhet a csodálatos hatalomba, melyet részükre, kinek zászlója alatt harcoltak — nyilvánított meg az Ur. S amennyiben Isten oltalmazó gondviselésének ezen szellemi meglátását bírják egymásnak és mindazoknak mondhatják, kik körülöttük vannak és félelmesek, mint Elizeus mondta a szolgájának: „Ne félj; mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ő velők.” (2. Kir. 6:16.) Ezzel a gondolattal összhangban hisszük mi: Ő, aki velünk van, mindazoknál nagyobb, akik ellenünk vannak.” — III. kötet új előszava. (1. Kron. 32:7-8; Róm. 8:31; 1. Ján. 3:20.)

Ha Elizeus ezen éleménye jelképez valamit, nem észszerű az a fellevés, hogy ezáltal a nagysokaság-osztály volna jelképezve, mivel ezen élemény nem mutatja be a nagy sokaság-osztály karakter elemét. Illés éleményeiből megfigyeljük, hogy Abdiás, mint olyan egyén említetik, aki szolgált az Urnak, mindazáltal félt Akhábiót és Jezabeltól s ennél fogva állásfoglalását nem azonosította Istennel az Illéssel. Ugyánazért tehát, hogy Abdiás a nagysokaság-osztályt ábrázolja. Ezen fellevés támogatására idézzük a következőt:

„Együtt örvendünk azon hívőkkel is, akik Abdiás által ábrázoltatnak; mindazáltal nagyobb buzgóság áldását kívánhatjuk nekik őszintén, az Ur szolgálatában, kevesebb gondfordítását azok barátságára, akik az Isten ellenségei és fokozottabb elszántságot az Ur ügyének védelmezésében és a maguk odahelyezésében minden észszerű módon, mint az ő szolgái. Aggodunk azokért, akik szégyenelve az Urat és bizonyos fokig a jelen élet előnyeit előtérbe helyezve, kimagasló hivatalban, jó társaságban és fényüzéssel körülvéve vannak és ez arra veszi rá őket, hogy elmulasztják helyes módon vallást tenni az Urról, ilykép ez az ő részükre esetleg a nagy jutalom elvesztését jelenti, amelyért hivatva vagyunk futni a jelen életben. Mint mondtuk is, reményünk az, hogy egy ilyen osztály végül jó állást és áldást fog nyerni az Urtól; de valószínű oly osztály lesz ez, amely megtér és bátrabb lesz; elfogja veszíteni a nagy jutalmat, melyért futni a mi hivatásunk; a társulás Isten kedves fiával az Ő országában.” — Angol Őrtor. 04:221.

Elizeus félelmes szolgája.

Elizeus élményeiben is találkozunk egy félelmes szolgálóval. Ez a szolga amikor látta, hogy az

a város, melyben Elizeus tartózkodott, nagy sereggel van körülfogva, remegett a félelemtől s az Urhoz kiáltott: „Óh Uram! Mi tevék legyünk?” Ezáltal van jelezve, hogy a hasonmás Elizeus-osztállyal szolgálatot teljesítő keresztyének egy osztálya lesz egyesülve, mely félelemmel teljes s amely a nagy sokaság osztályhoz fog tartozni. Arra is emlékeztetve leszünk, hogy kijelenti az Ur, hogy a nagy sokaság egy szolgáló osztályhoz, mely a dicsőség országában Krisztusnak fog szolgálni és ez egy másik oka annak, hogy ezen élményekben Illés és Elizeus szolgálói miért ábrázolják a nagy sokaságot.

Elfogadják az összes Bibliakutatók, hogy a Zsoltárok főképp és prófétailag az egyház áldására íratott s az egyházat egészet, nevezetesen a kicsiny sereget. Nem látszik tulhajtottnak, ha azt mondjuk, hogy a zsoltáros mint a Elizeus élményeivel fogta volna az eszébe, amikor a következő szép szavakat írta, melyek az Urban abszolút bizalmat s az ő segítő fegyelmét és hatalmát juttatják kifejezésre: „Az Ur az én világosságom és üdvösségem, kitől félek? Jehova az életem ereje, kitől remégek? Amikor gonoszok közelítettek meg, hogy hásonnal egyek, szorongatóim és ellenségeim megütöztek és elesetek. Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár hád támad regim, mégis Ő benne bízom én.” (Zsolt. 27:1-2.) Azok, akik megbotránkoznak és elesnek, rendszeren való és mi megfigyeljük Elizeus Istáni tapasztalataiból, hogy amikor a nagy hadsereg őt bekerítette, ő az Istenhez imádkozott, mondván: „Vaksággal verő meg ezt a népet! És Ő vaksággal verő meg őket Elizeus szavai szerint.” Elizeus aztán Samariába és az Izrael fősgába vezette őket.

Ujabb bizonyíték, hogy Illés és Elizeus egyazon osztályt ábrázolják, felfalálható azon tényben, hogy Illés azt a parancsot nyerte a Jehovától: „Jehut kenje királyá Izrael felett.” (2. Kir. 19:15.) Illés ezt nem teljesítette, hanem Elizeus végezte el ezt későbbben vagy direkt az ő vezetése alatt történt s ezért cselekedte önmaga, egy cselekedét, amely teljesen kedvesnek tetszett a Jehova előtt. (2. Kir. 9:1-6.) Más szóval Elizeus fejezte be azt, aminek megcselekvésére Illés utasított.

A tüzes szekér, mely Illést és Elizeust elválasztotta egymástól, nem valami meghasonlásra mutatott ő közöttük vagy azon osztályok között, melyet ők jelképeztek. Ellenkezőleg, Elizeus minden időben teljesen ragaszkodott Illéshez. A szekér mint jármű, szervezet szimboluma, minél fogva találozva reprezentálná a Társulást, melyet hű szolgálja által szervezett az Ur és használt is még mint eszközt, járműt használ, hogy hivatását elvigye népéhez. Lovak tanukat ábrázolnak. A szélvihar nagy nyomorúság, háború jelképe. A képen látjuk, hogy a tüzes szekér a tüzes lovakkal megjelent és elválasztotta Illést és Elizeust és Illés felemelkedett (elvétezt) egy szélvihar által. 1918 tavaszán az Őrtorony-Biblia és Traktátus Társaság egy tüzes hírt terjesztett el, időszzerű üzenetet abban az időben. Egy idejűleg nagy nyomorúság is következett. Ott végződött a mű, melyet Illés ábrázolt és Illés elragadása ezt a véget jelentette. Ez nem jelenti személyek elragadását, hanem azt, hogy az Ur népe egy ideig legalább is megszünt cselekedni egy bizonyos munkát, mely Illés által jelképezetett. Hogy Elizeus a Jordán mellett állott, egy időt jelentene rövidet vagy hosszút, mely eltelni fog, míg Elizeus felveszi a köpenyt — az Illés által előkészített hirtadást — s azt az Ur utasítása szerint fogja használni.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY
Trg.-Mures (Marosvásárhely) Str. Vacarescu (Gyula P.-n) 6

Cenzurát: Dr. J. NESTOR.
Nyomatott Benkő L. koll. nyomdájában Trg.-Mures—Mvásárhely.

VILÁGÍTÓ ÉS ÓRTORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője

ROCK OF AGES
Other foundation can
no man lay
A RANSOM FOR ALL

Vigyázó, mit mondasz az éjszakáról? Eljött a reggel, azután az éjszaka is eljő. Ézs. 21:12.

Vallásos folyóirat. VI. évfolyam 6. szám. 1920. december 1.
Adámtól 6048.

TARTALOM:

A föld megremeg és elbukott	83—85
A kísértés órája	85—89
Kérelem a Testvérekhez	89
A nagy király asztala	90—91
Boldogok a félelemnélküliek	93—94
Gondolatok	94
Megjegyzést érdemlő egy bizonyíték	94
Szokás és jellem	95

„És lesz... a földön nemzetek szorongása a kétség miatt, mikor a tenger (nyughatatlan nép) és a hab zogni fog mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azok várása miatt, a mik e föld kerekégre következnek ...mikor látjátok, hogy mindezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa, az ajtó előtt.” —Luk. 21:25, 26; Márk. 13:29.

E FOLYÓIRAT ÉS ENNEK SZENT KÜLDETÉSE.

E folyóirat a bibliai tanítás vagy „Seminary Extension” rendszerének egyik elsőrangú tényezője vagy eszköze, mely rendszer a művelt világ minden részében el van terjedve az „**Örtorony Biblia és Traktátus Társaság**” által, mely 1881 ben alapított „a keresztyén ismeretek terjesztésére”. Nem csak osztályhelyiség gyanánt szolgál, hol a biblia tanulmányozói összegyűlhetnek az isteni Ige tanulmányozására, hanem közvetítő oszlopnaként is, mely által a Társaság gyűléseiről, annak utazó képviselői, az u. n. „Vándorok”, érkezéséről mindent megtudhatnak és a gyűlésekről szóló tudósítások által épülhetnek.

A mi „Bereai leckéink” tárgyszerinti ismertetései vagy szemléi Társaságunk megjelent **Tanulmányainak**, igen élvezhető elrendezéséből és igen alkalmas módon mindazok számára, akik elakarják érni az egyetlen tiszteletbeli fokot, melyet Társaságunk ad: **Verbi Dei Minister** (V. D. M.) **az Isten Igéjének Szolgája**. A Nemzetközi Vasárnapi Iskolai Leckék felől való fejtegetéseink, különösen az idősebb biblia tanulmányozók és tanítók számára irvák. Némelyek számára ez a tárgyalási mód nélkülözhetetlen.

E folyóirat határozottan a keresztyén reménység egyetlen igazi alapjának védelmezésére van szánva, mely reménységet ma általában annyira megvetnek, — megváltás „az ember Krisztus Jézus drága vére által, a ki adta magát **váltáságul** (megfelelő ár, helyettes gyanánt) mindenekért” (1 Pét. 1:8—19; 1. Tim. 2:6). Fölépítvén e bizonyos alapra az Isten aranyát, ezüstjét és drágaköveit (1. Kor. 3:11—15; II. Pét. 1:5—11), további hivatása „hogy megvilágosítsa mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, mely elrejtett vala az Istenben... azért, hogy megismertessék most az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége”, — „amely egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival úgy a hogy most kijelentett”. — Efez. 3:5—9. 10.

Távol áll minden emberi párttól, felekezettől és hitvallástól, mert azt akarja, hogy minden kijelentését teljesebben és teljesebben alárendelje az Isten Krisztusban megjelent akaratának, mint az az írásban ki van fejezve. Így szabad merészen kijelentenünk a mit az Ur mondott — azon isteni bölcsesség szerint, mely adott nekünk az ő kijelentéseinek megértésére. Álláspontja nem dogmatikus, hanem bizalmas; mert mi tudjuk mi felől teszünk bizonyossákká, föltétlen hittel járván az Isten ígéretei iránt. Megbizásnak tekinti, hogy egyedül az ő szolgálatában munkálkodik; innen arra vonatkozó döntésnek, hogy mi jelelhet meg és mi nem ezeken a lapokon, az ő jótetszéséről, Igéjének tanításáról való ítéletünk s az ő népének kegyelemében és tudományban való fölépítettése szerint igazodik. És mi nem csak meghívjuk, hanem sarkaljuk is olvasóinkat, hogy vizsgálják meg ennek kijelentéseit a csalhatatlan Ige világánál, melyre e vizsgálatot megkönnyítendő, mindig hivatkozunk is.

AZ ÍRÁS VILÁGOSAN TANÍJA NEKÜNK.

Hogy az Egyház „az élő Isten temploma”, különösen „az ő munkatársai”, hogy alakja haladásban volt az egész evangéliumi korszak alatt — mióta Krisztus a világ megváltója és templomának szegletköve lett, mely által, mikor be van fejezve, az Isten áldása fog jönni „minden néphez”, akik bemenetet nyernek abba. — 1. Kor. 3:16—17; Eféz. 2:20—22; 1. Móz. 28:14; Gal. 3:29.

Hogy mialatt a Krisztus bűnért való áldozatában megszentelt hívők tisztítása, alakítása, fényesztése folyik s mikor az „élő kövek” „választottak és értékesek” közül az utolsó is készen lesz, a nagy Mester Munkás mindeniket összehoz az első föltámadásban; s a templom be lesz töltve az ő dicsőségével, találkozó hely lesz az Isten és emberek között a Millenium alatt. — Jel. 15:8.

Hogy a remény alapja az egyház és világ számára, azon tényben nyugszik, hogy „Jézus Krisztus, az Isten kegyelméből, megkóstolta a halált minden emberért” „váltáságul mindenekért” s lesz „igaz” világosság, mely megvilágosít minden embert, mely a világba jött „alkalmatos időben”. Zsid. 2:9. Ján. 1:9. 1. Tim. 2:5—6.

Hogy az egyház reménye hogy hasonlóvá lesz Urához „meglátja őt, a milyen”, része lesz az isteni teremtésnek” s mint örökös társ, osztozik az ő dicsőségében. — 1. Ján. 3:2. Ján. 17:24. Róm. 8:17. II. Pét. 1:4.

Hogy az egyház jelen hivatása a szentek tökéletesítése a szolgálat jövő munkájára; kifejezni magában minden kegyelmet; az Isten tanujának lenni a világ számára, s készíteni őket, hogy papok és királyok legyenek a következő korban. Eféz. 4:12. Mát. 24:14. Jel. 1:6; 20:6.

Hogy a világ reménysége azon tény tudásának áldásaiban van, a melyet a Krisztus ezeréves országlása fog mindenki számára hozni, — amikor helyreállítatik minden, ami Ádámban elveszett azok számára, a kik készségesek és engedelmesek, — Megváltójuk és az ő megdicsőített Egyháza által, — a mikor mindazok, akik zsándékosan gonoszok, elpusztulnak. (Csel. 3:19—23; Ézs. 35.)

Kiadja:

az Örtorony Biblia és Traktátus Társaság

124. Columbia Heights. Brooklyn. N. Y. U. S. A.

Külföldi hivatalok: **Britt osztály**: 84. Craven Terrace, Lancaster Gate. London. W. 2. **Ausztráliai osztály**: 495. Colbus St. Melbourne, Ausztrália; **Délafrikai osztály**: 123. Pleui Str. Cape Town, Délafrika. — Kérjük a leveleket mindig a Társasághoz címezni. — **Előfizetés fél évre 60 kor.**

Kiadó bizottság: E lap egy kiadó bizottság felügyelete alatt jelenik meg, akik közül legalább hárman olvasták és igaznak találták e hasábkon megjelenő minden egyes cikket. E kiadó bizottság tagjai: Rutherford J. F. Van Amburgh W. E. Robison F. H. Fischer G. H. Page W. R.

Biblia tanulmányosorozat:

- I. „A korok Istent terve” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- II. „Az idő elérkezett” román, valamint magyar nyelven 50 Lei
- III. „Jöjjen el a Te országod” magyar nyelven 50 Lei

Fenti művek \$90—400 oldalra terjednek.

VII. „A beteljesült Titok” 720 old, díszes vászonkötésben 50 Lei

A „Biblia kulcsának is” nevezve, ezen művek husz különböző nyelven több millió példányban elterjesztve forognak a művelt világ népei kezén.

- „Milleniumi hajnal” énekes könyv, tartalma: 244 vál. ének 15 Lei
 - „Énekek-énekének” teljes magyarázata füzve 76 oldal 5 Lei
 - „Manna” (Reggeli elmélkedések) 885 oldalon román nyelven 10 Lei
 - „Az Örtorony” egyes száma 5 lei. Előfizetés egy fél évre 30 Lei
- Fenti művekről idézzük egy semleges tekintély véleményét: „Félősebb érdekes, teljesen logikus és gyakorlati” H. W. P. az údv. hadsereg tábornoka.

Mindenemű levelezés és előfizetés beutalása így címszándó:

AZ ÖRTORONY-BIBLIA ÉS TRAKTÁTUS TÁRSASÁG
romániai osztálya, Cujaj (Kolozsvár) Str. Kövespad No. 8.

A VILÁGÍTÓ ÉS ÖRATORONY

Krisztus jelenlétének hirdetője.

„A föld megremeg” és elbukott.

Megvilágosítják az Ur villámai a világot; látja és megremeg a föld. (Zsolt, 97: 4.)

Az Isten szent prófétái az Ő és Újszövetségben számos képét adják napunknak és az új eseményeknek, melyek most történnek a világban. A zsoltárhoz Dávid prófétailag a jövő megfigyelésének álláspontját téve föl napjaiban kijelentette: „Az Ur uralkodik, örüljön a föld, örvendezzenek a temérdek szigetek” (Zsolt. 97: 1.) Mind a Bibliai Tanulmányok III. kötet 9. tanulmányában megmutattuk és akkor kezdett igaz lenni, mikor Urunk Jézus visszatérve a földre, hogy felállítsa Országát, fölvetve nagy hatalmát magára. Mégis, még Országá teljesen fel nem állítatik a földön, addig dicsőséges uralmát nem fogják világosan megismerni.

Hogy Dávid próféta különösen a jelen időre utal, 1878-tól az Ország teljes kinyilatkoztatásáig, világos a következő állításból: „Felhő és homályosság van körülte, igazság és jogosság az ő székének erőssége. Tűz jár előtte és körös-körül elégeti az ellenségeit.” Milyen igaz az hogy a viharfelhők körülünk vannak a Jehova nagy képviselője, nagy céljainak végrehajtója, királyi jelenlétének e napján. Naponként a homály sötétsége és zavar nélkül minden oldalról azoknak, akik nem ismerik a jelen céljait.

„Tűz jár előtte”

Ha azt kérdezzük: Honnan van, hogy az ő jelenlétének napja ilyen nyomorúság és a nemzetek ilyen kétségének napja lesz? a felelet az, mivel igazság és jogosság az ő trónjának erőssége s ő megítéli a nemzeteket s mérlegen megméri őket. Az igazságot mérőkötté teszi és a jogosságot szinelővé (És a. 28: 17.) a célból, hogy kormányának igazságos elveit minél hamarabb megállapítsa a földön. Nemcsak az igazságtalanságot teszi nyilvánvalóvá, hanem tűz jár előtte és körös-körül elégeti az ő ellenségeit.” (Zsolt. 97: 3) Igazságos utjának minden szándékos és állandó ellenzője kivágattatik, „kiirtatik”, „elégettetik”, „elnyeletik gerjedése tüzeiben”. (Sofoniás 3: 8.)

Az ítélet e munkája és a nyomorúság következő ideje szükséges előkészítés lévén az igazság nagy uralmához, mely közvetlen utána következik,

s mivel a Magasságosé s Szent mindenkit bölcsen vezet, aki „tulságos bölcs a tévedésre s tulságos jó a szeretetlenségre”, a próféta felhív bennünket, hogy abban lássunk bőséges okot az örömré és vigságra. (L. Zsolt. 96: 9—13; 98: 1—9.) Valóban nagy ok van az örömré nem csak a szentek között, de az egész földön, s a szentek előjoga, hogy hirdessék az örömhírt mindenkinek, aki hallani akarja azt.

De akár meghallgatják az emberek, akár nem. mondjuk el számtalanszor, mikor ez ítélet órájának nagy veszedelmei megkezdődnek, hogy megpecsételjék a tanítást az emberek szívében, akkor az áldott bizonyágtétel gyógyító balzsam lesz. Látják, hogy Ő, aki megsebezte őket haragjában, és megostorozta forró busulásában, kegyelmes és irgalmas is, és nem akarja, hogy elveessenek, hanem inkább azt kívánja, hogy térjenek Őhozá és engedelmeskedjenek tanácsainak és éljenek.

Villámok a trónról.

A nyomorúság e napjai sötétségéhez és homályosságának közepében, mely a Messiás Országának fölállítását jelzi, valósul meg a próféta állítása: „Megvilágosítják az ő villámai a világot, látja és megremeg a föld”. Milyen alkalmas kép ez! Valóban, mint világító villámok e ködös nap homályában és zavarában, jön az emberekhez az igazság és igazságosság nagy elvének kiváló sugára ellentétben azzal, melyet úgy mutat a világ jelen zavarai! Villámfény a rejtett trónról, hol itt, hol ott tárja föl a tévelygések egy-egy esetét.

Nemsokára az egész világ föl lesz lázadva. Nagyjában már úgy is van. Minden nap nő a zavar nagysága, s az egész világ reszket a félelemtől. nem tudva mi lesz az eredmény, de a legrosszabbtól félve. Nehány nagy újságunk szerkesztői izenetei, ha azokat mint irva vannak. a Jelenvaló igazság álláspontjáról olvassuk, oly világosan megjósolják amiről kijelentik, hogy szinte bizonyos következménye lesz a jelen rettentő háborúnak. Forradalmi és sötét anarkia van nyíltan megjósolva, hogy egy nagy helyreállító folyamatot megelőzőn. A nagy francia forradalomra hivatkoztak ellentét gyanánt, amint egy áprilisi zivatarral összehasonlította a forró égőv pusztító orkánjait. Mily igazán beteltek ama Mester szavai ez időkről: „Az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása

miatt, amik a föld kerekiségére következnek, (Luk. 21:26.)

Nevezetes, hogy e villámlások állandóan felhívják a figyelmet az Isten Igéjére, az érány szabályra, az emberi testvériség egyenlő jogaira és kiváltságaira, a Jézus Krisztus szeplőtlen jellemére és szerető és önfeláldozó életére, a Szeretet Törvényére, ellentétben az önzés törvényével, mely mindenütt uralkodik. Nevezetesen látszik, mily gyakran a háboru napjai alatt hívták föl *világi* emberek a figyelmet az Írás prófétáira, gondolkozván, vajjon a jelen állapotok és nyomorúságok, melyeket minden értelmes ember előre lát, nem ezen bibliai próféciaik beteljesülései-e? Mindezek az igazság és jövő ítélet tekintetében vezető emberek (Csel. 24:25.) reménylik és hiszik, hogy valamiképpen a jelenvaló rosszak helyrehoznak és az igazságosság megállapítatik.

A gyors és most növekvőleg gyakori villámlások által, melyek a viharfelhőkből jönnek, mely a mi dicső Királyunk láthatatlan, szellemi jelenlévését körülveszik, az Isten Igéjének ez alapelvei világítatnak meg, s hozatnak minden ember gondolkozása középpontjába. Nem csak a napi sajtóban beszélnek meg őket, hanem népszerű folyóiratainkban, hivatalos munkás lapokban, üzletekben és gyárakban, hivatalokban, piacokon, nyilvános gyűléseken. Még a pogány nemzetek is tárgyalják őket, s ellentétbe állítják a szívélyes keresztyények napi életét és a névleges keresztyén nemzetek jelen dolgait, a keresztyén vallás nagy alapítója jellemével és tanítójaival kiemelve az utóbbit és kacagván az előbbit.

„Látja és megremeg a föld“.

Az Isten villámai eredménye gyanánt, melyek megvilágítják a világot, nagy mozgólódás vehető észre. Soha ezelőtt ilyen állapotok nem uralkodtak. Baljóslatu zugása emelkedik az elégedetlenségnek, nyugtalanságnak; s a nép gondolkozásának egész menete a földön forradalmi irányba halad. A villámok föltárlják a világban a romlottságot, a tisztességtelenséget a magas hivatalokban, s megmutatja az embereknek, hogy alacsonyan élnek, az emberiség méltósága alatt. De hogyan kellene ezeket helyrehozni, azt nem képesek meglátni; s az összeütköző eszmék, hangok, elméletek és fenyegetések fölmutatják azon tényeket, melyeket a próféták előre megmondtak; mert „a nemzetek zugolódnak, „a pogányok (népek) dühösködnék“ s az egész föld remeg a retentő összeütközés hatása miatt s a csapásokért, melyek ép most kezdenek föltámadni a világon.

„Sión hallotta — és örült.“

De mindezen zavar és tumultus közepette a világban mi az Ur igazán megszentelt és hű népének állásfoglalása? Ők is félnek-e? Amint az Ur ítélete súlyosan hull a tévelygő és engedetlen népre, úgy, hogy az egész föld reszket és tántorog, mint a részeg, (Zsolt. 107:27) a szentek vajjon zavarban és kétségbeesésben vannak-e? Oh nem; irva van: „Sión hallotta és örült és Juda leányai örvendeztek a Te ítéleteden Uram!“ Csak a bűnösök Sionban, azok „félnek“. A 91. és 46. zsoltárok mutatják, miért örvendeznek a szentek és miért nyugodt

szívűek, míg mások sirnak és jajgatnak. „Mivel a Magasságos titkos helyén (melyek a jelképi sátor szentek szentje képénél) lakoznak, s a Mindenható árnyékában laknak“ (mint a jelképi sátor fehér oszloppal volt befedve nappal és tűzoszloppal éjjel). Mert az Isten az ő „paizsuk és menedékük“.

„Az Ur bizodalmas (titka) az ötlet felökhöz és szövetségével oktatja őket.“ — Zsolt 25:14. Ezek-felől, akik a Magasságos titkos helyén laknak, gondoskodik az isteni terv tiszta ismeretéről annak ideivel és szakaszaival, mely képessé teszi őket, hogy meglássák úgy a jelen időkre az isteni fegyelem jelen módszerének szükségességét a világra nézve, mint az igazságosság békét hozó gyümölcsseit, melyek abból származnak. Az Ur e nagy napjainak e viharában és harcának közepette hallják a seregek Urának parancsoló szavát, s szívük örül; mert teljes bizalmuk van benne, hogy Ő képes rendet hozni ki a zavarból. Megértik, hogy e nap ítéleteiben az Ur beszél az Égből — a tekintély és ellenőrzés helyéről; ezért hálát adnak az Ő szentségének emlékeztetőn (Zsolt. 30:4) — az ő Igazsága, Bölcsessége, Szeretete és Hatalma felől, melyek biztositnak róla, hogy Ő mindent jól hajt végre.

A gondatlan, aki nem akarja hallani.

De a zsoltáriró előre megmondta, hogy míg a világ nagyjában tudatlanságban lesz a jelen időkhöz valódi hordereje felől s azért félelemben és rettegésben lesz, bár a szentek világos ismerettel örvendeznek és fölemelik fejüket, mert látják a véget, nemelyek, — gondatlanok úgy a világ nyomorúsága, mint a menyből jövő hang iránt — még mindig ragaszkodnak bálványaikhoz. Így szól: „Meggzégynülnek mind a faragott képek szolgálai, akik bálványokkal dicsekednek.“ E szavak eszünkbe hozzák Pál apostol intését: „Vigyázzatok, hogy meg ne vessétek azt, aki szól“. (Zsid. 12:25). Szent Pál e szavakat azokhoz intézi, akik ismerik az Ur hangját és felismerik azt figyelmeztetve azokat, hogy ne utasítsák vissza a reá való hallgatást, mikor hangjában és ítéletében beszél.

De jaj, vannak némelyek, akik nem figyelnek az óvásra, akik bár felismerik az Ur szavát, visszautasítják, hogy engedelmeskedjenek annak. Elfordulnak Tőle, aki a menyből beszél a bálványokhoz, melyekre tévelygő lelküket feltették az Isten helyett. E „faragott képek“ valóban saját kezeik munkái — e gonosz nap emberi bölcselkedései és tudománya — „hamisan úgy nevezve.“ És azokra, a kik visszautasítják az Ur tanúságtételét, ha egyszer hallották azt, menthetetlenül beleesnek a most uralkodó bálványimádó tisztelet *valamelyik* formájába; vagy másként tévelyegnek nyugtalanul egyiktől a másikig.

Az ilyenek mind, minden bizonnyal megzavarodnak; szégyenné és háborúsággá tételnek bizonyára; bálványaik lerontatnak. A szándékos bűnös, akit egyszer megvilágosított és megáldott a szent Lélek és Igazság megszentelő befolyása, mint az apostol kijelenti, nem fogja elkerülni tettei igazságos büntetését. Zsid. 12:14—19. Világosan rámutat az Isten gyermekei e veszélyére és óvja őket a nekik átadott szent parancsolattól való eltérés retentő büntetéseitől. Pál apostol itt lerajzolja a jele-

n eteket, melyek a régi törvény Szövetség megálla-
pítójához csatlakoztak, s megmutatja azon esemé-
nyek képét, melyek az új törvény Szövetség meg-
állapítását kísérik a jelen korszak végén a Mózes-
nél nagyobb — Urunk Jézus Krisztus alatt.

Az Ur házának hegye (Ország) most a leg-
magasabb hegy tetejére állítatik, mely túlhaladja a
világ minden országait és fölmagasztaltatik a dom-
bok — a kisebb uralmak felé. (Ésa. 2:2.) Felhő
és homályosság, zavar és kétség és nemzetek
háborgása van mindenütt körülünk; és a dörgések
és villámlások az egész földet megremegtetik, mint
a Sinai hegyen Izráelt. (II. Móz. 19:1—25.) És most
— 1878 tavasza óta — az Isten „fölkente az Ő
Királyát Sionon az Ő Szent hegyén” (Zsolt. 2:6).
Mert, ha azok, akik nem akartak engedelmeskedni
Mózesnek és önhittén kigunyolták az esemény
szertartását a Sinain, azonnali halállal büntetettek,
hogy kerülhetnének ki mi, ha nem tiszteljük az Új
Szövetség nagy Közvetítője szavát, s a fontos kö-
rülményeket, melyek annak föllállítását mos kísérik?

Záró gondolatok.

Látjuk a zavar fokozódó fellegeit. Halljuk az
írelet mennydörgése szavát, mely „hívja a földet
napkeltétől lenyugtáig”, (Zsolt. 50:1.) kelettől nyug-

taig. Látjuk az Igazság és Igazságosság villámait
és észrevehetjük, hogy az egész föld a rengés
folyamátában van, mely minden létező intézmény,
rendszer, kormányzat teljes felborulását hozza ma-
gával. A jelen események valóban trombita hangján
szólnak. Hogyan tekintsük e dolgokat? Bizonyára,
kedves testvérek csak gondos és tiszteletteljes szív-
vel! Bizonyára vigyázzunk és imadkozunk, mert
mivel „megvan az ő nyugodalmába való bemenet-
el igérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek
ne láttassék.” (Zsid. 4:1.) Vezessük utunkat a leg-
nagyobb gondossággal, ami a mi kiválasztusunkat
és hivatásunkat bizonyossá teszi.

Ez eseményszerű korszakban, minden, ami meg-
rendülhet, meg fog rendülni, s csak az igazság és
igazságosság megrendíthetetlen dolgai maradnak.
(Zsid. 12:25—29.) Mindenki, aki elhivatott, hogy
osztozzék a jövő Országban, szeresse az igazsá-
gosságot, legyen olyan, aki bátran és szeretettel áll
az Igazság mellett bármit beszélnek is ellene. Mind
a többiek ki fognak rázatni közülük. Végül csak
az igazak maradnak. „Ezeket várva, így érezze-
tek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak
találjon titeket békességben” (II. Pét. 3:14.) készen
a bemenetelre azon nyugalomba, mely számotokra
megmarad. Angol Ört. 1916 nov.

A KISÉRTÉS ÓRÁJA.

rába figyelmeztelte-e az Ur a maga népét,
hogy az Evangeliumi Korszak végső ide-
je „kisértés órája” lesz, mely az egész
földre eljön? (Jel. 3:10.) Bizonyára nem
hiába tanította őket az Ur! és így, mind,
aki hű Hozzá, fölcsatolja a mellvért,
sisakot és sarut s fölveszi a kardot és paj-
zsot. Ha még nem jutottunk is heves har-
cok közé, tudjuk, hogy várhatjuk azokat; és el kell
készülnünk s olyan gyakorlattal és tapasztalattal
kell bírunk, amely képessé tesz bennünket vitézül
viselni magunkat „a kisértés órájában.”

Ha értesülünk arról, hogy a „kisértés ez órája”
jön az egész világra épugy, mint az Egyházra, meg-
értjük, hogy valaminek kell lennie a levegőben, a
mint van is, ami mindenkre hatást tesz. Hisszük,
hogy a kisértés terjed fokozatosan minden irány-
ban, s hogy a Mester biztosított bennünket, hogy
ha csak e napokat meg nem rövidítné az Ő orszá-
gának a választottak kezében való föllállítása, egy
test sem élné túl.

Értjük, hogy ez azt jelenti, hogy az önzés és
nagyraívás lelke, mely már munkálkodik a nem-
zetek között és esztelenül háborúra ösztökéli őket
a kereskedelmi fennhatóság megnyeréséért, az a
lélek, mely növekszik jobban és jobban, s hatal-
mába kerít mindenkit mindenütt. Ez a lélek lát-
ható a sztrájkokban, stb., saját hazánkban is —
mindenki saját magát akarja szolgálni és kész
harcra kelni a tisztességért, előjogokért, állásért stb.

Még jobban érdekel azonban bennünket az
Egyház és látni azt, hogyan kerít hatalmába a
„kisértés ez órája” az Ur népét. Amiről írni aka-
runk, távol van attól, amit szeretnénk, de köteles-
ségünknek tartjuk az Ur ügye és népe iránt. Hisz-

szük, hogy nagy válság közeleg a bibliáttanulók
elő; s hogy minél előbb ismerik fel annál sikere-
sebben állhatják meg. Lehet, hogy szakadást idéz
elő, de az apostol megjegyzi, a szakadás néha
szükséges, hogy a*kipróbált ut, a kipróbált tanok
és a kipróbált módszerek kiválaszthatók legyenek
s hogy az igazi tanítók tökéletesebben kitűnjenek.
(I. Kor. 11:18—19.)

Mielőtt a szomorú vonást említenők, egy álta-
lános bátorítást említnék; t. i., hogy amennyire meg
tudjuk állapítani a barátokkal való értekezleteken
stb. sohasem volt idő mikor a Biblia Tanulók köz-
katonái a szelidség, gyöngédség, türelem, szeretet,
értelem, hit, öröm lelkét olyan mértékben bírták
volna, mint ma.

„Vigyázzatok magatokra.”

Valódi fájdalmat okoz leírni, hogy a legtöbb
veszély és nehézség az Egyházra nézve úgy látszik
a Vének és Diakónusok ajtóit előtt áll — hálá
Istennek nem mind, de nyilvánvalóan kicsiny rész
közülök, legalább is azon megkeresésekből ítélve,
melyek időről időre a megrémült nyájából Hivata-
lunkhoz jönnek, aki tanácsot kér magaviseletére
nézve. Az igazi hű szolgák az Egyházban mind
jobban elismerést kell, hogy nyerjenek az Ur népe
előtt, azon arányban, amint megérti a különbséget
az igazi Vének és Diakónusok és azok közt, akik
hűtlének. Nem is azon célból írunk, hogy bátorita-
lanná tegyük a hűtelent, hanem inkább, hogy ki-
nyissuk szemeiket az igazi helyzet számára, hogy
talán kimenekülnek az Ellenség töréből és segítői
lesznek az Ur Nyájának ahelyett, hogy akadályozói
lennének.

Amennyire megtudjuk ítélni, ugyanazon álla-
potok uralkodnak most a Biblia tanulók között, mit

az apostol mutatott föl a Jézusi Egyház Véneihez, mikor így intette őket: „ViseljeteK gondot magatokra és az egész nyájra, melyben a szent Lélek titeket vigyázókká tett az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyeket saját (Fia) vérével szerzett. (Csel. 20:28.) Szt. Pál próféciaja igaz lett: „Az én eltávozásom után jönnek ti közetek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közt is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. És most atyamfiai, ajánlak titeket az Istennek és az ő Kegyelemessége Igéjének” — Csel. 20:29–32.

Az Isten két szolgájának útja ellentétbe állítva.

Miként a nagyravágyás volt, mely először félrevezette Lucifert és az Isten dicsőséges szolgáját ellenségévé változtatta, úgy az ő Lelke az, mely mindmáig veszedelmes volt Mesterünk szelleme ennek ép ellenkezője vala. „Ő megalázta magát haláláig” csélekedvén az Atya akarát. Semmit sem látunk a kevélység vagy nagyravágyás vagy bármiféle maga-föltölés szelleméből Mesterünkben. Az apostol jnt bennünket, hogy alázzuk meg magunkat az Ő példája szerint, ha vele együtt felakurunk magasztaltatni az Ő országában.

De mily sokan látszanak elfelejteni teljesen az Írás e helyeit, melyekre oly gyakran felhívjuk az Ur népének figyelmét, mint amelyek lényegesek, hogy bármely állást elfoglalhassunk az Országban! A hozzánk jutott hírekből rettentő állapotok uralkodnak némely országban, mikor választások közelgenek. Az Egyház szolgálai uralkodók, diktátorok akarnak lenni, néha még a gyűlés elnökségét is elvállalják azzal a világos céllal, hogy ők és különös barátaik választassanak meg Véneké és Diakonusokká. hallottunk esetekről, melyekben egy vén nem akart beszélni a gyülekezeti egy tagjával, mert az nem szavazott reá! Mégis, kétségtelen, hogy ez az ember magát a szerénység, alázatoság és szelidség megtestesülésének tartja.

Oh, szégyen, hogy ilyen léleknek helye legyen azok között, akik ismerik az Ur Igéjének tanítását s a föltételeket, melyek alatt a Mester örökös társai lehetünk! Természetesen van számtalan esete az arcátlanságnak ilyen dolgokban. Némelyek nyugodtan megpróbálják hasznót húzni az osztályból, úgy hogy bizonyos időben csinálják a választást, mely nekik, vagy barátaiknak hasznos. Mások megtörik barátaikkal a gyűlést, hozván be idegeneket, akiknek semmi gondjuk, hogy pontosak legyenek az osztály látogatásában, hanem csak barátság okából jönnek, hogy barátaik egyikére szavazzanak.

Hozzávéve, általában várható, hogy az ilyenek, akik ilyen nagyravágyást árulnak el, vezetők és tanítók lesznek és mellőzik az arany szabály elveit, épúgy, mint az új teremtes számára adott külön utasításokat, általában ezek azok, akik hamis tanokat hoznak be. Az Ellenség ugyanilyen nagyravágyó szelleme vezeti őket, hogy tisztesség után törekedjenek a csoportban, s ugyanez vezeti hogy nagy tanítóknak tartsák magukat, — új vilá-

gosság forrásainak. Ez is, mint az apostol, kijelenti, a Sátán jellemvonása. Így szól: „Nem is csoda, hogy maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává” — vezető gyanánt jelenik meg a világosság gyermekei előtt. — II. Kor. 11:14.

Sok esetben csak maguk a csoportok hibáztatandók saját állításuk szerint. Néha olyan egyéneket választottak Véneké, akik nem is tettek az Urnak szentelési fogadalmat, vagy nem jelképezték megszentelésüket. Miért? Mert a csoport véletlenül minden különös tehetség nélkül volt s azt, aki nem is volt Testvér sem új teremtes Krisztusban, megválasztották, mert különös képessége volt a szónoklásra. Mit várhatunk az ilyenektől, ha a biblia tanuló tanítói állására fölemeltetnek? Csak azt, hogy megsértik az Űgyet és az egyén is megsérti magát, aki így tör előre az Ur Igéje parancsai ellenére. Ha a természeti ember nem foghatja föl maga sem a Lélek dolgait, hogyan közölhetné a Lélek dolgait az Ur megszenteltjeivel? Hogyan várhatjuk, hogy az Ur vezessen egy olyant, aki nem adta át életét, hogy az Ur nyomdokainak követője legyen, és az Ő Igéje által taníttassék?

Az alkalmatlan vezetők kiválasztása nyilvánvalóan bűn és szemrehányás azon csoportoknak, melyek vezetői alkalmatlanok. Hogyan juthat az ilyen abba a helyzetbe, hogy az Ur népet képviseljék, ha csak nem az utóbbiak szavazata által. Mikor tanulja meg már az Ur népe, hogy a nyilvános való beszélés képessége csak egyike a Vénekől kívánt képesítéseknek? Időről időre megjegyeztük, hogyan akadályozta az Ur ügyét és a lelki életet, hogyan fojtotta meg az, hogy utánozni akarták a névleges egyházat abban, hogy sima nyelvű, de lelki életben szűkölködő egyéneket tölünk előtérbe.

Ilyen esetben, nem büszkeség-e a csoport részéről ez — vágy arra, hogy testileg szinleljenek a világ előtt? Ha nem, miért választunk ilyen egyéneket? Ha hiba történt, miért nem igazítják azt ki határozott és nyugodt modorban. Mikor a Vének a csoportot a saját hatalmuk és fennhatóságuk alá akarják hajtani, nem azt mutatja-e, hogy a csoportnak hiányzik az a képessége, melyről az Ur azt mondja, hogy látni óhajja, — a bátorság, a diadalmasság? És nem sérti-e meg a csoportot az ilyen maga-alkotta uralkodó, épúgy, mint saját magát megengedvén magának, hogy ilyen írás ellenes módszereket használjon?

„Rászedve és rászedetve.”

Már utaltunk a nagyravágyó és önző szellemre a világban, mely anarkiához vezet; és ép most mutattunk rá, hogyan vezet ugyanez az önző és nagyravágyó szellem anarkiára az Egyházban. Előre látjuk a Nyomoruság idejét a világ fölött ez ok miatt és a Nyomoruság idejét az Egyház fölött is. A világ nem tisztíthatja meg magát ez osztálytól; mert a vezetőkön és vezetőteken a világ lelke uralkodik, mely biztosan romboló és rosszabb lesz. De nem így a Krisztus Egyházában. Mi bírjuk a Mester lelkét, az igazsághoz való hűség lelkét, az arany szabály lelkét, a testvéri szeretet lelkét, a szabadság és segítség lelkét, a hűség lelkét ahhoz, amit Igazságnak hiszünk. Az Egyház számára

menthetetlen, mivel e lelket bírja, hogy a nagyra-vágyó emberek (néha nagyra-vágyó asszonyok) uralma alatt éljen. Ha nem vezették helyes irányban a csoport ügyeit, nem kell-e ezt azonnal megkezdieniük? Hisszük, hogy ez az idő, melyben az Úr háza rendbe fog hozatni.

De némelyek azt mondják, „Nagy zavarok lesznek, ha megpróbáljuk ellenkezőkép tenni azok akaratával, akik mint vezetők és uralkodók reánk kötötték magukat. Hogy egyáltalában mozduljunk, ezt veszélybe hozná a csoport beosztását, s hogyan gondolhatnánk rá, valami olyat tenni, ami katasztrófával végződne?”

De azt kérdezzük, melyik lenne jobb, egy kisebb csoport, mely azon uton dolgozik, amelyet az Úr kijelölt, vagy egy nagyobb csoport, mely az Úr tanítását ellenkező elveket követ, megsértvén saját magát, megakadályozván befolyását s követvén mint vezetőt azt, aki vagy „farkas”, vagy „juh”, aki tévedésből farkas lelkével vezetett félre? Felhívjuk a Kedves Testvéreket mind, akik ilyen zavarban vannak, hogy legyenek nagyon hősök; igyekezzenek, hogy ne tegyenek semmit veszekedés vagy hiúság tárgyából, hanem mindent a szelidség és szeretet lelkével, hogy visszajuthassanak ismét arra a szabadságra, mellyel Krisztus szabadá tette őket, s ne bonyolódjanak emberi kötelekbe.

Emlékezzetek meg a tanbeli próbákról is.

Ismételten írták nekünk biblia tanulók, hogy véneik akadályozni akarják őket az Örtorony Társaság kiadványainak a biblia tanulmányozás szövegek könyvei gyanánt való használatában. E vének közül némelyek annyira mennek, hogy azt állítják, hogy sokban nem egyeznek meg e szövegek könyvekkel. Néha mint uralkodók, megtiltják ezek használatát a csoportokban. Megkérdezték bennünket, mit kell tenni ily esetben.

Azt feleljük, hogy azok, akik követni akarják az ilyen vezetőket, kövessék — ezt helyesen tesszük. Mi jóindulattal vagyunk irántuk. De mi ne kövessük őket, sem ne engedjünk egy pillanatra sem az ilyen intézkedéseknek. A legnagyobb szemtelenség egy ilyen vezetőtől, hogy ilyen módon feltolja magát és megkísérli megszabni az Egyháznak, mit tegyen és mit ne tegyen. Mivel a választás joga az Egyház kezében van, így az elbocsátás joga is az ő kezükben van. Azt ajánljuk, hogy az ilyen csoportok szavazzák meg az elbocsátást az ilyen előjárónak a szolgálat állásából, megmondván neki nyájasan, hogy szolgálatát tovább nem kívánják. Talán egy hátulsó ülésel egyideig, s alkalmat adva, hogy gondolkodzzék a dologról, lehetne neki használni s a csoportot szintén megsegítné, ha ilyen álláspontot foglalna el, — nem baj, ha nincs is más ember a csoportban, aki beszélni képes nyilvános gyűléseken vagy aki a csoport vezetéséhez hozzá volna szokva. Sokkal jobb volna kijelölni egyet a tagok közül, hogy az elnöki tisztet viselje vagy felváltva a megnyitás és bezárásán a gyűléseknek — bárhog, és hogy megőrizzék szabadságukat s folytassák az istentisztelet munkáját és a tanulmányozást a rendes uton.

Tegyük különbséget a Biblia határozott tanításai — a Krisztus tanai — s e tanok kifejezésének

különböző formái között. Nem várhatjuk el, hogy két ember ugyanazon szavakat használja; de vannak bizonyos tanok, melyek szilárdan és mozdíthatlanul állanak a Bibliatanulók többsége nézetei szerint. Aki nincs jó összhangban e kijelentésekkel, a legcsekélyebb mértékben sem bátorítható, sőt egyenesen visszautasítandó. Ha különböző nézetei vannak, nem üldözzük, — nem követjük a sötét korszakok módszerét, hanem a helyes utat követjük, hogy „maradjon magában” vagy annyira magával, amennyien úgy akarják látni a dolgot, mint ő.

Eddig nem adtunk ilyen erős tanácsot, de úgy vesszük észre, hogy a drága juhok közül sokan zavarban vannak, akadályoztatnak a fejlődésben vagy kényszerítelnek. Látjuk, hogy ehhez képest az olyan előjárók és diakónusok merészebbek lesznek s így nagy szükség van rá, hogy mindenki, aki a helyes lelket bírja s aki megéri, hogy az Úr vezetése alatt a korszakok isteni tervének tanulmányozásában nem követtünk „ravaszul ki-eszelt meséket”, határozott állást foglaljon el a maga javára, a helytelen lelket tanúsító vezetők javára, tudakozzák az Úr útját, mint azelőtt soha.

Bár támogatjuk a határozottságot és bátorságot, nem akarjuk bátorítani a visszavonás vagy ingerlékenység és hibakeresés lelkét az Úr hű szolgálói között, akik alázatos lelket mutatnak, akik megadják a csoportnak jogait és szabadságait és akik jól „igyekeznek szolgálni”. Ujból ismételjük: „Ne történjék semmi viszály vagy hiúság okából, hanem minden az Isten dicsőségére”, s azon egyedüli céllal, hogy megtisztítsák az Egyházat azok befolyásától, akik sohasem kellett volna, hogy választassanak, vagy miután helyes körülmények közt választattak, azóta félszeg és nagyra-vágyó lelket tanúsítottak. Ujból tanácsoljuk ezeknek a határozottságot, de nyájasságot s ha megtérnek, kegyelmet azzal a szemponttal, hogy később a bizalomba visszahelyezhetők. Az apostol írta: „Hallom, hogy szakadások vannak köztetek és valami részben hiszem is. Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalóvá legyenek ti köztetek.” (I. Kor. 11:18-19.) Így a szakadásoknak bizonyára jönniök kell; és bizonyára, minél hamarabb jönnek, annál jobb lesz az Igazságra és azokra nézve, akik szeretik azt.

„Az én lelkem által azt mondja az Úr”.

Sohase feledjük el az apostol tanítását: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait, meg sem értheti, mivelhog, lelkiképpen ítéltetnek meg”. (I. Kor. 2:14.) Hozzávéve, a kíséret bebizonyítja, hogy még miután a Szent Lélektől is fogantattunk is, ami képességünk a lelki dolgok megértésére nem csak az Írásban való tanulmányoktól függ, mely bölcsesé tud tenni bennünket, hanem a Szent Lélek mértékétől is, mellyel birunk. Innen az apostol intése: „Teljesedjétek be Szent Lélekkel”. (Efez. 5:18).

Ez azt jelenti, hogy csak a lélektől fogantottak érthetik meg az Isten mélységes dolgait; s hogy értelmük azon arányban, amint bővebb és bővebb megteljesülésben, áthatásban részesülünk a szentség lelkétől, az Isten lelkétől, a Krisztus lelkétől, az Igazság lelkétől. Minden bibliatanuló meg

kell értsse, hogy ha mint új teremtmény a test szerint jár el és nem a lélek szerint, lelke többé-kevésbé elsötétül, s nem csak az Isten mélységes dolgait megértésére való képessége fog, hanem az Úr Igéjére való emlékezete is csökken; s hogy ellenkezőleg, ha az Úrhoz közelít, járván a lélek és nem a test szerint — emlékezete az isteni Igére, s képessége annak lelke befogadására növekedni fog.

Ezenkívül emlékezzünk meg arról, hogy az Úr Igéjének helyes megértését nem mind a tanultak és tehetségesek nyerik, hanem ez azokhoz jön, akik szelid és tanulékony szívűek, akik tanulmányozzák az Úr Igéjét és élnek azt és fölveszik annak lelkét. Így példázza nekünk az isteni kijelentés: „Nem erővel (nagysággal), nem hatalommal, hanem én Lelkem által, azt mondja a Seregek Ura”. — Zakariás 4:6.

A tanúság hozzánk az, hogy nem az a fontos, milyen nagy vagy milyen tehetséges valamelyik testvér vagy nővér, ez maga nem teszi még alkalmassá az Úr népének vezetésére, ha csak ehhez még a legfontosabb tényezővel nem bír; — először az Úr Igéjének ismerete, másodszor bő mértékkel bírnai az Igazság lelkéből, — hogy mindig megbízható legyen mint az Úr követe. Senki más nem ismerhető el tanítónak vagy vezetőnek az Úr népe között. Az egyháziasság gondolata az, hogy csak a nagyok, a tanultak, a tehetségesek lehetnek az Úr Igéjének szolgálói; de a Biblia kijelentése ennek ellenkezője. „Az Úr Isten Lelke van én rajtam, azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak”. — Ésaías 61:1.

E dolgok szempontjából érezzük jogosultnak, hogy sürgezzük a bibliatanulók csoportjait mindeütt, hogy kettős szeretettel vegyék körül azokat az eljáró testvéreket, akik az Úr Lelkét jelentik ki, a szelidség lelkét, a gyöngédség lelkét, a türelem lelkét, a szenvedés lelkét, a testvéri szeretet lelkét és a szeretet lelkét — azokat, akik jó ismerettel bírnak az Isten Igéje és az isteni terv felől, s akik az Igazság lelke, a Szentség lelke iránt megértést mutatunk, s akiknek van képességük tanítani; és hogy a többiek, ellenkezőkép, visszautasítandók.

A V. D. M. kérdések.

Régn felhívtuk a figyelmet arra tényre, hogy sok cím, melyet a névleges egyház lelkészeire alkalmaz, teljesen írásellenes — tisztelendő, föltisztelendő, theologiai doktor stb. Ezek nem csak az Írás betűivel, de szellemével is ellenkeznek. Fölhívtuk a figyelmet arra a tényre, hogy e szavak: Vének, Diakonusok és Pásztorok az Írás szerinti kifejezések. Figyelmeztettünk a latin címre is: Verbi Divini Minister (V. D. M.) és azt állítottuk, hogy ez tökéletesen kifejezi a bibliai gondolatot, hogy a Krisztus minden képviselője, aki nyilvánosan prédikál az isteni Ige szolgája — nem emberi hitvallásoké vagy saját magáé. Minden az Istentől és az Ő népétől megbízott bibliatanulmányozó szükségképpen az isteni Ige szolgája — mindegyik tehetségei, alkalmai és korlátai szerint mint a Biblia előadja.

Azon tény szempontjából, hogy a bibliatanulmányozók jó sok csoportja nem látszik nagyon igényesnek lenni azok képesítése felől, akiket képviselőkné választanak, megállapítottunk egy csomó

kérdést, amelyeket V. D. M. kérdéseknek nevezünk, azt hívné, hogy e kérdések tanulmányozása hasznos lehet mindenkinek, s hogy azokra való felelet ki fogja jelölni azokat, akik ésszerű ismerettel bírnak az isteni Igében s akik szolgálata azért remélhető, hogy hasznos és nem sértő lesz. A kérdések nem felekezetiek, hanem alkalmasak minden lelkésznek, bármely felekezetből. Sem nem csalékony kérdések, a tájékozatlan rászedésére, hanem egyszerű jóhiszemű kérdések, melyekre a felelet hasznos minden egyénnek s különösen hasznos annak kijelölésére, aki alkalmas tanító és vezető lenne az Úr népe között. (Lásd nevezett kérdéseket az 1920. év 3. sz. Őrtoronyban).

Ezeket megállapítottuk és elküldtük a zárandokokhoz — az utazó prédikátorokhoz, akiket az Őrtorony Biblia és Traktatus Társaság név alatt bocsátottunk ki s a Társaság minden képviselőjéhez bármely minőségben, bárhol legyen is. Legközelebb jöttek kérések a Vénektől és Diakonusoktól különböző vidékekről és más bibliatanulóktól. Akkor azt tanácsoltuk, hogy tanulmányozzák a kérdéseket s feleljenek rá, mint meg vannak állapítva — minden bibliatanuló. Sok kérést kaptunk, s ezek közül sokat kitöltöttünk és visszaküldtünk. Azt ajánljuk minden csoportnak, hogy ha valamely testvér nem képes felelni ésszerűen e kérdésekre, ne tekintessék alkalmas képviselőnek.

Hogy minden bibliatanulónak meg legyenek e kérdések és mindenki meglássa egyszerűségüket, akként közöljük őket. St., Burgess és Stephenson testvérek jelöltettek ki a bizottság által, hogy a zárandokok által beküldött válaszokat megvizsgálják. Nem kételkedünk, hogy egészében válaszaik kielégítőeknek fognak találtatni. Senki sem vetteti vissza alapos ok nélkül s ez mindig közölve lesz. A New-York városi csoport szavazás után elhatározta, hogy a Vének és Diakonusok között senki se szolgálhat, aki nem tud ésszerűen kielégítő feleletet adni e kérdésekre. Valami hasonló eljárást ajánlunk minden csoportban. A feleletek vizsgálói lehetnek vagy a csoport egy bizottja, vagy ha kívánják, a Társaság említett képviselői, akik megvizsgálják a feleleteket és megadják kívánatra a bírálatot.

Feltételezett ellenvetések válasza.

Egy, csak egy ellenvetés támadt a fentebbiek ellen, — az a félelem, hogy babiloni, felekezetieskedő eljárás. Oh, csodálatos, hogyan igyekszik a nagy Ellenség mindig kimutatni, hogy a jó rossz, s hogy a világosság sötétség. Babilon módszere hogy minden hatalmat és fennhatóságot kivegyen az Isten népe kezéből, s egy ember, egy érdekszövetség vagy papok vagy püspökök vagy vénék kezébe tenni le. A mi célunk állandóan megóvni minden egyes eklézsia szabadságát és mindegyikkel felismertetni saját fennhatóságát és felelősségét,

Feleletünk a kifogást emelő Testvérek érdekelheti minden olvasónkat, ezért közöljük:

Kedves Testvér! Örvendek, hogy aggódmaskodóan gondosnak látlak az Isten Egyházának jogai és szabadsága megvédésében és gondosnak mindannak ellenzésében, ami a felekezetieskedés ízét viseli magán.

Emlékeztellek, hogy a felekezetieskedés sok társaság és csoport részéről törekvés arra, hogy egymást a tan és gyakorlat dolgában ellenőrizzék. Mi nem sugalmazunk semmi efélét, s ép úgy ellene állunk ennek, mint te teszed. Nem akarunk semmi féle szabályt vagy törvényt állítani fel, mely az Ur népének mindeh csoportját kormányozza, hanem tisztán csak indítást akarunk adni rend és törvény felállítására maguk között, maguk által.

Pl. minden osztály minden tagja szavazván a Vénekre és Diakonusokra — bizonyára a szavazás előtt tekintetbe kell hogy vegye azok képesítését, akikre szavaz: 1.) Melyek annak vallásos meggyőződése a hit dolgában, a Biblia tanítójáról, a legalapvetőbb pontok felől; 2.) Vajjon akire szavaz, világos megértéssel bír-e az Igazságról, úgy, hogy képes másokat tanítani; 3.) Vajjon az az egyén az Urnak szentelte-e magát és jelképezte-e ezt; 4.) Vajjon az az egyén magasabb erkölcsi elveket mutat-e föl magaviseletében s vajjon rokonszenvez-e azon magas eszményekkel, melyeket Fogadalmában kifejezett.

Igy a csoportok köteleztettek gondolkozni a dologról, s ami javaslatunk most az, hogy ne gondolkozzanak, hanem kérdezzék meg a testvéreket a mi V. D. M. kérdéseink felől vagy bármely más kérdésekről, melyeket a csoport inkább óhajt s vegyék be feleleteiket e kérdésekre, mielőtt elhátározzák, hogy alkalmas képviselői a csoportnak, mint annak tiszteltben részesülő szolgálói. Ez fenn tartja az Eklézsiát, a csoport fennhatóságát, mint egy felekezeti rendszer sem teszi, s a csoportot teszi bírójává a képviselők képesítettségének, mint a Biblia utasításaiból látszik, a kézzátétel és az egyének fölszentelése vagy fölhatalmazása által a csoport képviselői gyanánt való szolgálatra.

A te leveled kérdést tartalmaz a három testvérnek a V. D. M. kérdésekre bejött feleletek megvizsgálásával való megbízása illendősege felől.

Azt feleljük, hogy minden csoportnak bizonyára meg van a joga, hogy elismerjen, vagy kijelöljön bizonyos testvéreket, akiknek illetébeiben megbíznak, hogy a kérdésekre adott feleleteket megvizsgálják s jelentést tegyenek róla, hogy közülük valamelyik nem kielégítő módon válaszolt, — úgy, hogy a végső döntés a csoport kezében van. Ez könnyebb módnak látszik, minthogy a csoport minden tagja olvassa át a válaszokat, szavazás előtt. Mindazáltal a dolgot a csoport határozza el. A New-York városi gyülekezet esetében egyhangulag arra szavaztak, hogy megbíznak a vizsgáló bizottság gyanánt kijelölt három testvér nagylelkű határozatában.

A Fogadalom tekintetében: Leveled azt látszik mutatni, hogy bizonyos kifogásaid vannak ellene, s azt gondold, hogy elvei elismerését nem kellene követelni. Ahelyett, hogy megmondanád, mi az, amit a Fogadalomban kifogásolsz, azon föltétel mögé rejtőzöl, hogy a Fogadalom kifejezését az Irás nem tartalmazza határozott formában. Emlékeztellek, hogy angol nyelven egyáltalában semmit sem tartalmaz az Irás, mert más nyelven van írva; s továbbá énekeinket sem találjuk meg az Irásban, s hogy amit hitünk világos állításainak tartunk, szintén nem találhatók azon kifejezésekben, melyeket

ma használunk. Az Irás az általános elveket fekteti le számunkra az igazságos élet felől s a hit igazi alapjait, melyek egyszer a szenteknek átadatnak. Nekünk arra kell törekedni, hogy minden, amit énekelünk és prédikálunk, imádkozunk és írunk, ez alapelvekkel összhangban álljon, melyeket a Biblia ad elő. Az Órtorony olvasóinak nagy tömge értesített bennünket, hogy hiszik, hogy a Fogadalom kifejezései teljes összhangban állanak az Isten Igéje lényegével és szellemével. Ha ez így van és valamely testvér ellentétbe találja magát velük, nem az Isten Igéjével áll-e ellentétben? s hogy így, alkalmas képviselője lesz-e bármely bibliatanuló csoportnak, mint előjárója vagy Diakonusa? Azt hisszük nem. Ha valami hibát lehet találni a Fogadalomban, — ha kimutatható lenne, hogy valami értelemben vagy mértékben ellentétes, vagy nem összhangzó az Isten Igéje betűjével és lényegével, tudni akarjuk azt világosan — minden bibliatanuló tudni szeretné ezt. De még senki sem mutatott föl semmit, ami ellenkező, vagy eltérő volna a Fogadalom betűjében vagy szellemében a Biblia betűjével és szellemével. Mi azért minden osztálynak azt tanácsoljuk, hogy aki nem hajlandó a Fogadalmat letenni, nem hajlandó magáévá tenni, valami hibában szenved — vagy feje vagy szíve nem állhat összhangban az Isten Igéje betűjével és szellemével, s ezért nem alkalmas előjárónak vagy Diakonusnak.

Bizom benne kedves Testvér, ha elolvastad ezt és gondolkozol és imádkozol fölötte, megérted, hogy első ítéletedben tévedtél; vagy ha valamelyik pontról azt hiszed, hogy nem tárgyaltam, vagy nem feleltem rá teljesen, örvendeni fogok, ha e pontokat megjelölöd.

Emlékeztetlek rá, hogy e fogadalom az Urnak és nem a Testvéreknek szól! Azt tartjuk tehát, hogy aki letette a Fogadalmat, ezáltal nem adta magát a Testvérek szolgásgába, hanem csak kijelentette a Testvéreknek azt a kötelezettséget, melyet ő felismert s kijelentett az Urnak, — így nem a Testvérek dolga annak a Testvérnek ügyeit nyomozni, aki a Fogadalmat letette, époly kevésbé a letétel után, mint azelőtt. E Fogadalom megtartása az illető egyén és az Ur közös dolga. Ez sem nem növeli, sem nem csökkenti felelősségét a Testvérek és a csoport iránt. Az ő nyilatkozata, hogy a Fogadalmat letette, csak tájékoztatja a Testvéreket azon magas erkölcsi életelvek felől, melyeket az illető elismer és követni óhajt.

(Angol Órtorony 1916. nov.)

FIGYELEM!

Kérjük tisztelt testvéreinket, szíveskedjenek az elmaradt előfizetéseket beküldeni, azon szegény testvérek, akik valamely ok miatt erre képtelenek, értesítsenek minket helyzetükről külön levélben. Csak ez esetben küldhetjük az „Órtornyot“ a nem előfizetőknek.

A NAGY KIRÁLY ASZTALA.

„Asztalt terítsz nekem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal, csordultig van a poharam.”
Zsolt. 23:5.

(Jelen cikk utolsó részét csak akkor lehet kellően értékelni, ha olvastuk Ezekiel prófétát a VII. kötetből.)

gy földi uralkodó udvarában szolgálni, nagy előjognak tartatott és a királyi asztalnál ülni olyan kegy, melyet csak a kegyencek kicsiny serege élvez. Ezt a gondolatot tartva eszünkben, különösen megérthetjük Jehova leereszkedését, melyet szövegünk gyönyörű szavai példázhatnak. Miért jön a bűnös átkozott ország-hoz, és választ bár egy maroknyit a föld lakosai közül, hogy az ő fiait legyenek és szolgál nekik, mint az isteni család tagjainak? Ha az Ur, a világegyetem nagy Királya kedvét találta benne, hogy asztalt készítsen „alkalmas időben való eledellel” az ő háztartása számára és meghívjon bennünket az abban való részvételre, valóban háládatlan, méltatlan vendég lenne az, aki ilyen áldást eltékozolna, és elfordulna a tápláléktól, melyet az Isten maga adott eléje.

Szövegünk azt tartalmazza, hogy az Ur asztalánál ülve, kitesszük magunkat a Sátán uralma alatt álló ellenségek irigy tekintetének. „Asztalt terítsz nekem az én ellenségeim előtt.” A kik megvilágosítottak a jelenvaló igazság által, akik méltóknak találtattak lakomázni azon jó dolgokon, melyeket az Ur gyermekei elé terjesztett a mult negyven év alatt, megérthetik ez állítás fontosságát. Az aratási szentek egytől-egyik elhagyták a babiloniai „undok okádás asztalát” (Esa. 28:8), hogy résztvegyenek a jelenvaló igazság eledelében. Minden esetben az üldöztetést, gyakran ócsárlást és számkivetést jelentett, melyet igen nehéz volt eltűrni; mégis mindenikben örömünk pohara az igazságon és a Krisztusért való szenvedésen való lakomázás felett, szószerint csordultig lett.

„Nem tudatlanok az ő Végzéseiről.”

Az aratási igazság minden egyes kihirdetésével, mely megörvendeztetti az Ur népeit, kinyilvánult az igazság ellenségei részéről megfelelő gyűlölet, mert tényleg e „Segítő Kezek Bibliatanulók Számára” csapások voltak az egyháziasság számára Jel. 15:5—7.

A Sátán növekvőleg tevékeny volt törekvéseiben, hogy elvonja és elválassza az Ur népének elméjét és elvonja őket az igazság asztalától, mely részükre készített. Némely esetben sikerült is ez. Különösnek látszik, hogy bárki, aki egyszer méltóvá tétetett arra, hogy az Ur által készített eledelt élvezze, bármi okból is elhagyja a Király asztalát és háztartását és visszatérjen a világ ürességéhez. Semmi sem buzdította jobban az ellenséget, mint az „alkalmas időben való eleség” hetedik sorozata, melyet az Ur a maga gondviselésében alkalmasnak látott elénk tárni. Mig megerősítette és felüdítette az Ur hű gyermekeinek ezreit „az ígért magvát” borzasztó csapás volt az egyháziasság Uraira „a Sátán magvára. Számátalan csaló érvet terjesztett a

mi gonosz ellenségünk, hogy elvonja az Ur népét az eleségtől, — érveket, melyek részint rászedni, részint megfélemlíteni akarták őket. Inkább, mint valaha, beteljesült az, amit szövegünk kifejez, hogy a jelenvaló igazság ez utolsó vonása „ellenségeink előtt” adatott nekünk.

Azoknak, akik az Írás taktikájában járatosak, alig szükséges elmondani ez orgamentuma elágazását. Mégis, hogy erősítsük azok hitét, akiknek szíve igaz, de elméje időnként zavaros lesz, szívesen elsorolunk egy pár bizonyítékát annak, hogy senki, csak Urunk maga szolgált nekünk Ezékiel és a Jelenések igazságával, mely egyidejűleg az utolsó csapást alkotja Babylonra. Ne azt mondjuk: „Miért fogadjuk el a jelenvaló igazságot?” Hanem ezt: „Miért ne fogadnám el, mint alkalmas időben való eledelt az Úrtól?”

A jelenvaló igazság „jégesője.”

Nem ígérte-e meg szolgálata által a laodiceai hírnök „ama bölcs és hű szolga” halála órájában épen, hogy az egyház e két prófétai könyv magyarázatát várhatja és kapja? Nem magyaráztattak-e meg ezek most alaposan és világosan és az isteni tervmés vonásaival összhangban? Ugyanaz a csatorna vagy eszköz, melyet az Urnak tetszett használni az aratási korszak megelőző közlésénél, nem hirdette-e ugyanezen igazságokat az egyház vigasztalására és bátorítására legégetőbb szükségének órájában? Nem az Örtorony Traktátus és Biblia Társaság-e az egyedüli csatorna, melyet az Ur használt az ő ígéjének hirdetésében állandóan az aratási időnek kezdete óta? Nem tartalmazta-e ennek utoljára közzétett üzenete az igazság „jeligéjét”, melyről az Írások megmondták, hogy így lesz? (Jel. 16:19, 21. Job. 38:22—23.) Továbbá nem hozott-e az Ur megszentelt népének óriásiilag gazdag áldásokat amint lakmároztak a csodás jelképeken, melyek annyira megerősítik az Isten tervét, amint azt a laodiceai szolga kifejtette?

A jelenések és Ezékiel kifejezett igazságai így férnek össze azok prófétai leírásával, amikről az Ur megmondta, hogy e korszak végén ki fogja jelenteni őket. Előre megmondotta, hogy döntő csapást mér Babilonra, mely azt megingatja és bukását okozza. Azt mondta, hogy mikor a hetedik pohár kitöltetik „nagy Babilon megemlítettik az Isten előtt, ... és nagy jégeső szálla az égből az emberekre (a papságra).” (Jel. 16:19—21.) Ebből világos, hogy a korszak utolsó üzenetének sulya az egyháziasság fején nyugszik.

„Neveti őket.”

Ismét a II. zsolt. 1—4-ben, az Ur prófétailag megmutatja, hogy a Korszak végén a népek dühösködnek és tovább az egyháziasság nagyjai tanácsot ülnek az Ur és az ő fölkejtje, azaz a Krisztus fölkejt tagjai (lábtagei) és így maga az Ur ellen.

Aztán azt mondja az Ur, hogy ő „neveti őket és ... megrettentíti őket gerjedelmében.” Nem a legtalálhatóbb kulcsa a szent János és Ezékiel üzenetének található-e a zsoltáíró állításában, hogy „az Ur neveti őket?” Szinte minden fejezet sulya e prófétai könyvekben az, hogy a tulajdonképeni üzenet a névleges Keresztység ellen, bűneik miatt az Urral és fölkeletével szemben. Ezért, mivel az Ur mondta, hogy ez az üzenet, melyet kiíraszt a Korszak végén, nem világosnak látszik-e, hogy azok, akik e próféták kifejtett üzenete gyútlásával és csufolásával hibáznak, tulajdonképen az Ur cselekedete ellen vétkeznek?

Mi lehet világosabb bizonyíték, hogy az Ur maga szolgál nekünk a Jelenések igaz magyarázatával, mint az a tény, hogy a hét küldött az egyház történelem most először azonosították? A jelen idők bibliai tanulói minden nehézség nélkül azonosították Russel lelkész a hetedik küldöttel. De hogy a hat megelőző küldött ki volt, csak legujabban sejtették meg. Most tudjuk, kik voltak, s látjuk mindegyik azonososságának ésszerűségét.

Éfézus és Szmirna — korszak.

1. *Szent Pálról* ma tudjuk, hogy ő a hírnök Éfézushoz, vagy az egyház első korszakához. A bizonyíték, hogy ez helyes abban a tényben van, hogy az üzenet, melyet a kijelentő, mint azon angyal szavait idézi, valóban és tényleg az az üzenet, ami a páli levelekben található. V. ö. Jel. 2:1–6. Zsid. 10:32–38-al; II. Kor. 7:11, 13. Gal. 6:9, 1:6. és Csel. 20:17–30. Így, ha Szt. Pál írásaiban ugyanazt az üzenetet adta át, melyet a Kijelentő nyilvánított ki, hogy az egyház első Korszakának angyala ki fogja hirdetni, akkor ez annak a bizonyítéka, hogy Szt. Pál az Éfézusi egyházhoz küldött hírnök volt.

2. *Szent János* s most mint az egyház második, vagyis szmírnai korszakához küldött: Hírnök gyanánt tekintjük. Némelyek kérdezték: „Miért nevezzük Szent Jánost a második korszak angyalának? Miért nem nevezték az első korszak angyalának? Nem volt-e kijelölt apostol? Felelünk: Igen, de Jel. 1:19. világosan mutatja, hogy Szent János megbízatása volt az egyház második korszakára vonatkozólag írni az első heyyt. Ott olvassuk: „Írd meg, amit láttál (és amik vannak (jelen idő) és amik ezután lesznek (jövő).” E rész magában magába foglalja, hogy a szent János hírnökké való kijelölésekor egy korszak elmúlt, hogy ő a második korszakban élt s hogy még más Korszakok is eljövendők voltak. A „dolgok, amik vannak” természetesen azon dolgok voltak, melyek azon időben fordultak elő, mikor szent János megbízást kapott az írásra, Mi volt akkor történebben? Az egyház szmírnai Korszakának üldözése akkor legnagyobb mértékben dühöngött; és azon időben éppen szent János maga számkivetett volt Pathmos szigetén, az Ur igazságai hirdetésében való hűsége miatt.

Üldöztetések a pogány Róma részéről.

Az üzenet a szmírnai egyházhoz tehát vigasztaló jellegű szenvedéseikben: „A szmírnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg. Tudom a te dol-

gaidat és nyomorúságot és szegénységedet (de gazdag [áldott, kegyelt] vagy); és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók (valódi Izraeliták) és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit se félj azoktól, amiket szenvedned kell: Ima a Sátán egynehányat ti közületek a tömlőcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok: és lesz tíz napig való nyomorúságotok. Légy hív mind halálig és néked adom az életnek koronáját.” (Jel. 2:8–10.) A szó Szmirna jelenti: „Keserű”, és mint Russell lelkész jól mondotta az *Őrtorony* utolsó számában, melyet ő adott ki, közvetlen halála előtt: „A keresztényen türelem legmagasabb képei, amiket csak valaha látott a világ, iktattattak be az egyház szmírnai Korszaka alatt.” Ugyane cikkben magyarázta meg Russel lelkész, hogy a különös nyomorúságok „tíz napja” itt szimbolikus napokat, (azaz tíz éveket) jelent, s a Diocletian római császár alatti üldözésekre vonatkozik, Kr. u. 303–313-ig.

3. *Ariust* világosan lehet azonosítani az egyház harmadik vagy pergamosi Korszaka hírnökéül. A „Pergamos” szó „földi felemeltetés” és nyilván az egyház azon korszakára utal, mely a Konstantin császár, az utolsó pogány római uralkodó megterése következtében a papság emelkedésének tanuja volt. Kr. u. 325-ben Konstantin össze hívta a niceai zsinatot; és ott alkották az első babiloni hitvallást, a míceai hitformát. Az Arius azonosítása a harmadik angyallal megegyezik a történelem egy hasonlóságával azon üzenetre vonatkozólag, melyről a Kijelentő azt mondja, hogy a pergamos gyülekezet angyalának küldött. Ezt olvassuk: „A pergamumbeli gyülekezet angyalának írd meg: ... Tudom a te dolgaidat és hogy hol lakol, ahol a Sátán királyiszéke (az Antikrisztus széke) van; és az én nevedet megtartod, és az én hitemet nem tagadod meg Antipásznak (antipálista) az én hűbizonyosságomnak napjaiban sem, aki megöleték nálatok, ahol a Sátán lakik. De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad, akik a Bálám tanácsát tartják, aki Bálákot tanította, hogy vessen botránykővet az Izrael fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból és paráználkodjanak.” Jel. 2:11–14.

A hitvallási bálványok megdorgáltatnak.

Világos, hogy az az üzenet a pápaság emelkedése korszakát jelenti, mely történetileg a niceai zsinattal kezdődik 325-ben Kr. u. A Bálám említése jelentőséges Bálám az Isten prófétájának tartotta magát, mégis támogatott egy földi királyt, hogy megsértse az Isten választott népét földi jutalomért. Azt tanácsolta a királynak, hogy a Midián országának szép leányainak segítségével csábítsa el az Izraelita harcosokat és vezesse félre az Istentől a bálványimádásra.

Milyen tökéletes ez a kép! E korszak papsága, az Isten prófétáinak tartva magukat, a Róma pogári hatalmához szítottak; és az ország leányai által (az egyházakkal, melyek földi alapon származtak le) ütköző köveket helyeztek az igazi Izraeliták elé, és imádtatták velük a hitvallás-bálványokat, melyeket Kr. u. 325-ben alkottak. A pergamosi gyülekezet angyala által küldött üzenet az első dorgálás a hit bálványok ellen, melyet a Jelenések könyvében

találunk. Ha a pergamosi gyülekezet angyalának így egy dorgálást kellett kiszolgáltatni, kétségtelenül a történelem megmagyarázza, ki volt ez és meg is teszi. A hűséges Árius volt, aki előállott a niceai zsinaton 324-ben összegyűlt főpapok elé és megdorgálta őket az Írás tanításainak elferdítéséért és hogy feláldozták az igazságot a hamis trinitárius hitvallásnak! E dorgálás püspöki állásába került és száműzték a balkáni hegyek közé, a világ egyik legbarátságtalanabb vidékére. De tanításának befolyása távol és messze terjedt; és az arianizmus a reformátori mozgalom alapköve lett, mely tizenkét évszázad múlva lépett föl Árius az egyetlen egyén a történelemben, akire illik a kép; így ő kellett, hogy legyen a pergamosi egyház küldötte.

4. A negyedik küldöttet az egyházhoz Wald Péter képviseli. Azonosítását megtaláljuk a Jel. 2:21-ben, melyben az a thyatirei korszak követének kötelessége volt kinyilvánítani a pápaságnak, hogy az Isten „megtérési időt” ad neki. A szó, melyet időnek fordítottak, görögül *chronos*, a mi időt — egy szimbolikus évet jelent. A bibliatanulmányozók tudják, hogy egy év szimbolikus nyelven szó szerinti 360 évet jelent. A pápasághoz e negyedik angyal által hozott üzenet tehát lényegében ez volt: „Adok neked 360 évet a megjavulásra, s ha nem javulsz meg az idő alatt, nagy reformáló mozgalom fog fellépni.” A protestáns reformáció teljes erejével a Luther Márton kiátkozásával kezdődött. 1520. jun. 15-én; és 360 évvel azelőtti idő Kr. u. 1160-ra visz vissza bennünket. Ép az 1160-ik évben történt, hogy Wald Péter megkezdte nagy munkáját az akkor alkalmas igazságok kihirdetése által. Az Írás e helye azonosítja őt a negyedik korszak hírnökével.

5. Wycliffe János nyilvánvalóan a Sardisi egyház angyala volt. Sardis azt jelenti: „ami megmarad.” Hozzáteve a jelentőséget az igaz egyház megmaradottjaira nézve, mely a pusztába üzetett, a szó jelentheti azt is, a mi a bűnbánat 360-éből vagy „idejéből” megmarad. Bármiként is, világos, hogy ez ötödik küldöttnek Wald napja és a Luther Mártoné között kellett megjelennie. Wycliffe az egyetlen sajátos fontosságú reformer ez időszak alatt. Az övé a dicsősége annak, hogy először fordította a bibliát angolra; és azt mondják nem kevesebb, mint kétszáz füzetet és rőpiratot írt, támadván a transzsubstantiációt és a misét és többé-kevésbé világosan tárgyalván a váltság központi gondolatáról. Wycliffe volt a lollardok és husita mozgalom atyja, s befolyását csakhamar megéreztek az egész kereszténységben. 1378-ban lépett föl mint általános tanügyi reformátor. Ez időben „a megtérés idejének” még 142 éve volt hátra. Wycliffe ép azon korszak küldötte volt mely közvetlen megelőzte a Luther idejét.

A protestáns reformáció.

6. Luther Márton azonosíttatik az egyház hatodik, vagy philadelphiai korszaka küldöttével ugyanazon szövegben, mint Wald Péter. (Jel. 2:21.) Luther a „bűnbánati idő” végén állott, ép úgy mint Wald az elején ennek a korszaknak. Mégis, ha nem lenne is kezünkben az Írás azon helye, melylyel Luther azonosíthatnók, senki, a ki az egyház történelmében jártas, nem kételkedhetik, hogy ő

volt az egyház azon korszakának küldötte, mely az Evangéliumi korszak aratását megelőzte, mert ő volt a legkiválóbb alak az egész reformációi mozgalomban, mely a jelenvaló igazság hirdetése előtt fellépett. Különböző alkalmakkor Russell testvér reá hivatkozott.

7. Ruszell Tace Károly volt a hetedik küldött. Egy bibliatanulmányozó sem, aki megvizsgálta a bizonyítékokat, nem kételkedhetik, hogy ő volt a laodiceai egyház angyala. Általa tiszta megoldását nyertük a korszakok isteni tervének. Ő a legkiválóbb küldött, akit a Jelenések és az Ezékiel próféciájában említenek. Általa jött a korszakok isteni tervének világos magyarázata. Ő a legkiválóbb küldött, akit úgy a Jelenések, mint Ezékiel próféciája említ.

Az egyházhoz szóló e hét küldött azonosítása világos bizonyossággal szolgál minden megszentelt biblia tanulmányozónak, hogy a Jelenések magyarázata az Úrtól való. A hét pecsét hét kürt, hét csapás stb. megmagyarázott szimbolizmusának szoros tanulmányozása ép úgy, mint Ezékiel magyarázata, egy kép meggyőzhet efelől. Csak említenünk kell az Ezékiel látomásának jelentős magyarázatát a prófécia első fejezetében, hogy az őszinte biblia tanulmányozókat meggyőzzük, hogy csak az Ur tisztázhatta így ezt a dolgot. Ez nem emberi magyarázatból való.

A négy jelképes állat a négy arccal (oroszlán, bika, ember és sas) most összehangban láthatók a jelenések 4:7-el, és összehasonlítva a két szöveget azt találjuk, hogy az Isten négy tulajdonsága, igazságosság, Hatalom, Szeretet és Bölcsesség az, amire itt kétség nélkül, utalva van. Mivel ez igaz, az Ezékiel látomásának többi része nyilván való, ha egyszer látjuk, hogy amire itt a kerekék vagy körök utalnak, az az isteni terv korszakai. Mégis csak felülről való bölcsesség tehette világossá ez eddigelé homályos fejezetet.

Táplálék az éhező szenteknek.

Más különös része az „alkalmas időben való tápláléknak”, melyet az Ur kegyesen ad az ő asztalára az Ezékiel templomának tisztázása. Maga ez a vonás is elég meggyőzni minden lélektilfogantatott, igazságra szomjazó szentet, hogy az Isten vezérelte ez igazságok közrebocsátását, melyeket azelőtt sohasem értettek meg. Talán közülünk s senki sem értett semmit az Ezékiel próféciája utolsó 9. részével kapcsolatban, mely a csodálatos templomra vonatkozik, a hetedik pohár kiöntése előtt. És mégis, meg kell jegyeznünk a hangsúlyt, melyet az Ur erre helyezett, mondván: „Láss szemeiddel és füleiddel hallj és figyelmes légy mindarra, amit mutatok neked, mert, hogy ezeket megmutassam neked, azért hozattál ide; hirdesd mindazokat, amiket látsz, Izrael házának.” (Ezék. 40:4.) E rész világosan mutatja, hogy e Templom minden vonását meg kell érteni és hirdetni az igazi Izraelnek (az egyháznak) annak vezetésére, mielőtt tartózkodása befejeztetik. Az Ur betöltte az ígéretet. Az Isten nagy tervének számos fontos részlete most oly világossá tétetett, mint a déli nap, az Ezékiel temploma jelképes vonásai által — olyan részletek, melyeket nem példázha-

tott a puszta sátor a maga egyszerűségében. Mégis ezek teljes összhangban vannak azon nagy alapvető tételekkel, melyek oly világosan tanítanak a „Szent sátor”-ban.

E dolgokat látva, melyeket az egyetlen eszköz tett előttünk világossá, akit az Urnak tetszet használni e korszak végén, hogy igazsággal szolgáljon az ő háznépének, ki kételkednék, hogy valóban az Ur az, aki a Biblia e két prófétai könyvének magyarázatát asztalára tette, melyeket soha azelőtt

egyháza meg nem értett? Látva tehát, hogy az Ur szolgál nekünk, még „Ellenségeink szemeláttára is” ne csüggedjünk el az igazság és igazságosság ez ellenségei ellenzésén, hanem hiven fogadjuk az Ur asztaláról szeretetének és kegyelmének ez újabb bizonyítékát és erősödünk ez „alkalmas időben való eleség” elfogadása által. „Nagyobb az, aki velünk van, mint aki ellenünk van.” Angol Őrtor. 1919 ápril.

Boldogok a félelemnélküliek. (Folytatás).

II. RÉSZ.

A köpeny.

Megjegyezzük, hogy Illés köpenye ebben az elbeszélésben különösen felemlítetik. Mit jelképez a köpeny? Azt feleljük: valószínű olyasmit ábrázol, a mivel ez utközben az Illés osztály birt és különösen az evangéliumi kor aratási időszakaszának folyamán. Illés és Elizeus együtt Gilgálból a Jordánhoz mentek és csak akkor és nem korábban, am kor a Jordánhoz érkeztek, Illés összegöngyölte köpenyét és azzal a vizekre (népekre) ütött. Mikép előző Őrtoronyok tárgyalták, a köpeny az igazság hírét ábrázolja, különösen amely üzenetet a VII. kötet, a „Beteljesült Titok” tartalmaz, mely valóban és igazán röviden összefoglalva a Babilonra vonatkozó teljes hiradást tartalmazza és világosan megkülömbözteti a hasonmási Jezabelt a valódi egyháztól. Jogosan neveztetik a „kard hegyének” és tömirtett vaskos formában. Az igazság üzenete tehát, amikép összefoglalva van a teljes hét kötetben, s különösen a hetedikben, annak legélesebb részében, mintha találóan ábrázolnának Illés összegöngyölt köpenyében. Megjegyezzük, hogy a hetedik kötetben tartalmazott tudósítás széleskörű vélemény meg hasonlást idézett elő az azzal érintkezésbe kerülő népek között. Amely időben Illés a szélviharban elragadtatott, olvassuk Elizeusról: „És Ő felvette az Illésről leesett köpenyt és visszafordult s a Jordán partjára lépett (hogy oltan állva maradt, a várakozás egy idejét jelenti, rövidet avagy hosszút: mielőtt a köpenyt használta). És fogta az Illés köpenyét és azzal a vizre ütött, mondván: Hol van Jehova, az Illés Istene? Ő is a vizre ütött, s az kétfelé oszlott és Illés átment azon.” (2. Kir. 2:1-14.)

Határozzuk tehát, hogy Illés és Elizeus próféták mindketten egyazon osztályt ábrázolnak, nevezetesen a kicsiny sereget; hogy ahol végződött az Illés kép, ott kezdődött el az Elizeusi ábrázolás, s a hasonmásban az egyazon osztály által végrehajtandó mű két jellem része mutatattik be. Megjegyezzük, hogy az Irás kétszer használja a kifejezést: „Az Illés köpenye, mely leesett Ő róla és Elizeus felemelte az Illés köpenyét.” Az igazság hire, különösen annak éles része, mely Babilonra vonatkozik, kiesett az Illés-osztály kezeiből. Aztán a várakozás egy ideje következett; s ugylátszik

azt jelenti ez a kép, hogy röviden el kell következnie azon időnek, mikor az Ur népe, ábrázolva Elizeus által, ezt a köpenyt, az igazság ezen tudósítását ismét *fell kell vegye és használnia.*

Veszélyes idők következnek.

Ismételten és ismételten emlékeztetve lettünk, hogy a végső napokban veszélyes idők következnek, s amely időben „közületek is támadni fognak emberek, akik elforgatott dolgokat beszélnek, hogy tanítványokat vonjanak maguk után.” Ismét, meg ismét emlékeztetve lettünk, hogy mily megjegyzést érdemlő fokban teljesült az apostol ezen prófétai mondása. Olyanoktól befolyásolva, kik felállottak és fordított dolgokat beszélnek, az Irás elcsavarása, forgatása és téves alkalmazása által az Ur kedves népe közül néhányan megzavarodtak és másokat arra beszéltek rá, hogy hagyjanak félbe minden fáradozással a szolgálatban. Arra lettek reávéve, hogy higgyék azt, hogy már elmúlt a munka és maradjanak nyugton, ne mozogjanak és nem kell már semmit tenniük, az igazság hirdetését nem kell folytatniuk és nem szabad hirdetniük a világnak az elközelgő országot. Mily okatlanok, mily balgák! Hadd tegyék fel ők a kérdést önmaguknak. Arra szenteltem-e fel magam, hogy csak egy ideig szolgáljak? Hol találom erre vonatkozólag helyeslést az Irásban, hogy szüntessem be működésemet az Ur szolgálatában, mialatt Ő a szolgálat alkalmának ajtaját nyitva tartja? Ha nyugton maradok és tétlenül, akkor az Urnak, vagy a „fenevadnak” tetszenék viselkedésem? Gondoljon arra mindenki, hogy a Kisértő, ha lehetne még a kiválasztottakat is félre vezetné, de biztosak vagyunk abban, hogy a kiválasztottak nem vezethetők el, máskülönb nem lehetnének ők kiválasztottak. Tehát Isten egyetlen gyermeke se engedje magát félrevezetni a kísértő ravaszsága által, nevezetesen, mintha a szolgálat minden alkalmi már elmúltak volna. Hadd jusson eszébe Jézus minden igazi követőjének, hogy a háboru most folyamatban van a „fenevad” és a „Bárány” között, s addig nem fog végződni, amig nem fog teljesen győzni a „Bárány” s hogy azok, akik Ő vele diadalmasok lesznek, mindvégig hűek kell legyenek a szolgálatban.

Tehát, ha kifogástalan a határozatunk, hogy Eli-

zeus az egyházat földi pályájának végső napjaiban ábrázolja, úgy arra mutat ez, hogy az igazság köpenyével a vizeknek még következő megütésének is történnie kell, amely ütés alkalmával várni kell, hogy a „fenevad” minden hatalmat felhasznál az egyház ellen, melyet alkalmazni csak megengedett az Ur. *De Sionnak nem kell félnie*. Igaz, hogy mögöttünk van a negyven éves aratási kor, de ez nem jelenti azt, hogy már nincsen elvégzendő munka. A természetes zsidó aratásban, melyet az Ur az egyház aratásának ábrázolásául alkalmaz, kalászoslásnak s a gaz elégetésének is történnie kellett.

Tarlózási művelet.

Az evangéliumi-aratás tarlózási művelete folyamatosan van. Már a gaz is perzseltetik. Ezek a képek mind az igazság hirdetését ábrázolják, azt bármilyen formában is engedélyezze az Ur az Ő népe használatára. Azt a köpenyt, melyet Illés használt, később Elizeus használta. A hasonmásban tehát az igazság tudósításának, mely 1918. tavaszáig eredményesen használtatott — ismét használtatnia kell még hozzácsatolt tudósítással, melyről az Ur gondot visel. S akik diadalmasok lesznek a „Báránnyal” kell használni azt a tudósítást, ha alkalom nyílik rá és keményen — félelemnélkül kell használni.

Az I. és II. rész e tárgyra vonatkozó megokolásait összefoglalva, azt látjuk, hogy előre elhatározta az Isten, hogy az evangéliumi-korszak alatt egy kicsiny-sereg kell kifejlesztessék, melynek átadni az Országot, neki tetszeni fog, hogy az az osztály az evangéliumi korszak alatt, különösen annak aratási idejében fejlődött ki, s hogy képek, jelképek és ábrázolások, valamint határozott kifejezések által tanítottak, s hogy a mely osztálynak ezt a nagy és csodálatos jutalmat adni akarja, olyanok lesznek, kiknek *abszolút Ő benne a hitük és bizalmuk s akik nem félnek az emberektől, vagy emberek által készített intézményektől, s akiknek tökéletes a szeretetük*. Az egyház helyzetét az Írás és az események fényében vizsgálva, melyek az elmúlt évben történtek és tudva, hogy sok nyomorúságon keresztül kell bemennie a királyi csoportnak, hadd kösse körül értelmének derekát mindenki a magas hivatás jutalmáért való versenyzés pályáján, legyen józan és figyeljen az Ur — üdvösségünk vezérének parancsára, készséges szándékkal aggodalmasan ügyelve

arra, hogy minden időben engedelmeskedjék azon parancsoknak, még a becsület és hírnév, a dicsőség és gazdaság, s ha kell az élet árán is.

Királyunk előtt a csatavesztés ismeretlen.

A keresztyének e kicsiny serege minden idők legnagyobb harcát vivja. Sohasem lesz hasonló ehhez. Az Univerzum nagy Istene rendelte ezt, a nagy Megváltó, a királyok *Királya* és urak *Ura* hadvezére és vezetője e kicsiny seregnek. Mi tudjuk, hogy Ő abszolút biztos a győzelemben, minél fogva tudjuk, hogy miután arra hívva és választva lettünk e pályán versenyezni, ha folytonosan hűek és félelemnélküliek leszünk és a szeretet ösziönöz minden cselekedeteinkre. és minden alkalommal *mindvégig* hűen szolgálunk, végül diadalmasok gyanánt állani fognak Ő vele és fogjuk mondani hallani az Atyát: „Jól van jó és hű szolgálom!” *Ne féljünk tehát*, mert a próféta így szól: *Oltaimad legyen az örökkévaló Isten, alattad legyenek az Ő örökkévaló karjai*.

Jelen cikk főcélja az, hogy bebizonyítsa, hogy Elizeus a kicsiny sereget, a hű és buzgó keresztyéneket ábrázolja, valamint azt, hogy mi képezi Illés szellemének kétszeres mértékét. Egy következő cikkben az egyes részleteket fogjuk megvizsgálni. Angol Őrtor. 1919 auguszt. 15.

Gondolatok.

Vád — *rágalmazás* — szennyes átok

Honnan eredve keltek lábra?

Szent egységünkben mi közünk hozzátok?

Félre! Elvesszetek — utunkba nem állva!

A mindenségben mi nemtelenebb

Testvéri gyűlölség gonosz bűnénél?

Szivetek ez ellen legyen vértezett

Béthel körében — szeretet tűzénél.

Vádra — ne válaszoljatok váddal,

Hadd érjen bár némi veszteség!

Harag lángját oltjátok *szeretet árával*,

Ott Tul — megalázás helyett *ér tisztesség*.

Szabó L

MEGJEGYZÉST ÉRDEMLŐ egy BIZONYIÉK.

Kedves Testvérek!

A régi Babilon elpusztítására vonatkozó egy nem régiben (Amerikában) megjelent újságcikkben nagyon érdekes dolgot figyeltem meg, mely igazolja a „nemzetek korának” időhosszát megegyezően a Biblia tanulmányok 2. kötetében tárgyaltakkal. Az

író kijelenti, hogy Belzaszár palotájának falán meg, jelent tüzes betűk, nevezetesen: Mene, mene, tekel-ufarsin” káldeus jelölések, a babiloni sulymérték táblázatból véve. Ha a régi ék-írásból fordítjuk ezen szavakat, melyen írva lettek — jelentése a következő: Egy mina, egy mina, egy siklus, egy fél

mina." A sulymérték táblázat szerint 20 Gira = egy siklus.

50 Siklus = egy mina.

Könnyen kiszámítható egy mina megfelel 1000 Girának. Egy mina, egy mina, egy siklus, egy fél mina," vagyis két és fél mina és husz siklus, girára átszámítva kitesz: 2520.

Egy mina = 1000 gira

Egy mina = 1000 gira

Egy siklus = 20 gira

Egy fél mina = 500 gira

Összesen: 2520 gira.

Amikor Dániel így rámutatott a fali kézírásra, mondván a nemzetek uralkodójának: „Isten megszámlálta országod napjait és végét veti, megmértével a fonóban és hiával találtattál, birodalmad szétesőztatik és a Medó Perzsáknak lesz adva.

Tudjuk, hogy nem csupán Medo Perzsiára mutatott, mely azt (Babilont) nyomon követte, sőt inkább próféta módra kifejezte: „A pogányos nemzetek 2520 éves fenhatósága után megszűnik a bérleturalom és akkor elosztatik a föld fetetti uralkodás, szétromboltatik és egy iker birodalomnak lesz adva," a Messiás birodalmak mennyei és földi

fokozatának. A pogányos nemzetek fenhatósága mindnyájunk tudta szerint az utolsó izraelita király bukásával, Kr. e. 606. kezdődött. Épen 2520 évvel később, vagy Kr. u. 1914-ben vette kezdetét az elosztó művelet teljes egyezésben a fali kézírattal."

Továbbá megfigyeljük, hogy ezen szám 2520 megjegyzendő azért is, mivel számrendszerünk összes számjegyeinek legkisebb rendes sokszorozása, a legkisebb előfordulható szám, melyet osztani lehet, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9-el. Különös értelemben így magába zár minden számot. Egyetlen más szám sem volna megfelelőbb a pogány bérlet uralom teljes időhosszának kidomborítására, egyuttal megfelel pontosan 7 szimbolikus év időtartamának is. Igazán ki kételkedhetnék időtanunk helyességében? S a világon az események minden részletükben nem ugyanezt bizonyítják-e?

Most látjuk a föld birodalmainak felbomlását pontos időkezdettel. Erre miután a jelen elosztó művelet befejeződött — következik a Messiás országa. Hadd legyünk még tovább türelmesek valameddig. Nemsokára látni fogjuk az Ur szabadítását.

A tiétek az evangelium kötelékében. W. F. H. N. Y. Angol Ört. 1919. I. 15.

SZOKÁS ÉS JELLEM.

„A test érzülete halál, a lélek érzülete pedig élet és békeesség." Rom. 8:6.

A fenti idézetben élesen megkülönbözteti az apostol a testet és lelket (szellemet). Igazán ezt a megkülönböztetést teszi minden rataiban, mivel valóban előfordul ily különbség. Jegyezd meg, hogy a megkülönböztetés nem erkölcsi tekintetben történik. Az ellentét nem az alacsonyabb foku testi érzület és magasabb foku testi érzület, nem alacsonyabb fajta világi erkölcsösség és magasabb fajta világi erkölcsösség között áll fenn, hanem testies érzület — még ha a legjobb is az — és a szellemi érzület valamely foka között.

Más szóval, a test jelenlegi természetes állapota a halálé. Nem udvariatság az a mondás, hogy a világi személy testies érzelmű. Ez állapotban születtek mindnyájan és nincsen más alkalom valamely más állapot elérésére, csupán az Urnak való felszentelés által és nincsen mindenkinek oly foku hite, hogy ezt megtegye a jelen körülmények között. Testi érzülettel rendelkezők között vannak némelyek, kik felebarátjaikkal szemben tekintet nélküli életet folytatnak, s vannak olyanok is, akik dicsérendők sok dologban.

Olyanokkal nem egyezhetünk, akik olyképen magyarázzák ezen idézetet, mintha jelentené, hogy aki nagyon erkölcstelen életet él, örök gyötrelmre rendeltetett, míg ellenben akik elég jó életmódot folytatnak, elméjüket szép esztétikai tárgyakkal gyakorolják, akik vasárnaponként vasárnapi iskolákat vagy istentiszteleteket látogatnak, egyenesen a gyöngy kapuk számára rendeltettek és akik hiszik,

hogy ezen idézet bizonyítékokat határoz meg, hogy most már az ő osztályrészük örök jólét — boldogság és kellemes élet lesz a következő korszakokban. Mialatt határozottan előnyös volna a világnak, hogy a lehető legmagasabb foku nívón éljen, mindazáltal ezen idézetnek még sem az a főtárgya, mert olyanokra vonatkozik, akik felszentelésük és az Istentől való elfogadás által elkülönítettek a világtól. Ezek próbán állanak hűségüket illetőleg, de nem kiváltképen munkaképességükre vonatkozólag.

Azok részére, akik lelki [szellemi] irányu eljárásban hűtlének, akik visszafordulnak és ezen gonosz világ vagy rendszer dolgait keresik, abban találják gyönyörűségüket és kívánják azt, akik most csapodárok, de még velünk vannak, ezek részére az ily hűtlenség halált, a második vagy a másik halált jelentené. De a szellemi érzelműek részére, ha ők gondolataikat mennyei dolgokon koncentrálik, „Országod dicsőségeit és hatalmad felől beszélve (Zsol. 145:11) jövőendő életet és jelenleg békeességet jelent. Részükre e tekintetben a halálig tartó hűség, az élet koronájának vagy a győzők koszorújának elnyerését jelenti. (Jel. 3:21.)

Az apostol mondja: „A lélek érzülete élet és békeesség." Mit jelent lelkületü lenni? Mit jelent érzülettel (indulattal) birni? Mi az érzület (indulat)?

Valaki így szól: Az érzület az akarat. De ezen magyarázat aligha elégít ki. Inkább azt lehetne

mondani, hogy az akarat a tényező, mely az érzületet meghatározza és ellenőrzi. Más valaki azt mondaná: Az érzület az értelem. Oh nem; azt kell mondanunk, hogy az elme azon része az organizmusnak, melyet különösen használ az érzület (vagy indulat) ugyyszólván mint táblát, amelyre benyomások lesznek téve. Ezen magyarázatok közül egy sem egyezik meg a tényekkel.

A természetes érzület oly benyomások összege, melyek befolyások által hatnak az elmére, melyekkel úgy születés előtt, valamint után érintkezésbe került az ember.

Az ujteremtés érzülete.

De mi az érzülete az ujteremtésnek, az új érzület? Azt feleljük: Az új érzület képződése és a természetes érzület képződésének rendje s módja között nincsen megjegyzésre méltó különbség, kivéve, hogy az új érzület értelmeseen különös határozottsággal és erőfeszítéssel kell fejlesztessek, míg ellenben a természetes érzület olyképp alakulhat, vagy csupán különösen nem hasznos vagy értékes dolgok vegyes gyűjteménye lehet multbeli tapasztalatok jövedelme. A különbség nem a képződés módszerében rejlik, hanem sokkal inkább az elmére gyakorolt benyomások sorrendjében. Az érzület tehát azt mondjuk, az elmére gyakorolt oly benyomások összege az akarat irányítása mellett oly befolyások által, melyekről az Úr gondoskodott számunkra az ő igéjében. Az elme a művész vászna, az akarat a művész. De vak véletlenség által semilyen művészies kép sem lesz termelve. A művész az színek használatát a vásznon ügyesen és értelmes módon kell alkalmazza. Az eredmény összhangzó és szép elrendezése a színeknek, világosságnak és árnyéknak, amit mi képnek nevezünk.

Azt mondjuk: Csodálatos az érzülete annak az embernek és nem csupán arra gondolunk, hogy csodálatos az akarata, vagy hogy elméjének sejt szerkezete különös hanem azt gondoljuk, hogy az ő elméjére gyakorolt benyomások olyan, meg amolyan módon nyilatkoznak meg, hogy az tetszik nekünk.

Valamely érzület előkészítő folyamatában a legfontosabb elemek egyike a szokás. A szokás a gondolkodás vagy cselekvésre vonatkozólag oly fajta használata az érzületnek, mely azelőtt is sajátunk volt. Közülünk felismerik mindnyájan azon tény, hogy a szokásnak nagyon sokban volt és van még köze az ember tapasztalataihoz.

De meglehet, hogy mi mindnyájan nem becsültük meg még olyképp az értékét az ujteremtés segítése gyanánt, valamint hatalmát a jóra és gonoszra vonatkozólag egyaránt.

A szokás fizikai képessége az elme egy tulajdonságától függ, melyet alakíthatóságnak vagy képzőhetőségnek nevezünk. Ábrázoljuk ilyképp: Ha egy iv sima papirosat összehajlítunk, ez valamennyire ellenállást fejt ki. Valamennyire erőltetés szükséges, hogy változás legyen előidézve az alakján, de ennek megtörténtével hajlandósággal bír, hogy úgy maradjon. Ha ugyanazt a papírt másodszor is egyazon hejre hajlítjuk össze, észre vesszük,

hogy egészen könnyen megy. És hogy most már nehéz másfelé hajlítani.

Az elme alakítható és benyomásraképes.

Az ember elméje is alakítható: Elkezdett változtatással szemben alakjában számottevő ellenállást fejt ki, de ha megvan változtatva egyszer, hajlandósággal bír, hogy a megváltoztatott állapotban maradjon. Tudósok mondják, hogy minden egyes agysejt valóban egy hét darabu rostocska, melyek közül az első rostocska átmeneti megfigyelés vagy könnyű benyomás által megérintődik és sötétebb színt ölt, a többi hat rostocska mélyebb és nagyobb benyomástól lesz megérintve. A hetedik elsősorban bemagolt dolgoknál nagy nyomás mellett vagy izgalmas hevességtől kerül alkalmazásba. Hogy ezen magyarázat pszichológiailag kifogástalan-e vagy sem, nem mondhatjuk, de megegyezik az ismert összes külső tényekkel.

Nem könnyű dolog, egy némely teljesen új benyomást tenni az elmére, mivel az agysejtek az újárendezésnek vagy kémikái átrendezésnek ellenállanak, melyre pedig szükség van az újabb irány felvétele céljából. Mi tudjuk mindnyájan, hogy mily nehéz újabb igazság iránya szerint gondolkodni. A köves helyen való szántáshoz hasonlít ez. Gáncsokra ütközünk és zökenünk, melyek nagy ellenállást fejtenek ki.

A valamely új dolog megvizsgálása iránti ellenszenvet vagy a felőle való gondolkodástól való irtózat előítéletnek nevezzük. Az előítélet gyakran csupán másik elnevezése a szellemi restségnek, néha a büszkeség, máskor a tökéletlen ismeret rovasára irandó.

Emlékezzünk Natánael előítéletére Názareth ellen, s hogy Filep nem vitakozott, hanem azt mondta: „Jőjj és lássad.” (Ján. 1:46.) Amikor eljött, akkor látta. Előítéletet gyakorolt, de nem olyan erősen, hogy az kormányozta volna az ő egész érzületét. Eljött és eléggé becsületes volt, hogy elfogadja saját eszének bizonyításit és ő elnyerte az abból származó áldást.

De mondhatná valaki: Az ujteremtésre ragadhatnak-e rossz megszokások? Oh az irás egyezik saját tapasztalatainkkal, hogy hajlandók vagyunk a renyheségre „amiképp felfelé szállnak a parázs szikrái.” (Jób. 5:7.) Mint tisztára tényt állapíthatjuk meg, hogy ha nem foglalkozunk újabb és áldásos szokások fejlesztésével, automatikusan rossz szokásokat fogunk felvenni. Minélfogva mindennapi kötelességünk nagy részét változtassuk a magunk részére hasznos fajta szokásokká olyképp, hogy az érzület fennmaradó ereje a napról-napra felmerülő újabb lehetőségek megragadására használható legyen.

Folytatása köv.

Felelős szerkesztő: SZABÓ KÁROLY

Trg.-Mures (Marosvásárhely) Str. Vacarescu (Gyulai P.-u.) 6

Cenzurát: Dr. J. NESTOR.

Nyomatott Benkő L. koll. nyomdájában Trg.-Mures—Mvásárhelyt.